ÎNVĂLUIŢI DE IUBIRE • CARTEA A PATRA
JANETTE OKE
O surpriză cu ocazia sărbătoririi zilei
de naştere şi o altă călătorie spre Vest.
Mai apoi însă, loveşte tragedia...
Bucuria nepieritoare a iubirii

CREDINȚĂ, DRAGOSTE ȘI BUCURIE, CHIAR ÎN MIJLOCUL FURTUNILOR ÎNVOLBURATE ALE VIEȚII

Bucuria nepieritoare a iubirii

CARTEA A PATRA

Instalarea căii ferate a scurtat distanțele din prerie, făcând posibilă mult așteptata întâlnire dintre Missie și părinții ei, Clark și Marty Davis. Iar vizita se dovedește a fi exact așa cum s-a așteptat fiecare, incluzând aici călduroasa întâlnire cu cei doi adorabili nepoți. Mai apoi însă, acest timp al bucuriei este zguduit de tragedie...

Un test al credinței și legăturii de familie pentru care nu erau pregătiți... sau poate că da?

Moștenirea autoarei JANETTE OKE a ajuns dincolo de zecile de romane pe care le-a scris sau dincolo de Premiul Christy, de Medalionul de Aur și alte distincții pe care le-a câștigat, sau chiar dincolo de tendințele editoriale influențate de succesul său scriitoricesc. Este cel mai bine reprezentată de miile de scrisori primite de la cititori din întreaga lume, ale căror inimi și minți au fost atinse în mod deosebit de povestirile sale. Totul a început de la povestirea *Învăluiți de iubire* care a deschis seria sa de volume cu două decenii în urmă.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-973-8998-20-9
9 789738 998209
www.ecasacartii.ro

Bucuriei nepieritoarea iubirii

JANETTE OKE

Bucuria nepieritoare a iubirii

2003 Janette Oke

Originally published in English under the title *Love's Abiding Joy* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group.

Grand Rapids, Michigan, 49516, U S A

Bucuria nepieritoare a iubirii de Janette Oke

2007 Editura Casa Cărţii

Oradea

www.ecasacartii.ro

Traducerea Cristina Giurgiu

Coperta Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţiunile a României

OKE, JANETTE

Bucuria nepieritoare a iubirii

Dedicată cu dragoste celei de-a doua surori ale mele, Jean Catherine Budd, care a plecat la ceruri în 1998, cu profundă apreciere pentru multele situaşi în care mi-a fost sprijin şi pentru inima şi casa ei deschisă, unde m-am simţit întotdeauna binevenită; şi lui Orville, bărbatul special pe care l-a adus în familia noastră şi care i s-a

alăturat în 2001.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unu. fermier, şi a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie şi dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soţul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana şi Canada familia Oke petrece câţiva ani în Calgary, unde Edward slujeşte mai multe poziţii în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulţi şi pentru copii, cărţile vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieţi şi o fată, toţi sunt căsătoriţi, şi acum se bucură de cei 12 nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica Ier locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informaţii despre Janette Oke, vizitaţi site-ul www.Janetteoke.com

Cuprins

1. Familia
2. Masa de sărbătoare 19
3. Planificare 25
4. Oraşul 31
5. Începe adevărata călătorie 41
6. Sosirea 57
7. La taifas 69
8. Marty o întâlneşte pe Maria 81
9. Salvarea 87
10. O zi cât un milion de ani 103
11. Zbateri 117
12. Juan 129
13. Zile de adaptare 139
14. Creştere 151
15. Mutarea 161
16. Iarnă 171
17. Jedd 179
18. De la moarte la viaţă 189

19. Planuri şi rămas-bun 199
20. Spre casă

UNU
Familia

— Bună dimineaţa.

Cuvintele fuseseră rostite încetişor, iar Marty îşi deschise ochii grei de somn, încercând să identifice sursa lor. Observă că Clark o privea, aplecat asupra ei, zâmbind. Clark n-o trezea de obicei înainte de treburile sale matinale în grajd. Marty se trezi şi se întinse, încercând să priceapă rostul gestului său neobişnuit de acum.

— La mulţi ani!

O, da, astăzi era ziua ei, iar Clark dorea întotdeauna să fie primul care o felicită în această zi specială. Marty îşi trase pătura sub bărbie gândindu-se că n-ar strica să adoarmă iar, însă nu putu rezista zâmbetului lui.

— Şi m-ai trezit doar ca să-mi aminteşti că sunt cu un an mai bătrână? îl tachină ea.

— Stai puţin, ce-i rău în a îmbătrâni? Mie mi se pare ceva bun – luând în considerare alternativă, o tachină el, la rândul lui.

Marty zâmbi din nou. Acum era trează de-a binelea. N-avea rost să încerce să mai doarmă.

— Adevărul e, spuse ea, ridicându-se în şezut şi trecându-şi mâna prin părul uşor încărunţit al lui Clark, că nu mă deranjează defel. Nu mă simt nici măcar cu o zi mai bătrână decât ieri. Poate puţin mai nedormită, adăugă ea cu prefăcută răutate, da nicidecum mai bătrână.

Clark râse.

— Am auzit de pe la alţii că omul, pe măsură ce îmbătrâneşte, devine tot mai arţăgos şi pisălog… îşi lăsă fraza neisprăvită, îmi se apleca şi înlătură orice înţepătură din cuvintele vi cu un sărut pe nasul lui Marty.

— Ei… da mai bine m-apuc de treabă. Încearcă să mai dormi puţin, dacă vrei. O să pregătesc eu micul dejun – doar de data asta

— Pentru nimic în lume! exclamă grabnic Marty. Va

trebui mai apoi să curăţ toată mizeria lăsată în bucătărie. Însă mâna ei îi mângâia obrazul, iar dragostea şi preţuirea care se dezvoltaseră între ei puteau fi văzute de oricine i-ar fi privit în acel moment.

Clark plecă, hohotind încetişor, iar Marty se aşeză înapoi pe spatr şi se întinse sub pătura călduroasă. Nu se va grăbi să se ridice, dar mâncarea lui Clark va fi pregătită la întoarcerea lui de la grajd.

Astăzi e ziua mea, se gândi Marty. Chiar dacă nu se simţea în vârstă, i se păru, dintr-odată, că trecuseră multe astfel de zile în viaţa ei. Patruzeci şi două, de fapt. *Patruzeci doi de ani*. Repetă numărul în încercarea de a-i înţelege semnificaţia. *Amuzant, chiar nu deranjează deloc*. Nu, n-o deranja nimic la această zi de naştere – nu aţa cum se întâmplase la treizeci sau la patruzeci de ani. O, cum o mai afectase împlinirea vârstei de patruzeci de ani! *Trupul aproape şubrezit la patruzeci de ani*, se văicărise ea. Şi iat-o acum, la patruzeci ţi doi, fără a se simţi nicidecum mai bătrână, ca atunci când trecuse de monumentalele pietre de hotar anterioare.

Patruzeci şi doi, îşi spuse gândindu-se la vârsta în sine, însă nu zăbovi prea mult aici. Gândul ei zbură la planurile pe care le avea pentru acea zi. Zilele de naştere însemnau, de fapt, familia. O, cât de plăcut era să-i aibă pe toţi în preajmă! Când copiii erau mia. ea însăşi fusese cea care pregătea sărbătorirea zilelor de naştere. Acum. când erau mari, era rândul ei să aibă parte de o sărbătoare specială. Nandry fusese cea care pregătise masa anul trecut, le reaminti*? Clae în timp le serveau împreună prânzul de duminică, nu cu multă vreme în urmă. Marty nu-şi mai amintea cu exactitate. Anii parcă se suprapuneau unii peste alţii, însă da, era sigură că Clae avusese dreptate.

Pentru că astăzi era sâmbătă, masa festivă va avea loc la prânz, nu seara. Lui Marty îi plăcea mai mult aşa. Puteau petrece mai mult timp unii cu alţii, în loc să încerce să strecoare evenimentul între întoarcerea copiilor de la şcoală şi mulsul vacilor sau alte treburi din gospodărie.

Astăzi vor avea la dispoziţie toată după-amiaza pentru taclale şi pentru joaca cu nepoţii.

Marty era entuziasmată şi numai la gândul evenimentelor de peste zi. De acum nici vorbă să mai doarmă, aşa că dădu pătura la o parte, cobori din pat şi se duse la fereastră. Privi afară zorii unei frumoase dimineţi de iunie. Lumea era curată şi proaspătă după ploaia de seara trecută. Ce perioadă minunată a anului! în aer încă mai plutea acea mireasmă a primăverii, cu toate că multe plante crescuseră deja destul de mult pentru a le da de ştire tuturor că vara sosise cu adevărat. Iubea această lună a anului. Simţi din nou o urmă de recunoştinţă pentru faptul că mama ei o născuse în luna asta atât de plăcută.

Gândurile îi zburară la propriii copii. Nandry… Nandry şi mica ei familie. Cea mai mare dintre copiii familiei Davis avea acum, la rândul ei, patru copii, şi ce mamă desăvârşită se dovedise a fi! Soţul ei. Josh, o tachina spunând că mai au până la treisprezece, iar Nandry nici măcar nu comenta remarcile făcute de soţul ei în glumă. Da, iubita lor Nandry, fiica înfiată, ar fi făcut-o tare mândră pe mama ei adevărată. Apoi mai era sora lui Nandry, Clae, cea de-a doua lor fiică înfiată – Clae şi soţul ei, Joe, pastorul. Şi Clae iubea copiii, însă Marty intuia – cu toate că Clae nu afirmase acest lucru – că în inima ei spera ca familia să nu i se înmulţească prea grabnic. Ei aveau o fetiţă, Esther Sue. Pastorul Joe nădăjduia să mai parcurgă câteva cursuri de instruire la seminar. Marty şi Clark puneau şi ei câte un bănuţ deoparte, care să ajute la strângerea de fonduri suficiente pentru atât de râvnita şcoală. Marty spera că nu va mai trece mult timp şi Joe va putea să plece, cu toate că mutarea lor atât de departe îi lăsa un gust dulce-amărui.

Gândindu-se la următoarea lor fiică, Missie, Marty simţi cum zâmbetul i se ia de pe faţă şi ochii i se umezesc. O, cât de dor îi era de Missie! presupuse că, treptat, după cei câţiva ani de despărţire, dorul se va mai potoli, însă nu aşa stăteau lucrurile. Marty tânjea de dor după Missie, cu fiecare fibră a fiinţei ei. *Dacă… doar dacă*, se surprindea

uneori gândindu-se, *dacă putea vorbi cu ea măcar o dată – dacă doar aş putea-o vedea din nou – dacă i-aş putea fine copiii în braţe – dacă aş putea fi sigură că îi merge bine, că e fericită*. Însă toţi aceşti „doar dacă" îi chinuiau sufletul. Marty era aici. Missie se afla la mare distanţă, în Vest. Însă cât de dor îi era de dulcea ei Missie! Chiar dacă fata nu era os din oasele ei, nici carne din carnea ei – Missie fiind fiica lui Clark cu prima lui soţie, Ellen – Marty simţea că Missie era a ei în adevăratul sens al cuvântului. Micuţa fată orfană, cu feţişoara ei scumpă ce-i furase inima şi dăduse vieţii ei o semnificaţie aparte cu ani în urmă, era, într-adevăr, Missie a ei. De fapt, pe Missie o iubise chiar înainte de a-l iubi pe Clark, îşi aminti ea. O, *cum îmi lipseşti, fetiţa mea*! şopti Marty în timp ce o lacrimă îi alunecă pe obraz şi căzu pe pervazul geamului. Dacă doar… însă Marty se opri clătinând din cap şi ridicând din umeri.

În partea cealaltă a curţii îi zări pe Clare şi pe A mie. De acum bărbaţi în toată firea, fiecare dintre ei mai păstra ceva din nonşalanţa copilăriei. Unii oameni – cei care nu ştiau de moartea primului soţ al lui Marty – erau surprinşi de faptul că nu semănau unul cu celălalt. Clare semăna la înfăţişare şi gesturi cu tatăl său, Clem, înalt, bine făcut, gata întotdeauna să-i tachineze pe ceilalţi, copilăros. Amie era chiar mai înalt, brunet, cu o natură sensibilă şi trăsături mai fine, precum Clark. În schimb, se iubeau unul pe celălalt, se tachinau, se luau la harţă şi nu puteau trăi unul fără altul. Acum, când intrau în casă după găleţile de lapte, se amuzau copios, iar Clare, care de obicei întreţinea conversaţia, îi spunea lui Amie despre un incident ce avusese loc la un eveniment social, seara trecută. Amie nu se prea omora cu astfel de evenimente, însă Clare nu rata niciunul. Amie râdea de cele descrise de Clare, însă Marty îl auzi exclamând în mod repetat: „Sărmanul Lou! Sărmanul Lou! Cred c-aş fi murit dacă eram în locul lui!" Clare nu părea să regrete prea mult cele întâmplate „sărmanului Lou", extrem de satisfăcut. În schimb, să ofere detalii despre incident. În timp ce băieţii

se apropiau de uşă, Marty se întoarse de la fereastră şi începu să se îmbrace cu mişcări încete. Încă mai era suficient timp pentru pregătirea micului dejun. Numai acum începea mulsul vacilor.

Marty îşi perie părul lung şi blond, adunându-l, greu şi gros. I.i spate. Remarcase iK azional că unele lemn în n în vârstă aveau părul subţin şi, în t. iină, lv compătimea. fii bine, i-a n-avva motive de îngrijorare în privinţa asta I se fapt, în părul ei nu-şi prea făcuseră apariţia nici firele albe, spre deosebire de Clark. I'arul lui încărunţise la tâmple şi era presărat din ce în ce mai mult cu fire albe. /. mi – dă un aer nun distins şi masculin, se gândi ea.

Marty îşi prinşr părul fără a se grăbi, examinându-şi încă cu atenţie gândurile, unul câte unul. Împlinirea unei anumite vârste era o ocazie bună pentru o privire în trecut. În cele din urmă, odată părul aranjat, făcu patul şi făcu ordine în cameră.

În timp ce ieşea din dormitor, o izbi mirosul cafelei de dimineaţă. *Nu cumva Clark pusese în practică ce spusese despre pregătirea micului dejun*, fu primul ei gând. Nu, doar îl văzuse lângă hambar. Marty sorbi din nou mireasma. Era miros de cafea, şi încă din aceea proaspăt râşnită.

De acum era de-a dreptul curioasă. Marty simţi şi mirosul de costiţă prăjită şi brioşe calde. Se grăbi spre bucătărie, cu nasul adulmecând curios aromele îmbietoare.

— O, mami. Trebuia să fie o surpriză! Era Ellie.

— Copilă dragă, spuse Marty, surpriză şi este! Nu mi-am imaginat cine-ar putea să trebăluiască prin bucătăria mea atât de devreme.

Ellie zâmbi.

— Luke ar fi vrut să fii servită la pat. Ştiam că nu vom ajunge atât de departe fără să-ţi dai seama, dar m-am gândit că măcar micul dejun va fi gata până te trezeşti.

Marty privi spre masă. Era acoperită cu o faţă de masă curată şi pe ea erau puse farfuriile pentru ocazii speciale. În mijloc era aşezat un bol plin cu trandafiri sălbatici şi fiecare farfurie şi tacâm erau aranjate cu

atenţie.

— Mie mi se pare că eşti aproape gata. Şi arată tare frumos, draga mea. Trandafirii ăştia sunt atât de frumoşi, că îmi vine doar să stau şi să-mi hrănesc ochii, nu stomacul, iar asta nu m-ar deranja defel.

Ellie se îmbujora de plăcere auzind laudele mamei sale.

— Luke i-a găsit de cealaltă parte a păşunii.

Marty se aplecă şi adulmecă adânc mireasma trandafirilor, încântată în mod deosebit de faptul că-i fuseseră dăruiţi cu dragoste de o familie iubitoare.

— Unde e fratele tău? întrebă ea când se îndreptă de spate.

— Nu cred că am voie să-ţi spun încă, răspunse Ellie, da Luke nu e departe şi o să apară înainte de micul dejun. Vrei o ceaşcă de cafea până se adună şi ceilalţi?

— Cu plăcere. Marty zâmbi. Începea să se simtă ca o regină, nu doar ca o fetişcană ce-şi serbează ziua de naştere.

Ellie se întoarse cu cafeaua mamei sale şi se îndreptă apoi către sobă, cu ochii pe mâncarea pe care o pregătea. Marty sorbi încetişor, privindu-şi fiica cea mai mică peste marginea ceştii de cafea. Oare îşi dăduse seama cât de mult crescuse Ellie? Păi, aproape că era o femeie în toată firea! Oricând se putea aştepta ca fata să ajungă să gătească la propria sobă. Gândul o tulbură oarecum. Putea suporta să mai piardă o fiică? Pe ultima? *Că de singură m-aş simţi în bucătărie*! Ellie contribuise mult la echilibrul vieţii ei după plecarea lui Missie. Ce se va face când şi Ellie va pleca? Păi, doar cu câteva zile înainte, Ma Graham remarcase cât de atrăgătoare devenise Ellie. Şi Marty observase asta, însă, în taină, sperase că nimeni altcineva nu băgase de seamă acest lucru – cel puţin pentru o vreme. Odată ce oamenii vor vedea că Ellie a ci devine femeie şi vor începe să şuşotească, nu va mai putea da timpul înapoi. Curând camera lor de primire va fremăta de băieţi veniţi în peţit, iar unul dintre ei va fura, cu siguranţă, inima lui Elbe. Marty se străduia să-şi înfrâneze

lacrimile, când bărbaţii îşi făcură apariţia.

Clare fu primul.

I lei, mami, nu arăţi chiar atât de rău pentru vârsta ta, glumi el. apoi râse zgomotos, ca şi când gluma ar fi fost de-a dreptul hilară.

Arme păru stânjenit.

< >, Clare, mi i nimic amuzant la prostească ta…

Însă e laie îl plesni zgomotos peste spate şi spuse bine dispus:

Manii, ai uitat să le spui să pună în copilu’ ăsta şi un strop de veselie”, ind I an făt ut. Puştiu’ ăsta nu ştie să râdă.

Apoi (tare îşi îndrepta atenţia către sora sa.

— T Ici, încă miroase bine. N-ai ajuns la stadiul de pârleală?

Ellie râse şi încerca să-i arunce un prosop umed în faţă, însă Clare se feri. Ellie era obişnuită cu tachinările lui Clare. În plus, era tare mândră de fraţii ei şi ar fi făcut orice pentru ei. Clare îi ciufuli părul şi se duse să se spele pentru masă. Ellie încercă să-şi aranjeze părul la loc, apoi scoase pe platou omleta. Amie, mulţumit să-şi aştepte rândul la spălat, se îndreptă spre Marty.

— La mulţi ani, mami! spuse el, punându-i o mână pe umăr.

— Mulţumesc, fiule. E o zi cu început promiţător.

— Şi mai târziu plecăm la Clae. Măiculiţă, copiii ăia ai lui Nandry parcă-s tot mai gălăgioşi pe zi ce trece. „Unchiule Amie, ia-mă în braţe!”, „Unchiule Amie, ajută-mă!”, „Unchiule Amie…”

— Şi tu eşti încântat, îl întrerupse Ellie.

Amie n-o contrazise, ci doar zâmbi larg. Marty dădu din cap în semn de aprobare. Amie îi iubea pe copii.

Clark intră în casă, ştergându-şi mâinile de un prosop, şi-şi roti privirea în jurul bucătăriei.

— Se pare că toată familia mea e-aici. Pe mine mă aşteptaţi?

— Da, credeam că n-o să mai ajungi, tata, spuse Clare, luând prosopul aspru şi fluturându-l pentru a-l

plesni pe Amie.

— Băieţii au venit mai, nainte, îşi informă Ellie tatăl, aşa că n-ai lăsat pe nimeni să aştepte.

Bărbaţii, curaţi şi potoliţi de-acum, îşi ocupară locul la masă. Marty îşi mută scaunul în locul pe care-l ocupa de obicei la masă, iar Ellie aduse farfuria cu costiţă fierbinte. Marty se uită la locul rămas gol.

— Luke, spuse ea, Luke încă n-a venit.

— Încă mai doarme? întrebă Clare, ştiind foarte bine că Luke avea uneori obiceiul de a dormi până mai târziu.

— O să vină imediat, spuse Ellie. Cred că n-ar fi nicio problemă dacă am începe să mâncăm.

— Dar… protestă Marty, însă chiar în acel moment se auzi uşa deschizându-se, iar Luke îşi făcu apariţia cu părul ciufulit de vânt şi faţa îmbujorată. Inima lui Marty tresăltă văzându-şi „pruncul”. Luke era copilul cel mai blând dintre copiii ei, era făcătorul de pace şi visătorul familiei. Luke, în vârstă de cincisprezece ani, era mai scund dve. it ceilalţi băieţi ai ei, avea ochi căprui şi o privire serioasă, grijulie Marty avea impresia că nu mai văzuse niciodată pe cineva cu o privire atât de caldă şi plină de compasiune ca a fiului ei, Luke.

— Mă scuzaţi, spuse el încet şi se aşează la masă.

Afecţiunea lui Clark pentru băiat se văzu prin gestul simplu pe care-l făcu spre el.

— Vrei să te speli?

— Aştept până după rugăciune, ca să nu se răcească mâncarea.

— Cred că mâncarea mai poate aştepta. Hai, du-te!

Luke se ridică de la masă, privindu-şi mâinile. Erau acoperite cu pete roşii. Se întoarse îndată, iar familia se pregăti pentru citirea de dimineaţă a Scripturii, după care Clark îi conduse în rugăciune.

Rugăciunea din această dimineaţă incluse mulţumiri speciale pentru mama acelui cămin şi ajutorul potrivit pe care Dumnezeu i l-a dat de-a lungul anilor. Clark îi spuse Domnului că Marty era cu adevărat vrednică de binecuvântarea Sa specială. Marty îşi aminti o rugăciune

făcută cu multă vreme în urmă, pe când se aflase în postura unei mirese îndurerate, uluite şi împotrivitoare. Clark îi ceruse Tatălui şi atunci să o binecuvânteze. Şi Dumnezeu îl ascultase. Îl simţise alături de ea de-a lungul anilor, iar aceşti copii scumpi, aşezaţi în jurul mesei, erau dovada binecuvântării Sale.

După ce rugăciunea se încheie şi fiecare se servi din mâncare. Clare se uită la Luke între două înghiţituri de costiţă şi omletă.

— Deci, frăţioare. Ce-ai făcut tu aşa de dimineaţă? Luke se foi pe scaun.

— Păi. am vrut ca mama să aibă la micul dejun câţiva fragi, daanul ăsta tare greu se mai găsesc! Cred că nu-i destul de cald încă Scoase pe masă o căniţă cu câţiva fragi pricăjiţi.

Ochii lui Marty se umplură din nou de lacrimi. Somnorosul ei se strecurase afară din pat încă din zori ca să-i aducă fragi de ziua ei îşi aminti de ziua când Missie începuse tradiţia „fragilor pentru ziua ţie naşterea lui manii". După plecarea lui Missie, timp de câţiva am, copiii încercaseră să păstreze tradiţia, însă după defrişarea zonei cu adăpostise cele mai bune title ţie f răgi, tradiţia se* pierduse. Iar acum. dragul de Luke, îşi dădea atâta osteneală s-o aducă din nou la viaţă.

< l «are întinse mâna şi-i e iufuli părul fratelui său mai mic. Ochii săi spuneau: /. şti *tare*, *ştii asta*, *bdiete*!, însă gura îi era mult prea ocupată a mestece brioşele făcute de Hllie.

Ar fi trebuit să-mi spui, şopti Amic. Te-aş fi ajutat.

M.irty se uită pe rând la cei patru copii ce încă mai stăteau în jurul mesei şi numai se umplu de bucurie şi dragoste. Zâmbetul pe care-l împărtăşi cu Clark n-avea nevoie de explicaţii.

DOI

Masa de sărbătoare

— A fost o masă pe cinste, Clae, spuse Marty, ştergându-şi delicat de pe buze, cu vârful limbii, ultimele firimituri de prăjitură. Geamătul de satisfacţie al lui Clare

în timp ce-şi mângâia stomacul era grăitor. Josh, soţul lui Nandry, râse.

În timp ce farfuriile erau date la o parte şi se turna al doilea rând de cafea, începu plăcuta zarvă a discuţiilor. Se părea că fiecare avea ceva de spus în acelaşi timp, inclusiv copiii. Clark ridică mâinile pentru a face linişte şi, în cele din urmă, reuşi să atragă atenţia chiar şi celui mai tânăr membru al grupului.

— Opriţi-vă, spuse el râzând, nimeni n-aude pe nimeni în zarva asta. Ce-ar fi să ne organizăm niţel?

Fetiţa cea mare a lui Nandry, Tina, chicoti.

— O, bunicule, cum poate organiza cineva sporovăială?

— Acum pot pleca? Pot să mă joc cu unchiul Amie? întrerupse Andrew, singurul băiat în familia lui Nandry şi Josh.

— Înainte de a pleca de la masă şi de a ne risipi care-ncotro, ce-ar fi s-o lăsăm pe bunica să-şi deschidă cadourile? sugeră Clae.

— O, da! Haide! Haide! strigară copiii, bătând din palme. Cadourile erau întotdeauna bine-venite, chiar dacă erau destinate altcuiva.

Bunica Marty fu invitată pe scaunul de onoare, iar cadourile începură să sosească, purtate şi prezentate de diferiţi membri ai familiei.

Copiii oferirii tot felul de lucruşoare sau desene făaite cu mâinile lor. Tina chiar tivise, cu mâna ei, o batistă nouă. Nandry şi Clae, aducând daruri din partea familiei, izbucniră în râs când realizară că amândouă cususeră pentru Marty câtv un şorţ nou. Clare şi Amic cumpăraseră împreună un ibric nou pentru ceai, declarând sus şi tare că de-acum mama putea „s-arunce vechitura aia ciobită”. *Puţin probabil*, îşi spuse Marty. O. O *plantez în el Jlor de primăvară şi-o să-l pun la* ş*aimut din bucătărie*. Însă ai voci» tare, admiră ibricul cel nou.

Darul făait de Hllie mamei sale era o broşă delicată, iar Mntry bănui că tatăl contribuise din belşug la cumpărarea ei. Luke veni ultimul. Ochii săi trădau atât

nerăbdare, cât şi stânjeneală în timp ce se apropia, încet, de Marty. Era clar că băiatul era puţin nesigur de felul în care îi vor privi ceilalţi darul.

— Mă tem că n-a costat nimic, murmură el.

— Nu asta dă valoare unui lucru, spuse Marty, airioasă şi interesată

— Ştiu că întotdeauna spui asta, dar unii oameni… cred… cred că n-ar trebui să dăruieşti ceva ce nu te costă nimic.

— A, spuse Clark, părând să-şi dea seama ce-l deranjează pe băiat, însă costul nu este întotdeauna evaluat în bani. A te da pe tine însuţi uneori este mult mai de valoare decât a băga mâna în buzunar după bani.

Luke zâmbi şi păru a fi mai în largul său, în timp ce îi întinse lui Marty un cadou împachetat grosolan.

— Ai spuscă-ţi plac, aşa că… Ridică din umeri şi făai un pas înapoi, în timp ce mama sa întinse mâna după cadou.

Greu şi voluminos, pachetul ora înfăşurat în hârtie maronie şi legat cu sfoară. Marty încercă să-şi imagineze ce fel de cadou putea fi acela ambalat astfel. Desfăcu sfoara şi lăsă hârtia să cadă Io pământ, în faţa ochilor ei stăteau acum doi arbuşti micuţi, ai rădăcină. Marty îi recunoscu îndată ca fiind arbuştii aceia pitici pe care-i văzuse la deal. Într-o vară, câini împreună ni Clark îi luase* pe copii într-o excursie pe dealuri, clinii de plăcere la vederea arbuştilor în floare. Cât de Inimoşi erau, împodobiţi eu acele flori stacojii! îşi opri răsuflarea în timp ce încercă să-şi imagineze frumoşii arbuşti înflorind în propria grădină.

— Crezi că se vor prinde, tată? întrebă Luke neliniştit. Am încercat să am mare grijă când i-am scos din pământ. Am încercat cât am putut să nu lovesc rădăcinile şi…

— O să-i îngrijim cum putem mai bine şi o să-ncercăm să le oferim un mediu cât mai asemănător cu cel din care au fost luaţi, îl asigură Clark, apoi continuă – chiar dacă asta înseamnă să aduc pământ de acolo cu

căruţa.

Marty nu-şi mai putu reţine lacrimile. Era atât de caracteristic lui Luke. Făcuse un drum atât de lung şi depusese atâta efort pentru a aduce arbuştii admiraţi de mama lui. Şi totuşi, păruse a fi stânjenit în faţa familiei, iar ochii implorau să încerce să înţeleagă darul lui şi motivul acestui dar. Îl trase încetişor spre ea şi-l strânse la piept. Luke nu se prea dădea în vânt după sărutările mamei în public, aşa că Marty se abţinu de la asta.

— Mulţumesc, fiule, spuse ea încet. Abia aştept să-i văd în floare. Luke zâmbi şi se întoarse în cercul familiei.

Toţi ochii se îndreptară spre Clark. Devenise deja o tradiţie în familie ca darul final la astfel de întâlniri să fie făcut de capul familiei. Clark îşi drese glasul şi se ridică.

— Ei bine, darul meu nu e aşa de frumos ca cele pe care le-am văzut aici. Nici nu va înflori în anii care vin. Însă e oferit cu dragoste şi sper să fie ceva care să-ţi facă plăcere. Nu e un pachet din acelea frumoase – doar plicul ăsta mic.

Îi încredinţa plicul lui Marty. Ea îl întoarse pe-o parte şi pe alta, căutând vreun semn care să indice ce anume era înăuntru. Însă nu se vedea nimic.

— Deschide-l, buni! se auzi o voce mică, urmată de alte câteva. Marty rupse cu grijă un colţ, apoi deschise plicul şi lăsă conţinutul să-i cadă în poală – două bucăţi de hârtie şi pe ele câteva cuvinte scrise de mâna lui Clark. Marty o ridică pe prima. Citi mesajul cu voce tare.

— „Asta este pentru lucrurile noi de care vei avea nevoie. Anunţi-mă doar când şi unde vrei să-ţi faci cumpărăturile”.

— Ar fi trebuit să-l citeşti pe celălalt mai întâi, exclamă Clark. Marty ridică cea de-a doua bucată de hârtie şi citi:

— „S-au aranjat toate lucrurile pentru cumpărarea biletele – i» tren pentru o vizită la Missie. Plecăm…”

Bilete pentru o vizită la Slisste Toate gândurile şi dorinţele ci reft ritoare la fiica lor aflată la o distanţă atât de mare, toate acele doar”, se îngrămădiră în jurul ei. O va

vedea din nou pe M.ss**”.

— O. Clark! fu tot ce reuşi să spună, iar în momentul următor» afla în braţele lui. hohotind de plâns, de bucuria promisiunii pe care o conţineau aceste bilete.

Când reuşi să se controleze, făcu un pas în spate, desprinzând din braţele lui Clark. Cu inima plină de bucurie şi buze tremurând* Marty le spuse tuturor, scuzându-se:

— Cred că am nevoie de o plimbare, apoi o să ne aşezăm şi-o *u* discutăm despre asta…

Până aia reuşi să nu mai verse moo lacrimă, după care părât bucătăria confortabilă şi pe cei dragi adunaţi acolo, păşind în soare” zilei de iunie.

Aia. Ia Clae. nu prea avea unde să meargă, aşa că se plimbă tir» ţinta în nirul curţii. Copacii atât de familiari şi micul izvor din spate* casei îi fuseseră refugiul de atâtea ori pe parcursul anilor, în momentele în care trebuia să se gândească la anumite lucruri. Ei bine. Îi trebui să se mulţumească şi cu copacii lui Clae. Îşi spuse. Încerci să-şi adune gândurile risipite, entuziaste. O va vedea pe Missie va călători toată distanţa aceea cu trenul împreună cu Clark va căruţa – zile întregi pe ploaie şi vânt. Scaune tapiţate şi pufăitul locomotivei – o vor purta grabnic către fetiţa ei. O, abia aştepta! Ridici hârtia pe care încă o ţinea strâns în mână şi o de din nou cu vxe tare „S-o» *aranat* reate *lucrurile pentru cumpărarea de teatru o vizită la SUsste Plecăm de îndată ce vet fi pregăti*: *i de* Ci dragoste. Clark

CV *îndată ce vei fi* r-rgir: fi *de plecam O*. *va*: *m*: *e* Erau atâtea de făcut Atâtea Lucruri de luat cu ei Garderoba ei. Va avea new: e de lucr – noi pentru călătorie. Păi. nu va putea purta printre acei camera st ar vechea ei pălăne albastră, iar cea mai bună rochie îi era agitată pute. lungă poate şi se vedea, cu toate că încercase s-o cârpească cât rubine o *cemă se J* Cum ar putea oare-*… Ş: Marty iş: amic. ti apa ci al doilea bileţel. „Astaeste pentru lucrurile noi de care vei neivie.

Anunţă-mi doar când şi unde vrei să-ţi faci

— Oh!… spuse Marty cu voce tare. Clark s-a gândit la toate, se pare. Oh, repetă ea şi schimbă rapid direcţia, îndreptându-se către bucătăria lui Clae. Trebuie să vorbească cu fetele. Ele ştiu mult mai bine care mai e moda, şi în ce magazine putea găsi anumite lucruri, şi unde anume ar trebui să meargă să-şi facă cumpărăturile, şi orele la care venea poştalionul pentru cursele către oraş. Vai de mine! spuse agitată. Am aşa de multe de făcut. Vai!

TREI

Planificare

Zilele următoare se dovediră a fi pline de idei entuziaste şi planuri. Nandry şi Clae i se alăturară lui Marty şi cumpărară ţesături din oraş, discutând mai apoi diferitele modele de rochii pe care Clae le desenase, străduindu-se să fie cât mai elegante. În cele din urmă, aţunseră la concluzia că, dacă Marty trebuia să plece cât mai prezentabil într-o călătorie de-a latul continentului, era necesară o vizită la un centru mai mare de cumpărături. Dar, cum îşi putea face timp pentru o astfel de ieşire, într-o perioadă atât de aglomerată? Deşi garderoba îi consuma în mare parte timpul şi atenţia, Marty avea şi alte lucruri de care trebuia să ţină cont. Unul dintre acestea era faptul că Clare se gândea la căsătorie. Până acum nu fusese stabilită o dată a nunţii, însă cum ar fi putut pleca atât de departe fără a şti măcar data? Marty se abţinea să întrebe, cu toate acestea, făcea mici aluzii prin care îl îndemna pe Clare să stabilească, împreună cu tânăra sa domniţă, o dată a nunţii. Clare înţelese subtilele sugestii şi îi spuse lui Marty că va încerca să rezolve problema asta.

O altă frământare a lui Marty era împachetatul lucrurilor. Nu obiectele personale o îngrijorau, însă în fiecare zi se gândea la ceva nou, de care Missie, Willie şi tânăra lor familie ar putea avea nevoie. Cât anume să împacheteze înainte ca cei de la căile ferate – sau Clark – să spună că are prea multe bagaje? Ofta în timp ce căuta să sorteze şi %a aleagă cele mai importante lucruri.

Pin rând în vând. Clark încerca vi afle de la Martv o daţi apm o mahvi a plecăm lor Ea ştia că trvhvK* v\ v hoţ. În w A C lark» vre şi el responsabilităţi pe care trebuia vi le împartă celorlalţi Nu puţin rezolva problemaanta până când Martv nu-i divlea măcar o idee despre perioada în care ar fi vrut şi pitxv iar ea nu ştia daci Claie-n stabili data nunţii în viitorul imediat sau o va amâna panitând vor întoarce ei de la Missie

Apoi. bineînţeles, mai erau şi ceilalţi copii Ce-i drept. Ellir în capabilă să preia treburile gospodăreşti. Însă părea o samnă pm mare pentru umvm fragili ai unei fiinţe atât de tinere Martv uiM ci la vârsta lui Elite, ea era deja femeie măritată

Însă inima lui Martvera preocupată îndeosebi pentru Luke, blândul ei prâslea Cum şi-ar fi don’t să-l poată lua cu ei în acelaşi timp se temea să-i sugereze asta chiar şi lui Clark Ce-ar fi dacă Luke în merge cu et i-ar plăcea Vestul şi s-ar hotărî să nu se mai intiwci acasă Nu. mai bine să-l lase pe Luke aici în siguranţă Nu-şi dorea în ruptul capului să mai aibă un copil la o asemenea depărtare sie ca şi Aşa că Martv îşi petrevej zilele frământându-şi mintea îi agitându-se încerca să nu lase să se observe acest lucru. Însă fără rezultat Nandrv şi Clae aranjară să-şi lase copiii în grita cuiva şi plănuui e că IA – tone în oraş. pentru cumpărâtun. O invitară şi pe Elite să b se a IA ture cu sfatul lor plin de dragoste. Însă ferm. se luă o deci/în finală referitoare la lucrurile ce trebuiau cumpărate şi pregătite pentru călătorie Martv se temu că va cheltui prea mulţi bani. Însă n-v prea deranja această neobişnuită extravaganţă. Cumpără şi câteva lucnjn frumoase pentru Missie. Cine ştie dacă Mtsste reuşise să mai facă ceva cumpărături de când plecase de acasă?

Clare discută împreună cu dulcea lui Kate despre planurile kw de căsătorie şi. cu ajutorul mamei ei, ajunseră la o dată convenabilă pentru amândoi Căzură de acord că nu avea rost să se grăbească cu nunta, aşa ci aleseră data de 27 august Clark şi Martv se vor în toane până atunci Clare şi Kate îşi doreau să se mute pentru începui <îi

micuţa casă din bârne în care locuise Clark, astfel că Clare urma «A pregătească locul, iar Kate, perdele noi şi covoraşe

Ellie ceru detalii şi sfatun despre cum anume şi aibă grijă Je casă şi grădini – întrebări la care deja ştia răspunsul, însă probabil ci ar h ajutat-o pe mama ei şi plece mai liniştită, ştiind ci-i expitcasc lucrurile încă o dată. Elite o asigură pe Marty că se va descurca, iar Marty consideră că asta va fi o adevărată aventură pentru fată. Nandry şi Clae prvmiseră că vor da o mână de ajutor ori de câte ori h se va cere.

Luke făcu observaţii subtile despre despărţirea ce le stătea înainte. Le sugeră că tuturor le-ar prinde bine acest timp, învăţând astfel să se descurce singuri. Îi spuse lui Marty că va încerca în majoritatea serilor să studieze pentru examenele de admitere la colegiu, din toamnă, şi că nu va avea prea mult timp la dispoziţie, nici chiar pentru membrii familiei. Iar liniştea din casă îl va ajuta să înveţe, spuse el. Marty simţi *ci* Luke încerca s-o liniştească oarecum şi aprecie preocuparea lui.

Marty trecea de nenumărate ori pe zi prin procesul mental al sortării lucrurilor pe care dorea să le ia cu ei. Îşi inspecta grădina, conservele, ţesăturile, coteţul de găini – până şi vacile de lapte. Dădu din cap Cum s-ar putea oare decide vreodată? în cele din urmă, realiză faptul că niciodată nu va reuşi să decidă singură, aşa că ceru ajutorul familiei. Se ajunse în final la o listă în faţa căreia Clark nu se văzu nevoit să dea din cap cu mâhnire.

În cele din urmă, Clark primi semnalul aşteptat. Putea stabili o dată a plecării. Se părea că în câteva zile, Marty va fi gata de plecare.

— Când plecaţi? întrebă Ma Graham când reuşiră să schimbe câteva cuvinte, după serviciul divin.

Marty era uşurată că acum ştia o dată anume.

— Ei bine, plecăm miercuri cu poştalionul şi dimineaţa următoare luăm trenul din oraş, răspunse ea.

— Nu-i aşa că abia aştepţi? întrebă Ma, fără a aştepta însă vreun răspuns. Îmi e mie atât de dor de copiluţa asta

a ta, încât îmi pot imagina ce simţi. Sărut-o şi îmbrăţişeaz-o pe Missie şi din partea mea. Am să-ţi dau ceva pentru ea. N-am îndrăznit să-i trimit ceva mare – ai tu destule lucruri, aşa că i-am făcut o faţă de masă dantelată, mică.

Marty o îmbrăţişă pe Ma, cu lacrimi în ochi.

— Lui Missie o să-i placă tare mult, şopti ea cu vocea înecată. Astfel, împachetarea lăzilor, a valizelor şi a cufărului luă sfârşit, hainele pentru drum erau pregătite cu grijă, iar obiectele şi gândurile împrăştiate se adunară. Celor trei băieţi şi lui Ellie li se dădură ultimele instrucţiuni necesare, unele dintre acestea doar de dragul lui Marty. Repetarea lor îi oferea o măsură de siguranţă.

Clare şi Amie îl ajutaseră pe Clark la muncile fermei de câţiva ani buni încoace, aşa că acesta n-avea nicio urmă de îndoială că băieţii vor fi capabili să se ocupe de treburi. Fiecare avea o bucată de pământ pe care o lucra, însă puteau să se ocupe şi de restul în absenţa tatălui lor. Fuseseră instruiţi să ceară ajutor la nevoie, iar Luke era nerăbdător să se ofere, ori de câte ori studiile sale îi dădeau răgaz.

Fără să se fi discutat acest lucru, fiecare membru al familiei înţelegea că Luke probabil nu va fi niciodată fermier. Avea o minte foarte ascuţită şi un duh sensibil, iar acum se gândea la posibilitatea de a deveni medic. Pentru Clark şi Marty ar fi fost o mare cinste, însă nu-l presau pe Luke în direcţia asta.

Şi astfel, ferma fu lăsată pe mâinile băieţilor, iar bucătăria, pe mâna lui Ellie. Marty ştia că fata era capabilă să aibă grijă de fraţii ei, cu toate astea încă o neliniştea gândul că munca va fi prea grea pentru cineva atât de fraged.

Ziua plecării sosi, cu cer senin şi însorit, cu soare cald ce-şi trimitea razele din plin prin ferestrele dormitorului. Marty se trezi înaintea lui Clark şi, în agitaţia de care era cuprinsă, se apucă să facă treburi mărunte, care nu necesitau atenţia ei. Eforturile însă nu-i erau lipsite de valoare, căci îi ocupară timpul până când sosi momentul să încarce bagajele în căruţă şi să se îndrepte

spre orăşelul din apropiere.

Cei patru copii îi însoţiră, iar când sosiră – prea devreme – la staţia de poştalion, îi găsiră acolo pe Nandry şi Josh împreună cu micuţii lor şi pe Clae şi Joe, împreună cu Esther Sue.

Toţi erau entuziasmaţi, prin urmare începură a vorbi deodată, agitaţi, iar copiii deveniseră extrem de nerăbdători. Clark zâmbi şi privi în jur la grupul cuprins de frenezie.

— Ho, strigă el în cele din urmă, ridicând mâna şi făcându-le semn să înceteze. Ce-ar fi să facem puţină ordine în tot tămbălău ăsta? Se opriră cu toţii în mijlocul sporovăielii şi începură să râdă.

— Vă sugerez, continuă Clark, să mergem la hotel şi să luăm câte o ceaşcă de cafea şi un sandviş. O să fie mai linişte şi avem suficient timp până când pleacă poştalionul. În cele din urmă, se îndreptară cu toţii sprv hotel şi cafeaua promisă oah st» opri. Îi şopti ceva lui Nandry şi apoi băgă mâna în buzunar.

— Tina, mama spune că poţi să-i iei pe copii şi să-l duci la magazinul general, să vă cumpăraţi nişte bomboane Şi pentru că e o zi mai specială, ce-ai zice să le iei câte *două* bucăţi din acelea care-ţi plac ţie.

Propunerea fu întâmpinată cu strigăte de bucurie, iar bărbatul îi înmână banii fiicei sale. Aceasta le luă pe Mary şi pe Ksther Suc de mână şi se îndreptă spre trataţia promisă. Lui Andrew nu-i plăcea să mai fie ţinut de mână, aşa că se luă după fete de unul singur. Micuţa Jane se mulţumi să stea la mama în braţe şi să participe la discuţiile celor mari în jurul unei ceşti de cafea.

După ce se aşezară şi comandară cafea, sporovăială luă o formă mai ordonată. Reuşiră chiar să aştepte până când cineva îşi încheia fraza, ca mai apoi altcineva să deschidă un nou subiect sau să pună o întrebare. Marty realiză că stomacul ei n-ar fi tolerat nimic de mâncare. Comandă o ceaşcă de ceai din care sorbi, din când în când, între două fraze sau hohote de râs. Bărbaţii comandară sandvişuri şi chiar felii de plăcintă. Marty se întrebă în

treacăt cum de reuşeau să mai mănânce, la doar câteva ore după ce înghiţiseră un mic dejun consistent.

Ora plecării parcă nu mai venea. Mâncarea se isprăvi, ceşti le se goliră şi se umplură din nou, se goliră iar, aceleaşi instrucţiuni finale şi aceleaşi asigurări se repetară. Marty se foi în scaun. Clark spuse, în cele din urmă, că e cazul să se ridice şi să vadă cum stau lucrurile cu poştalionul.

În timp ce aşteptau cu toţii în staţie, li se alătură Zeke LaHaye, tatăl lui Willie. Îi salută pe toţi cu un semn din cap, ridicându-şi pălăria, apoi dădu mâna cu Clark.

— Cred că nu trebuie să vă mai spun cât vă invidiez! Tare mi-ar fi plăcut să vin şi eu. Dintotdeauna mi-am dorit să ajung în Vest iar acu, când băiatu' mi-e acolo, tare-mi vine să-mi fac bagajele şi să plec.

— Păi, ce-aştepţi? spuse Clark. Împachetează şi hai. Zeke îi răspunse cu un zâmbet.

— Tare-i ispititor. Am adus un pacheţel, dacă credeţi că mai aveţi loc pentru el. Îmi pare rău să vă deranjez, da nu mă lasă inima să vă văd plecând şi să nu trimit ceva familiei.

— Nu-i niciun deranj. Niciun fel de deranj, îl asigură Clark şi piw pachetul pe mormanul de bagaje.

Marty se uită la toate bagajele pe care le luau cu ei. Erau acolo lucrurile lor, apoi lucrurile pe care le cumpăraseră pentru Willie şi Missie, darurile din partea lui Clae şi Nandry, darurile din partea lui Ma Graham, Wanda Marshall, Sally Ane, chiar şi câteva obiecte din partea foştilor elevi ai lui Missie. Da, mormanul crescuse din ce în ce mai mult şi, într-adevăr, fiecare lucruşor care se adăuga însemna un „deranj", însă nu i-ar fi refuzat lui Zeke LaHaye plăcerea de a trimite ceva familiei sale, ea însăşi înţelegând ce înseamnă asta. Dacă va fi nevoie, va lăsa acasă cutia cu noua ei pălărie.

Sosi şi poştalionul, cu două minute mai devreme, şi urcară în el toate bagajele şi cutiile. Pachetul lui Zeke îşi găsi şi el locul, iar Marty îşi putu păstra pălăria.

Se repetară la nesfârşit cuvintele: „Spuneţi-i lui

Missie…” sau „Daţi-i lui Missie…” sau „Sărutaţi-i din partea mea…” Marty se îndreptă spre fiecare cu lacrimi în ochi şi cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. O emoţiona această plecare. Dacă n-ar fi trebuit să spună „La revedere!” înainte de-a spune „Bun găsit!”… Îl sărută pentru ultima oară pe Luke, o îmbrăţişă pe Ellie, îşi sărută nepoţii deja sărutaţi de câteva ori şi se grăbi să urce, ca nu cumva vizitiul poştalionului să-şi piardă răbdarea.

Saluturile de rămas-bun răsunară în urma lor în timp ce se puneau în mişcare. Marty se aplecă peste fereastră pentru un ultim salut cu mâna înainte de cotitura drumului, apoi se trase înăuntru şi se aşeză pe bancheta deja caldă.

— Asta e! îi spuse cu seriozitate lui Clark. Cred că nu-i deloc uşor să călătoreşti. Deja mă simt sfârşită.

— Abia am început călătoria, Marty, râse Clark încetişor. Nu călătoria te-a istovit, ci toată pregătirea şi agitaţia asta. De-acum inamic, n-ai nimic de făcut decât să te odihneşti.

Marty zâmbi auzind încurajarea calmă a lui Clark, însă avea oarecare îndoieli. Cum putea oare să se odihnească, vând trupul vi vibra de o energie debordantă? Ei bine, o să-ncervv. O să-ncerce

PATRU

Oraşul

Un drum teribil de lung, prăfuit şi călduros îi aşteptă pe Clark şi Marty în prima parte a călătoriei lor. În căruţa lor deschisă priteau cel puţin să se bucure de adierea vântului sau să se oprească din când în când ca să-şi mai dezmorţească picioarele. Soarele urcase pe cer şi dogorea nemilos, iar ferestrele deschise ale diligenţei nu erau de prea mare ajutor. Ceilalţi trei pasageri erau bărbaţi. Clark discută o vreme cu ei, însă Marty nu prea avea chef de conversaţie. În plus, mintea-i stătea la altele. Oare luase lucrurile de care avea nevoie Missie? Cât de mare era acum micul Nathan, nepoţelul pe care nu-l văzuseră niciodată?

În ciuda căldurii din poştalion, Marty ştia că o

doamnă care se respectă nu-şi scoate pălăria, nici chiar în dogoarea zilei, însă cum şi-ar mai fi dorit să şi-o ia de pe cap şi s-o pună deoparte!

Se opriră ca să schimbe caii şi să se dezmorţească. Marty fu extrem de recunoscătoare pentru scurtul răgaz. Îşi continuară mai apoi drumul, zguduiţi de brazdele trasate în drumul prăfuit. Marty presupuse că drumul va fi destul de neted, ştiind că era un drum circulat, însă se părea că roţile nu găseau decât denivelările.

După-amiază se opriră din nou, iar Marty coborî amorţită din trăsură, cu ajutorul lui Clark, şi se adăposti la umbra unor copaci din apropiere. Bărbaţii se risipiră în direcţii diferite, dezmorţindu-şi picioarele, aşezându-se sau întinzându-se pe iarba răcoroasă.

Marty luă bocceluţa în care împachetase mâncarea de prânz şi scoase sandvişurile, apa şi prăjiturelele pentru desert. Nu-i prea venea să mănânce, însă remarcase că pe Clark nu-l afectase deloc drumul din punctul ăsta de vedere.

Mult prea devreme, diligenţa era din nou gata de plecare. Părăsiră răcoarea copacilor şi se aşezară pe scaunele de piele încinse şi prăfuite. Minutele se scurseră unele după altele, odată cu scârţâitul şi hurducăiala roţilor şi cu ritmul liniştit al copitelor cailor. Din când în când, se auzea cum cel care mâna poştalionul îşi îndemna caii cu câte un strigăt.

În ciuda căldurii şi a disconfortului, Marty aţipi. Probabil faptul că dormise mai puţin în ultima vreme contribuise la starea de somnolenţă care o cuprinse. Însă era greu să doarmă în diligenţa ce se zguduia la tot pasul. În momentul în care aţipea, o trezea altă zdruncinătură. Decât aşa somn, mai bine deloc, îşi spuse. Îşi schimbă poziţia şi încercă să rămână trează, privind la ţinutul ce se perinda prin faţa geamurilor poştalionului.

Monotonia după-amiezii fu întreruptă de o altă schimbare a cailor. Spatele şi picioarele o dureau, aşa că Marty se bucură să-şi poată dezmorţi oasele. Se gândi la lunga călătorie a lui Missie spre Vest cu convoiul de căruţe

şi aprecie şi mai mult curajul pe care cei doi 3 avuseseră de-a lungul dificilei călătorii.

Se făcuse aproape ora cinei când diligenţa opri în staţia din oraş Marty se aplecă în faţă, nerăbdătoare să vadă tot ce-i putea oferi imaginea străzilor aglomerate, însă se gândi că probabil asta o făcea să pară o biată ţărăncuţă. Aşa că se trase înapoi, rezemându-se de spătarul scaunului şi încercă să surprindă cu privirea lumea din jur. atât de diferită de cea cu care era obişnuită.

După ce coborâră din diligenţă, Marty se plimbă de colo-colo dezmorţindu-se şi urmărind toate scenele şi sunetele din preajmă. În timp ce Clark descărcă bagajele şi făcu aranjamentele necesare pentru ca acestea să se afle în trenul de dimineaţă spre Vest. Luară cu ei doar două valize şi cutia în care se afla pălăria lui Marty. Marty se nelinişti privind cum bagajele le erau luate de acolo. Oare puteau avea încredere în acel om? Putea fi *sigură* că omul le punea în trenul e «are trebuie? O să ajungă cu bine la destinaţie? Erau bine etichetate? Ce s-ar face dacă li s-ar pierde bagajele?

Însă Clark nu părea a avea astfel de temeri. Uşurat şi încrezător că toate vor decurge cum se cuvine, Clark o luă de braţ.

— Ei bine, doamnă Davis, o tachina el, iată-ne în marele oraş. Ce facem?

— Ce facem? întrebă Marty, neînţelegând întrebarea.

— Păi, se spune că un oraş mare e plin de tot felul de lucruri interesante şi interzise. Eşti dornică să pornim în căutarea lor?

Faţa lui Marty trăda şocul pe care-l resimţea.

— Cine, eu? Clark râse.

— Nu, nu tu. Şi nici eu. Glumesc… deşi am auzit că au câteva restaurante unde se mănâncă bine. Nu mi-ar strica o masă bună. Un bărbat se satură repede de sandvişuri. Chiar dacă au picat bine, să nu mă-nţelegi greşit. Râse din nou şi se uită la ea. Ce zici?

— Mă gândesc că n-ar strica, răspunse Marty, deşi în taină era mai interesată de hainele purtate de oamenii din

jur decât de mâncare.

— Haide să găsim o cameră la hotel, ne lăsăm acolo bagajele şi pe urmă mergem să căutăm.

Găsiră destul de repede un hotel. Era cel mai mare din câte văzuse Marty. Privi holul mare cu tavanul bogat ornamentat, candelabrele strălucitoare şi uşile din lemn frumos lucrate. *să coste aproape o artere*, se gândi ea, însă nu-i spuse nimic lui Clark.

Clark primi o cheie şi câteva instrucţiuni, apoi luă bagajele, o luă de braţ pe Marty, îndreptându-se către scări – multe la număr. Marty fu curând captivată de tapetul frumos de pe perete şi covoarele colorate de sub picioarele lor. În cele din urmă, Clark se opri în faţa unei uşi şi vâri cheia în broască. Împinse uşa şi se dădu la o parte pentru a-i permite lui Marty să intre. Camera în care intră i se păru lui Marty cea mai elegantă din câte văzuse până atunci. Privi în jurul ei, studiind cu atenţie fiecare detaliu. Dorea să le poată descrie fetelor ei fiecare amănunt.

Tapetul era de culoare albastră, cu multe modele, iar draperiile erau din catifea de un albastru închis, cu franjuri groşi. Cuvertura de pat, din brocart gros, era de culoare crem, cu firicele albastre. Dulapul ornamentat părea a fi lucrat manual, iar în cameră se mai afla un fel dr Maun mu o mi nu ţi speciali pe care călătorul îşi putea pune bag – jele Covorul era un amestec de culori – purpuriu, stacojiu, albastra fi auriu – toate întreţesute pentru a forma un model atractiv. Camera avea pini fi propria baie. Marty studie totul şi se întoarse spre Clark

— Mit şi fie, spuse ea, apoi repetă, mâi să fie, n-am ştiut ci poate exista o asemenea *grandoare*.

— Trag nădejdea că *grandoarea* asta e dotată cu un pat comod, răspunse el pe un ton indiferent, traversând camera şi testând patul cu mina Sper şi nu se facă dimineaţă şi să tânjesc după „grandoarea* patului nostru de-acasă.

Marty încercă şi ea patul.

— Mie mi se pare bun, spuse ea, cu toate că, trebuie

să recunosc mă sunt aşa de obosită, că până şi-o duşumea de lemn mi s-ar pirea bine-venită.

Clark râse

— Înainte să te faci confortabilă pe duşumeaua ta de lemn, hai să vedem dacă oraşul ăsta are ceva de oferit unui stomac gol. Şi, spunând acestea, încerci să o conducă afară din cameră.

— Stai niţel, protestă Marty. Dacă tot merg să cinez ca o adevărată doamnă, trebuie să mă aranjez puţin. Diligenţa aia a fost aşa de prăfuită fi fierbinte, ci simt nevoia să fac o baie şi să mă spăl pe cap lăupă cum era de aşteptat, Marty avu nevoie de mai mult hmp pentru pregătire decât Clark. Acesta aşteptă destul de răbdător până «And soţia lui se dichisi, se agită şi, în final, consideră că e destul de pregătită pentru a se aventura afară. Coborâri încet scările, iar Clark ÎntreM unde ar putea găsi un restaurant bun. Asigurat de faptul că restaurantul hotelului era unul dintre cele mai bune din oraş, intrară Inir o earneră imensă, cu coloane minuţios lucrate şi draperii de un vifiniu irw his Marty nu mâncase niciodată într-un astfel de lux. Reuşi şi i-a or Im de la minunăţiile din cameră şi de la ocupanţii ei atât cât îi treimi şi îl aleagă meniul Tot ce se găsea enumerat în acea broşură cartonată din faţa ei părea prea pretenţios, prea mult şi prea scump cu greu reuşi să se dec idă şi-ar fi dorit să găsească ceva simplu, cum se fi pui prăjii sau friptură de vită. Clark ceru specialitatea casei şi fără a ceneta pentru a vedea despre ce este vorba, Marty îl imită iiuvrvă să nu «holbeze de-a dreptul, însă «Mmmu – perindau prin cameră şi care erau alezaţi la mele i xpăreau dinii *> i, m* Fu nevoită să se adune şi să-şi revizuia* A bunele manire în «A e simţi uşurată şi mulţumită să constate t A rumeni n-ar fi putut spune despre ea că ar fi „sălbatică” sau „demodată” Piu de ei h «leseseră bine hainele Cât era de mulţumitoare pentru cunoştinţele şi îne ura în! e lor?

Când chelnerii le aduseră farfuriile şi le aşezară înaintea lor, (lark apucă mâna lui Marty şi-şi plecă fruntea, mulţumindu I I imnului pentru grija pe care le-o purta în

călătorie şi pentru hrana din faţa l ar Mâncarea se dovedi a fi delicioasă, cu toate în opinia Im Marty, porţiile erau mult prea mari Ka, care nu obişnuia să lase resturi de mâncare, se simţi acum pusă în dificultate că era nevoită să lase mâncare în farfurie, mâncare ce se va întoarce la bucătărie Mai era îngrijorată şi de faptul că bucătarul s-ar putea simţi jignit, considerând că nu-i plăcuse mâncarea. După ce mâncă din farfurie cât putu şi o împinse mai apoi în faţă, Marty încă nu era sigură ce anume mâncase Fusese foarte gustos – dar nu şi uşor de deosebit ce anume era, aşa cum se întâmpla cu mâncarea gătită de ea acasă, friptură de vită, cartofi şi sos de came. Tot ce văzuse până acum în oraş era diferit.

Lângă cafea comandară prăjiturele franţuzeşti şi le savurară pe-ndelete, bucurându-se de gustul lor, de atmosfera din jur şi de luxul plăcut al relaxării, lipsiţi de responsabilităţi care să-i ridice în grabă de la masă.

Când simţiră că ar fi lipsit de politeţe să mai lâncezească la masă, se ridicară şi se întoarseră în holul hotelului. Clark cumpără un ziar local şi-l vâri sub braţ în timp ce se îndreptau, pe scări, spre camera lor. Marty îşi ridică uşor fusta în timp ce urcă scările; nu-şi putea permite să păşească neatentă pe ea şi să rupă bunătate de haină.

— Deci, cum te-ai gândit să petreci seara asta liniştită, fără ceva de cârpit sau de cusut în mână? o întrebă Clark în timp ce deschidea uşa camerei.

— Nu mă deranjează defel, răspunse Marty bine dispusă la oboseala pe care o simt, mă gândesc că somnul poate foarte bine înlocui orice aş putea face.

Clark zâmbi.

— Haide atunci, pregăteşte-te de culcare! Eu mă uit puţin peste ziar, să ştiu ce se mai întâmplă-n lume.

Marty se pregăti de culcare şi se strecură între cearşafurile răcoroase şi moi, cu un oftat de uşurare. O, ce obosită era! Tânjea după un somn lung şi odihnitor. Va adormi cât ai zice… Dar n-a fost să fie aşa. Oricât încercă să se relaxeze în patul mare şi moale, mintea n-o lăsă în

pace. Se gândi la Missie şi la mica familie pe care mergeau se viziteze. Se gândi la Ellie, Luke, Amie şi Clare, lăsaţi acasă. Oare le spusese tot ce trebuia, oare mai erau lucruri despre care nu-i atenţionase, vreo instrucţiune pe care o omisese? Oare vor ajunge bagajele lor la tren? Cum se va simţi înghesuită într-un vagon de tren, alături de oameni străini cu care va călători zile la rând? Mintea lui Marty vâjâia de întrebări.

Clark termină de citit ziarul, se pregăti de culcare şi se puse în pat. Curând, Marty îi auzi respiraţia regulată şi ştiu că adormise, în ciuda patului străin în care se afla. Pe ea însă, somnul o ocolea. Se întoarse de pe-o parte pe alta şi-şi dori să se facă mai repede dimineaţă. Odată ce se vor afla în tren şi se vor îndrepta spre Missie, *atunci* cu siguranţă că se va putea relaxa.

scoa în ciuda nopţii agitate, Marty se trezi devreme dimineaţa următoare. Avea o stare de anticipare, ce n-o mai lăsa să rămână în pat Clark se mişcă în timp ce Marty dădu pătura la o parte.

— A cântat cocoşu deja? o tachina el, apoi închise ochii şi se întoarse pe cealaltă parte.

Marty nu se lăsă aţâţată de ironia lui, ci-şi începu pregătirile de dimineaţă. Deja se hotărâse ce rochie şi pălărie să poarte pentru prima lor călătorie cu trenul, aşa că netezi cu grijă cutele veşmântului. Scutură pălăria, umflându-i penele şi dându-se un pas înapoi pentru a le admira. *Mii*, *măi*, *asta da pălărie*! îşi spuse. Se simţea puţin stânjenită la gândul că o va purta, însă se linişti gândindu-se că toate doamnele stilate aflate în călătorie purtau astfel de pălării.

Marty se îmbrăcă cu grijă şi începu să-şi împacheteze hainele de noapte şi rochia pe care o purtase cu o zi înainte. Rochia mirosea a praf şi părea murdară după călătoria cu diligenţa. *ruşine ci trebuie* s-o *împachetez aşa*. murdari aşi spuse neliniştită. Şi-ar fi don’t s-o poată curăţa cumva. Alese câteva pagini din ziarul lui Clark şi înfăşură cu grijă rochia în ele. Clark, încă în pat, nu păru a fi deranjat defel de foşnetul hârtiei.

Marty termină împachetatul şi pregătirile pentru a doua zi de călătorie, însă Clark tot nu se sculase. Nu ştia ce să facă. N-ar fi vrut să-l trezească, dar dacă întârziau şi pierdeau trenul? N-avea idee cât era ceasul. Se îndreptă spre scaunul unde se afla vestonul lui Clark şi căută în buzunarul de la piept ceasul de buzunar. *Nu-i aici*! Marty intră în panică şi-şi aminti toate istorisirile acelea îngrozitoare pe care le auzise despre ce se întâmplă în marile oraşe. Erau adevărate! Cineva venise probabil în camera lor în toiul nopţii şi furase ceasul lui Clark. Dacă ceasul dispăruse, ce altceva mai dispăruse? Marty se duse la valiză. Broşa ei de la Ellie mai era acolo? Dar cea de aur, pe care i-o dăruise Clark de Crăciun, în urmă cu doi ani?

Marty le împachetase pe fundul valizei. Începu să scoată cu grijă fiecare lucruşor afară, punându-se în genunchi pe covor şi aşezând totul în jurul ei. Când îşi aminti orele pe care le petrecuse împachetând cu grijă fiecare haină, îi veni să plângă. Oare o să le mai poată aranja înapoi la fel de frumos? Multe dintre haine fuseseră împachetate în hârtia subţire pe care o primise de la magazinele de unde le cumpărase. Iar acum, după ce le scosese afară, indiferent cât de grijulie încercă să fie, constată că şifonase hârtia. Dar *trebuia* să afle – puţinele şi preţioasele ei bijuterii fuseseră oare furate odată cu ceasul lui Clark? Clark ar fi de-a dreptul dezamăgit! Cei trei fii ai lui se duseseră împreună să-i cumpere cadoul de ziua lui şi de atunci Clark purtase cu mândrie la piept ceasul cu lanţ.

Marty se opri brusc în toiul căutării frenetice. Poate că n-ar trebui acum să piardă timp preţios. Poate că ar trebui să dea o fugă jos, la recepţie, ca să declare furtul. Poate că mai exista vreo şansă ca hoţul să fie prins. Nu, prima dată trebuia să ştie care sunt obiectele pe care trebuia să le declare dispărute. Aşa că Marty continuă să scoată hainele din valiză, una câte una, aranjându-le în jurul ei, în teancuri ordonate, pe albastrul, auriul şi stacojiul covorului.

Ajunse aproape la ultimele lucruri când Clark se trezi şi se ridică în capul oaselor.

— Iar împachetezi? o întrebă încetişor, cu toate că expresia feţei lui era una de uimire.

— O, Clark! strigă ea. Mă bucur că te-ai trezit. Am avut hoţi azi-noapte. Marty scoase grăbită ultimele lucruri din valiză.

— Hoţi?

— Da, hoţi.

— Cum adică *hoţi*?

Însă Marty îl întrerupse cu un strigăt de bucurie.

— Oh, sunt aici! Oh, sunt aşa de bucuroasă, aşa de bucuroasă! Clark coborî din pat şi se uită la Marty care-şi strângea la piept preţioasele bijuterii.

— Uite! strigă ea. Nu le-au găsit!

— Cine şi ce să găsească? Nu înţeleg…

— Hoţii… hoţii care ţi-au furat ceasul. O, Clark, îmi pare atât de rău! Ştiu cât de mult ţineai la ceasul ăla şi…

— Adică ceasul ăsta? întrebă Clark, luându-l de pe noptieră.

— L-ai găsit! exclamă Marty.

— Găsit? Nici nu l-am pierdut. L-am pus lângă pat ca să pot vedea ora dimineaţă.

— O, Clark. L-am căutat în buzunare şi pentru că nu l-am găsit m-am gândit că cineva…

Însă Clark izbucnise deja în râs. Făcu un semn cu degetul către Marty, către valiza goală şi către teancurile de haine risipite de jur-împrejur şi râse cu poftă.

La început, Marty se supără din cauza ieşirii soţului ei, fiind încă sub influenţa temerilor provocate de calvarul ultimelor minute. Apa privi în jurul ei la lucrurile împrăştiate peste tot şi la ceasul ce atârni de lanţ în mâna lui Clark şi comicul situaţiei o prinse şi pe ea. Îşi ascunse faţa în palme şi începu să râdă.

Când, în cele din urmă, reuşi să se controleze, spuse cu \ix* întretăiată:

Asta-i vvi mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată. Uită-te l. i mine! Cred că nopţile nedormite din ultima vreme mi-au afectat creierul O. Clark, uită-te ce mizerie am făcut!

Îi veni apoi un alt gând. Împachetarea hainelor în valiză urma să-i ia ceva timp dacă dorea să le pună în rânduială. Poate că acum va fi nevoită să le pună pe toate grămadă şi să alerge să prindă trenul. Agitată, se uită la Clark, în timp ce mâinile îi erau deja ocupate cu aranjarea febrilă a lucrurilor în valiză.

— Cât timp mai avem înainte de…

Clark o asigură că aveau mult mai mult timp la dispoziţie decât i-ar fi trebuit pentru a împacheta totul, chiar dacă era „la fel de migăloasă şi tipicară ca mătuşa Gertie”. Marty nu reuşise să afle niciodată mai multe informaţii despre mătuşa Gertie, însă atunci când Clark dorea să sublinieze în mod special această trăsătură de caracter a cuiva, o amintea pe această mătuşă a lui. Şi băieţii împrumutaseră expresia, cu toate că nici ei n-aveau mai multe informaţii decât ea despre mătuşa cu pricina.

Marty, uşurată să ştie că avea suficient timp la dispoziţie, începu să aşeze cu grijă toate lucrurile la locul lor, în timp ce Clark se bărbieri şi se îmbrăcă.

Încă mai era aplecată asupra valizei deschise când Clark se apropie de ea, cu pălăria în mână, gata de plecare.

— Trebuie să plecăm? întrebă Marty.

— Nu te grăbi – mai avem încă destulă vreme. Când eşti gata, mergem jos şi luăm micul dejun. Omu nu poate călători cu stomacul gol. Pe urmă venim aici şi ne luăm lucrurile. Îi puse un deget sub bărbie şi o privi în ochi, zâmbind.

— Cred că la fel de bine am putea aştepta la staţia de tren. Îmi spune mie ceva că n-o să te linişteşti decât când te vei vedea în trenul ăla, adăugă el.

Marty aranjă ultimele lucruri şi închise valiza. Se ridică şi clătină din cap. N-avea rost să-l contrazică pe Clark. O cunoştea prea bine.

— Acum sunt gata, spuse ea. Şi, da, nu mi-ar strica ceva de mâncare.

Clark îi oferi braţul, verifică dacă are ceasul la el, clătină din cap şi râse încetişor.

CINCI

Începe adevărata călătorie

La gară, Marty se gândi că nu văzuse niciodată atât de mulţi oameni într-un singur loc. Ochii şi urechile îi erau ocupate să observe şi să stocheze toate sunetele şi imaginile noi din jurul ei. *blandry*, Clae *şi Elite dacă ar vedea toate astea*?

Clark găsi o bancă pentru Marty şi se duse să facă pregătirile finale pentru călătorie. Marty rămase să privească multitudinea de veşminte minunat colorate, până şi cele ale copilandrelor. Oamenii ăştia arătau de parcă erau desprinşi de pe paginile unui roman!

Cu toate că mai era timp berechet până la plecarea trenului, Clark avusese dreptate în privinţa stării ei. Marty nu se va linişti decât atunci când se va vedea instalată în tren, sigură că motoarele locomotivei o vor duce spre Vest. Aşa că, în ciuda interesului pe care i-l stârneau mulţimile, nu-şi găsea astâmpăr şi se bucură să-l vadă pe Clark traversând încăperea spre ea.

O doamnă ce părea sigură de sine, cu părul deschis la culoare şi pălărie cu boruri largi, decorată cu pene, şedea pe o bancă aflată de cealaltă parte a încăperii. Spre surprinderea lui Marty, femeia păru să urmărească şi ea apropierea lui Clark. Îl privi pe sub borurile pălăriei, după care păru că scapă din mână pe jos, în mod voit, o mănuşă, întorcându-şi mai apoi privirile la cartea pe care o ţinea în faţă. Când Clark ajunse în dreptul mănuşii „pierdute”, se aplecă politicos, o luă de jos şi apoi privi în jur să caute propnriaru! Marty văzu cum femeia îl priveşte pe furiş, fluturând rapid din gene. Marty se gândi că-şi va face simţită prezenţa primir-o emis tare bine pusă la punct.

Marty se ridică rapid şi vorbi înainte ca doamna cu pălărie s4 i-i bmp să deschidă gura.

— Totul e pregătit, Clark? Oh, o mănuşă. Poate că vă aparţine doamnă, spuse ea, luând-o şi întorcându-se către femeia în cauză fu un zâmbet. Se potriveşte perfect cu pălăria dumneavoastră

Doamna acceptă mănuşa fără comentarii. Marty se

îndepărtă U braţul lui Clark, conducându-l spre o bancă aflată mai aproape uşă. *Ce neobrăzare pe femeile astea de la oraş*, spumegă ea. *fure bărbatul unei femei chiar de sub nasul ei*. *Păi*, *mai rău chiar* mb *să furt un ceas*. Clark părea a nu fi observat toată tulburarea asta în hmp ce se aşezau pe bancă. Marty evită cu atenţie orice contact ” privirilor cu doamna în cauză.

În cele din urmă, cineva anunţă: „Toţi călătorii spre Vest sunt poftiţi în vagoane!”, iar Marty se ridică repede, netezi cu mâna cutrk fustei şi îşi îndreptă pălăria. Clark o linişti cu o strângeri» de mână apoi se îndreptară, alături de ceilalţi, spre trenul aflat în aşteptare

Pentru că nu mai făcuse niciodată o călătorie cu trenul. M-am nutrea sentimente contradictorii, de încântare şi teamă Urcă destui de greu treptele vagonului, din cauza fustei lungi, şi se bucură *St* ajutorul oferit de Clark.

În interiorul vagonului, scaunele înşirate rând uri-rânduri nurtau atât de elegante cum şi le imaginase Marty. Materialul din ptu; în decolorat şi puţin uzat în unele locuri. Marty se gândi că poate vagi»nele mai noi şi mai elegante erau destinate legăturilor dintre oujrk man, din Est.

Se văzură îmbrânciţi puţin în timp ce-şi căutau loc toţi tvărrzu a se grăbi să-şi găsească loc, ca şi când le-ar fi fost teamă ce ttwi-l ar putea pleca fără ei. Clark şi Marty găsiră destul de repede un la liber. Se aşezară şi-şi aranjară bagajele sub scaun Marty oftă «Uni Reuşiseră. Acum îşi dorea doar să poată vedea care e poziţia vuirlui ca să-şi dea seama că trenul se îndreaptă în direcţi» dorită

Frvptat, zarva din jurul lor începu să se potolească, pe măsură ce şi ceilalţi pasageri îşi ocupară locurile. Marty observă că printre ei nu se aflau prea multe femei. Bărbaţii din jurul lor păreau a fi de toate categoriile şi poziţiile sociale – de la oameni de afaceri la crescători de vite, de la mineri la fermieri, ca ei, până la tineri fugiţi poate de acasă.

Marty se înfioră în timp ce deţinătoarea penelor

stacojii trecu pe lângă ei, înaintă pe culoar şi, cu fustele şi genele fluturând, se aşeză pe unul dintre locuri. Alesese un loc îndepărtat de cel în care se afla majoritatea femeilor din vagon, printre bărbaţii care deja scoseseră un pachet de cărţi de joc şi-şi improvizaseră o masă pe care să joace. Aerul din jurul lor se îmbâcsi cu fum de trabuc şi ţigară. Marty sperase ca în partea de vagon în care se aflau ei să nu fie fumători, dar se înşelase. Pentru că nu era obişnuită cu fumul de ţigară, pentru Marty asta era o adevărată problemă. Oare trebuiau să suporte fumul ăsta tot drumul, până la Missie? Deja simţea că se îneacă, deşi nici măcar nu părăsiseră gara.

Trenul scoase un sunet grav, ca un geamăt de durere, iar roţile începură să se învârtă încet, scârţâind. În sfârşit, puteau spune că şi-au început călătoria. Spre neplăcerea ei, Marty nu-şi putu da seama dacă se îndreptau în direcţia cea bună.

Treptat, trenul începu să câştige viteză. Lăsară în urmă clădirile dărăpănate aflate la marginea oraşului. Marty privi cum trăsurile şi călăreţii se trag la o parte, aşteptând trecerea trenului. Copiii strigau şi făceau cu mâna, iar câinii lătrau. Ca răspuns, trenul şuiera, însă îşi continua, neabătut, drumul.

Lăsară oraşul în urmă, iar peisajul se schimbă. Marty nu-şi putea lua privirea de la fereastră. Copacii rămâneau în urmă cu un şuierat, vitele îşi ridicau cozile şi alergau protestând, caii fornăiau şi se trăgeau înapoi, suflând agitaţi pe nări, cu coada şi coama fluturând. Trenul îşi continua drumul, roţile se învârteau cu un zgomot ritmic şi pe lângă fereastra lor trecea un nor întunecos de fum.

E *o minune*, *asta e*! se gândi Marty. *Pun pariu ci mergem la fel de repede ca un cal în galop şi nimeni nu trebuie* şi *ridice nici măcar un deget pentru asta*. Probabil că ar fi fost contrazisă cu zel dacă rostea astfel de gânduri în prezenţa mecanicului de tren sau a fochistului.

Marty reuşi să-şi smulgă privirea de la scenele ce se perindau pe fereastră pentru a-l urmări pe Clark, interesată de reacţia lui faţă de această nouă şi captivantă

experienţă. Spre uimirea ei, constată ci Clark se instalase confortabil şi, cu capul rezemat de bocceluţa cu mâncare, transformată acum în pernă, dormea dus, ca şi când somnul ar fi fost adevăratul scop al unei călătorii cu trenul.

— Măi să fie! bombăni Marty încetişor, apoi zâmbi. Şi ea ar fi trebuit să doarmă. Ultimele zile fuseseră foarte grele şi ocupate, iar somnul de care avusese parte în ultimele nopţi fusese cu totul neîndestulător. Clark era înţelept. Şi el era obosit. Avea nevoie de odihni o să-ncerce şi ea. Însă, în ciuda hotărârii luate, nu reuşi să-şi relaxeze mintea sau trupul. O să mai privească pe fereastră o vreme. Poate că va reuşi să doarmă mai târziu.

Probabil că adormi, căci se trezi din cauza plânsului unui copilaş, îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama unde se află, entuziasmul umplând-o din nou când îşi aminti că se îndreptau spre Missie.

Bebeluşul continua să plângă. Marty deschise ochii şi se întoarse către Clark. Însă acesta nu era la locul lui. Se sperie pentru o clipă Unde putea să dispară cineva într-un tren în mişcare? Amintindu-şi de sperietura pe care o trăsese în acea dimineaţă cu povestea „ceasului pierdut”, îşi spuse că Clark nu poate fi prea departe, aşa că nu trebuia să-şi facă probleme.

Vagonul se umpluse de un fum albăstrui, parcă mai gros decât fusese înainte de a adormi. Era foarte cald, înăbuşitor chiar, iar Marty tânjea după o gură de aer proaspăt. Se uită la oamenii înghesuiţi în vagon. Jocul de pocher încă mai continua. Ia celălalt capăt al vagonului. Femeia îşi scosese pălăria colorată şi nu mai era singură. Un domn distins, îmbrăcat într-un costum elegant şi cămaşă cu pliseuri. se aşezase lângă ea. Cei doi discutau şi râdeau.

Bebeluşul gălăgios se afla în cealaltă parte a intervalului. Sărmana mamă arăta deja epuizată. Mai avea lângă ea încă doi micuţi-Bărbatul care-i însoţea îi spuse să-l liniştească pe puşti „până nu ne aruncă ăştia din tren”, iar femeia încercă şi mai abitir să-şi potolească pruncul. Însă acesta nu era uşor de potolit. Bărbatul se ridică şi,

bombănind mânios, plecă. Lucrul acesta îl determină pe unul dintre copii să izbucnească în plâns, iar tânăra mamă nu mai ştia cum să iasă din impas. Marty dădu să se ridice pentru a-i veni femeii în ajutor, când la locul scenei îşi făcu apariţia o doamnă distinsă.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă pe mamă şi. fără să aştepte răspuns, luă în braţe bebeluşul gălăgios. Aveţi grijă de băietei, iar eu o să-ncerc să-l adorm pe micuţ.

Marty o compătimi în inima ei pe tânăra mamă şi înălţă în gând o rugăciune pentru buna doamnă care-i venise în ajutor. Aceasta puse pruncul în poală şi desfăcu păturica. Copilul adormi repede, iar Marty se întrebă dacă nu cumva tânăra mamă îşi înfăşase copilul prea strâns, iar acesta fusese aproape sufocat în vagonul bătut de soare.

Marty îşi scoase pălăria şi încercă să-şi răcorească fata îmbujorată de căldură, făcându-şi aer cu mâna. *da să pot merge puţin pe jos*.

se gândi. Tare bine mi-ar fi să simt adierea vântului în /aţă.

Clark se întoarse, iar Marty se simţi uşurată, în ciuda muştruluielii pe care şi-o aplicase ceva mai devreme.

— Te simţi mai bine? o întrebă Clark.

— Am dormit puţin şi nu mi-a stricat deloc. Ar fi aşa de bine dacă aş putea să mă răcoresc niţel. Vagonul ăsta e aşa de sufocant şi plin de fum, că am impresia că mă aflu într-o cârciumă, nu într-un…

— De unde ştii tu cum e în cârciumă?

— Nu ştiu, doar că…

Însă Clark se amuză pe seama ei.

— Tu unde-ai fost? îl întrebă Marty, schimbând direcţia conversaţiei.

— Mi-am dezmorţit puţin picioarele. Nu prea ai unde să te mişti, asta-i clar. Doar înainte şi înapoi, înainte şi-napoi. Mă gândesc că n-a stricat.

— Ce n-aş da să pot merge puţin pe jos, spuse Marty.

— Vrei să le spun să oprească puţintel trenul, ca să cobori?

— Clark… însă nu isprăvi ce avea de spus, iar Clark

n-o mai tachină.

— Cât e ceasul? întrebă Marty într-un târziu. Clark îşi scoase ceasul de buzunar.

— Aproape amiază. Mai exact, douăsprezece fără un sfert. Marty oftă adânc.

— Mă gândeam că e deja spre seară, spuse ea. Am impresia u suntem pe drum de-o veşnicie.

Clark zâmbi.

— Câte zile ziceai că vom călători cu trenul?

— Nu cred că mi-au spus exact câte zile. Nu erau prea siguri când vom ajunge la destinaţie. Spuneau că drumul ăsta ia în jur de o săptămână – depinde de vreme, de calea ferată, lucruri de-astea.

— O săptămână! Cred că la sfârşitul ei nici n-om mai vrea ti auzim de trenul ăsta.

— Stai un pic, n-am spus că vom merge doar cu trenul ăsta. Cu trenul *ăsta* vom merge doar trei zile. Apoi ne mutăm în altul. Ăsta ajunge de obicei la timp. Cel mai problematic e celălalt.

— N-am ştiut că schimbăm trenul. Ai idee cum va fi celălalt?

— Nu sunt sigur. Ştiu doar un lucru, că nu e prea sigur. Da' n-o fi chiar atât de rău. Pe vremea când vom schimba trenul, ne vom afla deja în Vest.

Marty simţi dintr-odată că-i este foame.

— Mai e ceva bun de mâncat în perna aia a ta?

Clark îi dădu bocceluţa cu mâncare. Nu suferise prea mult. Ellieo împachetase bine.

Marty scoase o cutie cu sandvişuri.

— N-ar strica o ceaşcă de ceai sau cafea fierbinte, spuse ea.

— Cred că nu-i prea greu să găsesc aşa ceva, spuse Clark şi se ridici, îndreptându-se pe culoar spre uşa aflată la capătul acestuia Curând se întoarse cu două căni mari pline cu cafea aburindă. Era prea tare pentru gustul lui Marty, dar era cafea şi reuşi într-o oarecare măsură să-i înlăture din gât gustul de fum.

Îşi isprăviră masa cu câteva tartine, iar Marty

împachetă cu griji resturile de mâncare.

— Ai putea să-ţi dezmorţeşti puţin picioarele, îi spuse Clark. Am văzut câteva femei care se ridicau şi se mişcau pe culoar. Şi camera aceea mică e acolo, în capăt, îi arătă el cu mâna.

Marty zâmbi în semn de mulţumire şi se ridică. Nu-i veni să creadă cât de şifonată îi era rochia, după doar o dimineaţă în tren. Încercă să netezească cutele, însă acestea se încăpăţânau să îizniru – i kxvi Ux Jja ci Marty dădu memiuti din umeri şi W rr cuX\ar

XLktc «r-tr-se oarecum vag zguduiturile şi balansul trenului în?. r*T or stătuse aşezat A. Însă abia acum. când încercă să tacă un pas îşi clkiu «-ama cât de tare se zdruncina vagonul. Trenul se cacră curcă dintr-odată. dezechilibrând-o. Puse repede jos şi celălalt react încercând şi-şi câştige echilibrul, doar pentru ca în următorul r-r-er.t. xagortul să tacă o mişcare neaşteptată, dezechilibrând-o din reu Fiecare îcvşoc în care încerca să-şi pună piciorul era fie prea înalt, ar rrea os. În cele din urmă renunţă să-şi ţină singură echilibrul şi apuci strâns cu mâna de spătarul banchetelor pe lângă care trecea. Castania până la „cămăruţa” respectivă îi păru tare lungă, iar când awmse inures la Clark, era de la sătulă de plimbare pe culoarul trenului.

Trenul xuia şi pufăia, scârţâia şi se legăna croindu-şi drum spre Vest Martx axu ocazia să admire câteva răsărituri şi apusuri, mulţumiţi de faptul că trenul se îndrepta, într-adex ar, în direcţia bună.

Opriră în câtex-a localităţi mai mici în care unii pasageri coborâri, ăla. urcară l’neon trenul părea că stă pe loc ridicol de mult, în timp jp se schimbau vagoanele, iar bărbaţii care descărcau marfă strigau, în astfel de ocazii, Clark şi Marty coborau din tren şi se plimbau prin preaonă. Încercând să-şi alunge amorţeala din oase. Uneori intrau în câte un magazin din apropiere ca să-şi cumpere de mâncare. Adesea afară, pe platforma staţiei de tren. era la fel de cald ca şi în interiorul sufocant al vagonului, însă cel puţin îşi puteau întinde picioarele.

Martv se întrebă dacă o călătorie cu căruţa n-ar fi fost mai puţin grea decât cu trenul.

Prisaiul din jurul lor se schimba zi de zi. Copacii deveneau din ce în ce mai ran. adesea îngrămădiţi parcă unul într-altul în apropierea vreunui izvor. Localităţile, uneori formate doar din câteva case părăgxrutensipite, erau acum la distanţe mai mari una de cealaltă decât înainte, în cea de-a treia zi, intrară într-un oraş unde Clark spusese că vor schimba trenul. Marty se bucură de schimbare. N-o lega nimic de trenul ăsta şi găsise foarte puţine lucruri în comun cu tovarăşii de călătorie. Cei câţiva cu care făcuse cunoştinţă coborâseră mai devreme, cu excepţia doamnei de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu costum şi pălărie gri, care venise în ajutorul femeii cu copii. Doamna Swanson se ducea în Vest să locuiască împreună cu fiul ei, după» soţul îi murise nu de multă vreme. Marty consideră că femeia dădea dovadă de un curaj deosebit făcând singură acest pas ce urma să-i schimbe viaţa.

Clark discutase cu câţiva bărbaţi din tren, încercând să afle cât mai multe lucruri despre Vest înainte de a ajunge la ferma ginerelui său N-ar fi dorit să pară, în faţa îngrijitorilor de vite de acolo, drept „un bp neştiutor din Est”, îi spusese lui Marty.

Când ajunseră la locul transferului, iar pasagerii coborâră din tren. Clark şi Marty îşi croiră drum pe platforma bolovănoasă. În jurul lor era o forfotă grozavă, oamenii strigau unii la alţii, însă pentru că nu cunoşteau pe nimeni în acest oraş, se concentrară asupra sarcinii de a-şi găsi bagajele şi de a le depozita undeva, pentru a putea fi urcate în următorul tren. dimineaţă. Apoi plecară în oraş ca să caute un loc de poposire peste noapte.

Lucrătorul de la bagaje îi informă că puteau găsi un hotel, destul de aproape de gară. Când Clark ceru o cameră la recepţie, afla de la recepţioner că, într-adevăr, era o cameră liberă, omul spunându-i şi preţul. Marty fu de-a dreptul şocată să audă suma. Însă Clark nu se târgui şi scoase banii din sulul mic pe care-l purta în buzunar.

Urcară treptele acoperite cu covoare uzate şi găsiră camera ce k fusese dată. După ce descuiară uşa ponosită, Marty privi şocată în jurul ei. Camera era aproape goală, cu excepţia unei cantităţi considerabile de murdărie şi praf, iar aşternuturile patului păreau a mai a fost folosite de cel puţin unul dintre ocupanţii camerei – poate chiar de mai mulţi. Pe Marty n-o deranja faptul că exista foarte puţin mobilier, însă murdăria era altă problemă.

Marty îl văzu pe Clark cum studiază urmele de noroi de pe covor şi pernele murdare de pe pat. Însă nu spuse nimic despre starea pinică a camerei.

— Ies puţin să văd oraşul. Vrei să vii cu mine sau vrei să teodihneşti? o întrebă Clark.

I-ar fi surâs o plimbare, însă din ceva ce văzuse până atunci în jkv! oraş, nu era sigură că ar mai fi găsit vreo plăcere în a-l cerceta

Cred că o să rămân aici. O să văd oraşul când ieşim să luăm masa, răspunse ea.

Clark îşi luă pălăria şi plecă.

Marty nu ştiu ce să facă după plecarea lui. Ar fi vrut să aibă o mătură, un lighean cu apă fierbinte, săpun şi o perie cu peri tari. Camera arăta ca şi când ar fi avut mare nevoie de o săpuneală zdravănă.

Se îndreptă către pat cu gândul să se întindă, însă văzu aşternuturtle pătate şi se răzgândi. Se duse la fereastră, ca să-şi omoare puţin timpul urmărind ce se întâmplă în stradă, însă nu văzu nimic altceva decât priveliştea dezolantă a unui ţinut pustiu. Ridică valiza de pe singurul fotoliu din cameră, o piesă de mobilier ce avusese şi zile mai bune, încercând să se aşeze cât mai confortabil. Fotoliul avea un arc rupt, ceea ce făcea imposibil confortul. Marty decise că singura ei alegere era aceea de a se plimba de colo-colo prin cameră. Ei bine, nu-i strica puţină mişcare după ce fusese îngrădită timp de trei zile în tren. Aşa că se plimbă. Se plimbă de jur-împrejurul camerei, dorindu-şi să fi plecat cu Clark.

Când fu pe punctul de a-şi pierde răbdarea, Clark se întoarse aducând sub braţ aşternuturi curate.

— A sosit fata în casă, glumi el.

— De unde-ai făcut rost de astea? întrebă Marty cu admiraţie. Ai dat iama prin dulapurile hotelului? îl tachină ea.

— Nu chiar. N-a fost tocmai uşor să fac rost de ele. Am ieşit afară să mă plimb, aşa cum am spus. Mai este doar un singur hotel sau ceva de genul ăsta, aici, în oraş. Cei de acolo se lăudau că e plin până la refuz. N-am putut găsi nicio cameră decentă în tot oraşul. Aşa că, întorcându-mă aici, l-am întrebat pe individul de la recepţie dacă nu are aşternuturi curate, i-am spus că probabil femeia ce curăţă camerele a uitat de a noastră. N-a fost prea încântat să mă servească, da nu m-am mişcat din loc, am rămas acolo, zâmbindu-i. În cele din urmă, a făcut rost de ce i-am cerut.

Marty fu încântată să schimbe cearşafurile şi feţele de pernă cu altele curate.

— Nu prea ai nici unde mânca, continuă Clark în timp ce Marty schimba aşternuturile. Am văzut un local mic, în josul străzii. Arată mai degrabă a cârciumă decât a restaurant, da s-ar putea să nu r>v duar atât de râu dacă mergem mai devreme şi plecăm îndată ce terminăm de mâncat.

— Putem pleca oricând. Doar să-mi aranjez puţin părul şi să-mi pun pălăria.

Ieşiră în vântul puternic de afară. Marty îşi ţinu pălăria cu o mână şi fusta cu cealaltă.

— Un individ pe care l-am întâlnit mi-a spus că aşa e cam tot timpul aici. Îi spuse Clark în timp ce încercau să înainteze. Martv se întrebă cum se descurcau femeile dacă erau nevoite să care ceva în mână.

Când ajunseră la clădirea simplă unde urmau să ia masa de seară. Clark deschise uşa şi o ţinu aşa ca să nu fie trântită de vânt. Se aşezară la o masă mică, iar Clark chemă chelnerul printr-un semn. Curând aflară că „specialitatea casei” era de fapt tocană cu chifle; sau friptură de vită, sos de came şi chifle; sau fasole, şuncă şi chifle. Comandară friptură de vită şi îşi aşteptară

mâncarea.

Marty privi în jurul camerei. Lumina, produsă de licărirea câte unei lămpi plasate pe fiecare masă, era slabă. Cele câteva ferestre păreau a fi acoperite cu un fel de vopsea închisă la culoare. Un fum albăstrui, provenit de la ţigările ocupanţilor acestor mese împiedica şi mai mult vizibilitatea. Majoritatea celor care trândăveau acolo nio nu mâncau, nici nu beau, ci stăteau doar la taclale sau jucau cărţi. Din când în când, câte un râs zgomotos întrerupea liniştea relativă a locului. Marty era singura femeie din local.

Marty speră că mâncarea va sosi cât mai repede, ca să poată pleca. Dacă acesta era Vestul lui Missie, Marty nu era sigură că se va simţi în largul ei aici. Se simţea stânjenită în acest mediu. Pentru că nu călătorise dincolo de micuţa comunitate în care locuia, după ce plecase din locurile natale. Marty nu era familiarizată cu un astfel de mediu, în călătoria asta văzuse şi auzise lucruri ce-i erau cu totul noi. Nu agrea multe dintre cele văzute – obrăznicia, consumul de alcool, jocurile de noroc, atitudinea atât de superficială faţă de viaţă şi moralitate.

Sosi şi mâncarea lor. Ospătarul întrebă grosolan: „Ce beţi?”, în timp ce punea farfuriile pe masă. Încruntându-se când Marty ceru un ceai. Aceasta îşi schimbă grăbită comanda cerând cafea, înainte de a avea el timp să răspundă. Omul nu comentă nimic, însă când îi puse cafeaua în faţă, aceasta era atât de stătută şi tare, încât nu era sigură că va reuşi s-o bea.

Carnea era cam tare, iar sosul era gras şi plin de cocoloaşe, însă Marty îşi înmuie chiflele în el şi îl mâncă, aşa cum văzuse că făcuseră bărbaţii de la masa din colţ. Nu reuşi să-l isprăvească şi se simţi uşurată când consideră că mâncase suficient de mult pentru a lăsa restul în farfurie. Clark servi o a doua ceaşcă de cafea, apoi se ridicară să plece.

Uitând că afară încă era lumină, când păşiră în stradă, Marty fu nepregătită pentru strălucirea puternică a soarelui. Profită de acest lucru pentru a studia clădirile din

oraş şi a arunca o privire prin vitrinele magazinelor. Lucrurile din vitrină nu erau foarte diferite de cele pe care doamna Emory le avea în magazinul general de acasă. Acest lucru o surprinse şi îi produse o senzaţie de uşurare. La urma urmelor, poate că Missie avea posibilitatea să-şi procure lucrurile necesare.

Era prea devreme pentru a se duce la culcare, aşa că Clark sugeră să facă o scurtă plimbare. Pe Marty o deranja vântul, însă amintindu-şi cum încercase să se plimbe prin camera strâmtă de la hotel, fu de acord. Trecură pe lângă restul clădirilor aflate pe acea stradă – banca, biroul şerifului, oficiul poştal, un alt magazin, pe lângă biroul de rezervare a locurilor la diligenţă, ajunseră la grajduri şi mai apoi la atelierul fierarului. Clark îşi încetini paşii pentru a-i privi pe fierari cum lucrează. Doi bărbaţi voinici strigau şi împingeau un bou dereş spre un ţarc strâmt, pentru potcovire. Boul hotărâse deja că n-are nevoie de potcoave noi. Marty auzi câteva cuvinte despre care ştia că nu erau rânduite pentru urechile unei femei, aşa că grăbi pasul. Clark se grăbi şi el pentru a o prinde din urmă.

Lăsând în urmă trotuarele din scândură, ajunseră la un drum prăfuit şi denivelat, însă era atât de bine să poată face paşi mari. Marty dădu drumul fustei pe care o ţinuse puţin ridicată până atunci, astfel încât marginea ei mătură pământul. Vântul nu mai era la fel de puternic acum sau poate că se obişnuise ea cu vântul. Nu se vedea nimeni prin preajmă, aşa că-şi scoase pălăria, purtând-o grijulie pe braţ, şi lăsă vântul să i se joace prin păr. Era o senzaţie plăcută şi-ţi dori să-şi poată scoate şi agrafele din el, să-l scuture şi să-l lase liber.

Se abătură de la drumul principal şi apucară pe o potecă bătătorită. Aceasta îi duse într-un pâlc de copaci pitici; şi, după ce se plimbară timp de cincisprezece minute, rămaseră surprinşi să descopere un pârâiaş mic ce-şi croia drum încetişor printre ierburi. Nu era a acela de acasă, alimentat de izvor, însă era apă, iar descoperirea lui 5 aduse lui Marty odihnă şi bucurie în inimă. Se opri să culeagă câteva floricele ce creşteau pe malurile lui.

Clark părea că se bucură şi el de firicelul de apă. Trase aer adânc în piept.

— Mă întreb de unde vine, murmură el, şi unde merge. Ce vedem noi aici nu ne spune prea multe. Poate că-şi are izvorul în munte şi şi-a început călătoria ca râu învolburat, alimentat de gheţari, iar pe parcurs s-a tot împărţit până a ajuns ce vedem aici. Sau poate că se va alătura altor ape asemenea lui, formând în cele din urmă un râu mare. Într-o zi poate că va purta pe valuri bărci sau corăbii. E interesant să-ţi imaginezi, nu?

Marty aprobă cu un semn al capului şi privi firavul pârâiaş cu un nou respect.

Rămaseră acolo o vreme, apoi se întoarseră, cu paşi înceţi, spre oraş. Pe drum, urmăriră soarele cum coboară dincolo de linia orizontului, presărând pe cer o multitudine de culori fascinante.

— Ei bine, spuse Marty cu un oftat, chiar îmi plac apusurile de care are parte Missie.

Camera de hotel arăta la fel de deprimantă şi pustie, însă Marty se simţea mult mai bine ştiind că patul avea măcar aşternuturi curate. Iar acum era chiar pregătită de somn. După două nopţi petrecute în trenul ce se balansa încontinuu, îi prindea bine să poată dormi într-un loc stabil. Se pregătiră de culcare, se rugară împreună, apoi se strecură ră între aşternuturi. Clark stinse lumina şi, nu după multe minute Marty îşi dădu seama că adormise buştean. Rămase trează un timp gândindu-se la familia rămasă acasă şi simţi un strop de singurătate

Apoi se gândi la Missie şi la familia ei, iar sentimentul de singurătate dispăru în timp ce. Încetul cu încetul, fu cuprinsă de somn.

La un moment dat. În timpul nopţii. Marty se trezi. Ceva nu era în regulă. Ceva o trezise. Un zgomot oare? Nu. nu-şi amintea să fi auzit ceva ieşit din comun. Clark se mişcă şi el. Părea puţin agitat. Marty se întoarse pe partea cealaltă şi încercă să adoarmă. Nu reuşi. Se întoarse din nou.

— Nici tu nu poţi să dormi? o întrebă încet Clark.

— Nu pot, se plânse ea. Nu ştiu de ce. doar că…

— Nici eu.

Se întoarseră de pe-o parte pe cealaltă, iar minutele se scurseră unul după altul.

— Ce oră e? întrebă Marty. E aproape dimineaţă? Dacă da, am putea să ne trezim şi să ne pregătim.

Clark întinse mâna după ceas. Nu vedea acele ceasornicului pe întuneric.

— Te deranjează dacă aprind lampa?

— Aprinde-o. Nu cred că lumina mă va trezi mai tare de-atât. Clark aprinse lampa. Când lumina slabă a lămpii se revărsă peste aşternuturi, Marty icni de spaimă. Clark, care-şi apropiase ceasul de lumina lămpii ca să vadă ora, ridică brusc capul.

— Ploşniţe! exclamă Marty.

Amândoi săriră în picioare în acelaşi timp, iar micile creaturi se grăbiră să-şi găsească un adăpost.

— Ploşniţe! Nu-i de mirare că n-am putut dormi! Oh, Clark! Acum o să ne scărpinam tot drumul prin preriile astea.

— Ciudat, spuse Clark. Nici n-am simţit să mă muşte.

— Aşa sunt ploşniţele. Câteodată nici nu le simţi, asta până când locul muşcăturii se umflă şi începi să te scarpini. O să le simţi tu mâine.

Marty se duse să-şi controleze bagajele şi observă mulţumitoare că erau bine închise. Nu trebuia să-şi facă probleme decât pentru trupurile lor şi pentru hainele lăsate în încăpere.

— Clark, când plecăm de-aici trebuie să ne asigurăm că nu luăm niciuna cu noi.

— Şi cum facem asta?

— Nu ştiu exact. Ştiu un singur lucru – lumina aia rămâne aprinsă. iar eu nu mai urc în pat.

S spălară cu atenţie, apoi inspectară fiecare obiect de îmbrăcăminte înainte de a se îmbrăca. Marty îşi perie părul la nesfârşit, ca nu cumva vreuna dintre micile creaturi să fi rămas în părul ei. Nu apăru niciuna. Nu ştia dacă era un semn bun sau rău.

După ce-şi controlară din nou bagajele, îşi împachetară cu atenţie lucrurile şi închiseră bine valizele. Marty le aşeză cât mai aproape de lampă şi rămase de veghe. Era doar ora patru… în niciun caz ora! a care ar fi putut să iasă în stradă.

Reuşiră să aştepte răbdători până când primele raze ale soarelui se arătară la orizont, apoi părăsiră hotelul. Camera fusese plătită dinainte, aşa că Clark nu trebui decât să lase cheile la recepţie; recepţionerul somnoros se mişcă prin somn, murmură ceva indesdfrabil şi începu din nou să sforăie. Ieşiră pe uşile cu vopseaua scorojită, în stradă.

— Unde mergem? întrebă Marty. Nu e nimic deschis încă.

— E o bancă în faţa biroului şerifului. Ce zici să stăm puţin în bătaia razelor de soare?

Marty aprobă. Aerul dimineţii era cam rece; i-ar fi prins bine puţin soare. Spera ca razele soarelui să ajungă degrabă la ei.

Mai trecu ceva vreme până când străzile începură să prindă viaţă. Primii îşi făcură apariţia oamenii de la grajduri, care urmau să k dea de mâncare cailor şi măgarilor. Din hotel ieşiră, pe rând, bărbaţi îmbrăcaţi neîngrijit; apoi, în atelierul său, fierarul începu să lovească cu barosul o bucată de fier. Proprietarii de magazine deschiseră uşik şi aranjară plăcuţele inscripţionate din geam. Şeriful intră mai întâi în birou, apoi se îndreptă spre hotel pentru o ceaşcă de cafea. Lângă hotel, agitaţia era mai mare, iar Marty şi Clark simţiră curând miros de slănină triptă şi cafea. Marty nu-şi dăduse seama până atunci că-l era foame.

Clark se întoarse spre ea.

— K interesant să vezi cum se trezeşte la viaţă un oraş. N-am în făcut asta până acum, spuse el, iar Marty aprobă printr-o mişcare* capului.

— Nu e chiar atât dv diferit de locurile noastre – şi totuşi, te ciudat, răspunse ea. Dar încă n-am văzut… Nu-şi isprăvi spuwle.

Patru îngrijitori de vite îşi făcură apariţia, călare pe cai prăfuiţi şi istoviţi. Duceau de căpăstru alţi patru cai, ce purtau pe spate un fel de legături ciudate. Caii erau pătaţi şi nu aveau şei, deşi doi dintre ei aveau de-a latul spatelui câte o pătură colorată. Bărbaţii trecură în tăcere pe lângă ei, cu picioarele încălţate cu încălţări de piele ce se legănau liber şi cu părul lung prins în cozi ce le atârnau pe umeri. După ce le observă pletele, Marty se uită mai atentă la ei. Ei bine, dar ăştia nu erau îngrijitori de vite. Erau indieni! Acum da, *anta* era diferit. Călăreţii nu se uitară nici în stânga, nici în dreapta în timp ce străbătură oraşul şi se opriră în faţa magazinului general. Coborâră de pe cai şi începură să dezlege legăturile ce atârnau pe spatele animalelor.

— Cred că au adus ceva blănuri, remarcă Clark.

— Blănuri, spuse Marty. Nici nu mi-am imaginat că acolo ar fi blănuri. Ce fel de blănuri?

— N-am idee. Lupi de prerie, bursuci, poate. Nu cred că sunt destul de aproape de munţi ca să vâneze urşi sau pisici sălbatice. Da’ nici nu prea am idee ce alte animale ar putea avea prin zona asta.

Marty îşi întoarse capul doar după ce dispărură cu toţii.

— Ei, spuse Clark, eşti gata de micul dejun? Se ridică şi se întinse. Marty se ridică la rândul ei şi apucă bocceaua cu mâncare şi cutia pentru pălărie. Fără a-şi da seama, întinse mâna să se scarpine undeva la piept, apoi se opri; nu se cuvenea ca o doamnă să se scarpine în public. În acelaşi timp, observă că Clark se scarpină pe gât. Marty se uită la locul cu pricina.

— Oh, murmură ea. Clark o privi.

— Da’ ştiu că ţi-ai primit porţia, spuse ea. Se văd de-a lungul gulerului.

— Ploşniţele?

— Ploşniţele. Ei, nu chiar ploşniţele, doar locul pe unde-au trecut.

— Cred că de mine le-a plăcut mai mult, ce zici?

— Mă tem că nu, spuse Marty. Sunt vreo patru sau

cinci locuri unde tare mi-ar plăcea să mă scarpin.

Clark râse.

— Ei. poate că o ceaşcă de cafea şi o felie de şuncă îţi va lua elr-i de la ele Ridică valizele şi-i făcu semn să se îndrepte spre restaurantul hotelului în care-şi: petrecuseră noaptea.

— Un mdând mi-a spus că nu e cel mai arătos loc din oraş; dar *t* singurul desdus ia ora asta. aşa că mentă să încercăm. Cât poate de rea o cafea, daci nu e pregătită bine?

Poate că nu Marţi, îi era foame sau poate că mâncarea era. de fapt destul de ixne pregătită, în orice caz. mânca cu poftă.

ŞASE

Sosirea

Următoarele trei zile în tren, unul foarte încet de altfel, se dovediri a fi chiar mai dificile pentru Marty. În primul rând pentru ci abia aştepta s-o întâlnească pe Missie, iar multele întârzieri şi înaintarea înceată a trenului o iritau. De asemenea, era obosită după câteva nopţi în care nu reuşise să se odihnească, iar trenul în care călătoreau părea a fi chiar mai primitiv şi ponosit decât primul. Băncile de lemn şi spaţiul îngust făcea dificilă şederea, iar culoarele înguste ofereau foarte puţin spaţiu pentru dezmorţirea picioarelor.

În trenul aglomerat mai erau doar două femei, care nu păreau a fi dispuse să lege noi prietenii. Bărbaţii, aspri şi necioplţi, erau, probabil în cea mai mare parte căutători de aur sau oportunişti. Marty se simţea înecată de fumul constant de ţigară şi ţigarete. Temperatura continua să crească, iar căldura şi atmosfera sufocantă a trenului aproape că o epuizau. Descoperirea muşcăturilor de ploşniţă, după noaptea petrecută la hotel, nu-i îmbunătăţea dispoziţia. Uneori vedea lucruri interesante pe geamul trenului, cum ar fi o turmă mică de bivoli ce îţi duceau traiul în preajma liniei de cale ferată. Însă de obicei peisajul nu-i oferea decât dealuri golaşe şi prerie măturată de vânt. Încolo se putea vedea câte o cireadă de vite sau

locuinţa temporară a vreunul fermier. Marty numără doar trei case *adn>aralt*.

fiecare fiind înconjurată de multe anexe gospodăreşti. Bănui că fiecare dintre acestea aparţineau vreunui crescător de vite înstărit.

Micile orăşele aflate de-a lungul căii ferate, deşi puţine şi îndepărtate unul de altul, păreau a fi foarte aglomerate. Marty se întrebi de unde veneau toţi acei oameni. Oricât de mult i-ar fi plăcut să privească oamenii, acum nu era dispusă să le urmărească activitatea Dorea doar să ajungă la ferma de vite a familiei LaHaye şi la Missie şi, de fiecare dată când trenul se oprea şi pierdea o mare parte din preţiosul timp, Marty se simţea iritată. La urma urmelor, de ce le trebuia atâta timp într-un loc atât de neînsemnat? Marty se agita, obosită de căldură, de spaţiul înghesuit, de fum, de întârziere şi de muşcăturile de ploşniţă.

Însă toată agitaţia asta n-o aducea mai aproape de Missie nici măcar cu un kilometru, realiză ea treptat. În cele din urmă, Marty se gândi să urmeze exemplul lui Clark şi să înveţe a fi răbdătoare. Se ghemui în colţul ei, decisă să se liniştească. Se decise chiar să privească mai îndeaproape peisajul şi să vadă ce poate învăţa din cele văzute.

În dimineaţa celei de-a treia zile, devreme, Clark se întoarse de la discuţia pe care o avusese cu un domn ce şedea cu câteva rânduri mai în faţă şi o informă pe Marty cu un zâmbet larg că orăşelul în care se afla Missie era chiar următoarea lor oprire şi că, dacă nu se va întâmpla nimic neprevăzut, ar trebui să fie acolo în jurul amiezii Marty simţi că-i vine să strige de bucurie. Acum era şi mai greu să stea liniştită şi să nu se agite din cauza înaintării greoaie a trenului.

Bărbatul avusese dreptate. Înainte de ora amiezii, trenul începu să încetinească şi cu toţii începură să se foiască şi să-şi adune bagajele

Marty aruncă o ultimă privire spre tovarăşii ei de călătorie Observă un tinerel ce-şi ridică bocceluţa pe umăr

şi se îndreptă spre uşă. Arăta a fi obosit şi flămând, iar în ochii lui se citea parcă nesiguranţă şi singurătate.

Nu pare a fi mai în vârstă decât Luke al meu, se gândi Marty cu milă. Poate că a itenit aici singur şi nu ştie unde merge sau ce-o să găsească aici.

Marty era pe punctul de a-l întreba pe Clark dacă nu puteau face ceva pentru el, când trenul opri şi băiatul dispăru în mulţime.

Coborâri cele câteva trepte ale trenului, priviră în jur şi se îndreptară către trotuarul nou şi prăfuit. Scândurile de lemn încă nu se uzaseră, arătând a fi mai noi decât oraşul. Clădirile fuseseră construite de curând, observă Marty, însă multe arătau de parcă ar fi fost ridicate în grabă, cu cele mai ieftine materiale disponibile. Nu se acordase prea multă atenţie nici felului în care arătau, nici liniilor drepte.

Ochii lui Marty se îndreptară spre nenumăratele vite îngrădite în ţarcuri aflate în dreapta liniilor de cale ferată, mugind şi ridicând în aer nori de praf, acoperind cu gălăgia lor toate celelalte zgomote. Da, în zona asta se creşteau vite, de asta putea fi sigură.

Însă Marty nu era interesată de clădiri sau vite, ci doar de oameni. Scruta îndeaproape mulţimea, doar – doar o va zări cumva pe Missie.

Îngrijitori de vite acoperiţi de praf din cap până-n picioare – şi cai la fel de prăfuiţi – se agitau în susul şi-n josul străzii principale, iar pălăriile cu boruri largi aproape că le ascundeau faţa. Câteva femei trecură şi ele pe acolo, dar niciuna nu purta pălărie, d aveau pe cap o bonetă ieftină şi practică sau chiar nimic.

Marty încercă să stea aproape de Clark în grămada aceea de pasageri ce coborau din tren, în tot acest timp căutând-o cu ochii pe Missie, când auzi o voce lângă ei:

— Scuzaţi-mă, domnule, sunteţi cumva familia Davis?

Marty ridică ochii spre bărbatul ce se oprise lângă ei, cu pălăria în mână.

— Noi suntem, spuse Clark.

— Mă bucur să vântâlnesc, domnule, doamnă! Eu

simt Scottie, supraveghetor la ferma familiei LaHaye, şi am fost trimis să vă întâmpin la tren. Marty se simţi dezamăgită. Missie nu era acolo.

— Qark puse o valiză jos, ca să poată da mâna cu bărbatul.

— Mă bucur să vă pot întâlni, domnule Scott.

— Mi-ar face plăcere să vă duc la hotel, doamnă, ca să vă înviorați puţin. Vom avea ceva de mers până la fermă. După aceea ne vom întoarce aici după bagaje şi plecăm.

— Da, ar fi bine, răspunse Marty, încercând să pară veselă, iar cei da îl urmară pe Scottie, ce o luase deja înaintea lor.

— Doamna LaHaye abia aşteaptă să vă vadă. Nu suporta ideea că nu va fi aici ca să vă întâmpine la sosire. Da' nu ştii niciodată când ajunge trenul aici. Ăsta trebuia să ajungă ieri. Sigur, o zi întârziere nu e aşa de rău. Câteodată întârzie şi cinci zile. Cam greu pentru ea şi stea şi să aştepte cu doi copii mici lângă ea – mă-nţelegeţi?

Însă Scottie nu aşteptă să primească vreun răspuns.

— Şeful a venit ieri ca să vadă dacă a sosit trenul – şi-a adus toată familia, asta în cazul în care trenul ar fi sosit la timp. Ei bine, nu sosise. Astăzi m-a trimis pe mine. Spunea că mai vine şi mâine. Doamna va fi tare bucuroasă că nu va mai fi nevoie.

Şi Marty era bucuroasă. *Vai de mine*! se gândi ea, *nu cred* rezistat la o-ntărziere de cinci zile, cu atât mai mult sărmana Missie!

Intrară într-un mic hotel, iar Scottie vorbi cu bărbatul de la recepţie. Marty fu condusă într-o cameră. Nu era elegantă, însă era curată. Marty se bucură de apă proaspătă pentru spălat. Bărbaţii plecară să aducă bagajele de la staţia de tren. Marty se rugă ca totul să fi ajuns cu bine şi intact.

Însă se simţea dezamăgită de faptul că vor mai avea încă de mers. Crezuse că atunci când vor sosi în orăşelul ăsta, lunga ei aşteptare de a o vedea pe Missie se va sfârşi. Însă Scottie avea dreptate. Ar fi fost o nesăbuinţă din

partea lui Missie să facă o călătorie atât de lungă în fiecare zi, fără a avea măcar o idee despre când anume va sosi trenul.

Camera părea a fi răcoroasă, în ciuda vremii călduroase, iar după ce se spălă, Marty se întinse pe pat, promiţându-şi că-şi va trage suflarea doar câteva minute, în aşteptarea lui Clark şi a lui Scottie.

Următorul lucru de care-şi dădu seama era faţa lui Clark aplecată asupra ei. Clark spunea că Scottie e gata să-i ducă să mănânce înainte de a se îndrepta spre fermă.

În ciuda foamei pe care o resimţea, Marty parcă ar fi vrut să sară şi peste timpul petrecut la masă. Se grăbiră să mănânce, pentru că şi Scottie era nerăbdător să ajungă la fermă.

Marty se aşeză în căruţă pe un loc pregătit special pentru ea de către Willie şi încercă să fie cât mai comodă. Clark se aşeză alături de Scottie, pe banca din faţă. Scottie nu era de felul său vorbăreţ, însă răspunse cu generozitate la toate întrebările. Marty nu luă seama la discuţie. Nici nu urmări peisajul din jurul lor. Gândurile ei se îndreptau spre Missie, întrebându-se în ce măsură anii care trecuseră aduseseră oarecare rezervă între mamă şi fiică. Oare vor mai reuşi să-şi împărtăşească sentimente şi gânduri sau poate timpul şi experienţele au închis anumite uşi de comunicare între ele? Marty simţi cum frica începe să-i cuprindă inima. Dar copiii lui Missie, nepoţii ei? O s-o privească ciudat, ca pe un personaj care nu face parte din lumea lor? întrebările şi îndoielile o frământară până când mintea îi fu cuprinsă de nelinişte. Clark se întorcea din când în când să vadă ce face, iar ea reuşea să-i răspundă cu un zâmbet tremurat. Spera să nu-i observe agitaţia.

La un moment dat, ajunseră în vârful unui deal, iar Scottie opri caii.

— Acolo e gospodăria şefului, acolo, jos, spuse el cu mândrie în voce. Era evident faptul că omul se simţea parte a fermei de vite, asociindu-se cu ea. Marty simţi cum îi tresaltă inima. Acolo jos! Chiar în faţa ochilor ei se afla casa lui Missie. Marty văzu o casă mare, gri, din piatră.

Din cămin ieşea un fir de fum. Într-o parte a casei se vedea o grădină şi un pârâiaş ce izvora dintr-o aglomerare de stânci mici. Ochii ei căutară apoi ţarcul găinilor, îngrăditurile pentru vite ce păreau a se întinde pe kilometri întregi, baraca lucrătorilor şi bucătăria lor şi, da, în cealaltă parte, acolo, o movilă de culoarea paielor. *Aceea trebuie să fie căsuţa de lut a lui Missie*. Ochii lui Marty se umplură de lacrimi şi simţi impulsul de-a sări din căruţă şi de-a alerga în josul dealului. Uimitor însă, reuşi să se controleze.

Scottie îndemnă caii la drum şi o luară din loc.

Marty nu-şi dădu seama exact care era motivul pentru care drumul în josul dealului le luă mai puţin timp. Poate că Scottie mâna mai repede, poate că era doar o impresie a ei sau poate era nerăbdarea cailor de a ajunge la grajdurile lor.

La baza dealului, Scottie îşi opri caii şi îi încredinţă lui Clark frâiele.

— Eu mă duc la treburile mele, spuse el. Poate că vă doriţi puţină intimitate la întâlnirea asta, adăugă el şi coborî din căruţă.

— Mulţumim că ne-ai venit în întâmpinare şi pentru că ne-ai condus tot drumul ăsta! spuse Clark cu căldură. Scottie îşi duse mâna la pălărie în semn de salut şi se îndreptă spre şură. Marty urci pebfe. cuţa din fată alături de soţul ei, ca să vadă mai bine casa în timp» caii înaintau într-acolo. Văzu ceva roşu la una dintre ferestre, apoi… iat-o pe Missie, cu braţele larg deschise şi faţa strălucind de lacrimi, alergând spre ei şi strigându-i pe nume. Marty alergă să-şi babriţişeze fiica. Rămaseră aşa o vreme, plângând şi râzând şi repetând mereu cuvinte dulci şi tandre.

În sfârşit, în sfârşit, cânta inima lui Marty. În sfârşit. daci doar i meu s-a împlinit.

soce

Orele ce urmară se dovediră a fi pline de discuţii animate şi activitate. Cei doi nepoţi câştigară imediat inima bunicilor lor nou descoperiţi. Marty era atât de

bucuroasă că băieţii veniseră la ea Ari urmă de ezitare şi chiar îi îngăduiseră să-i îmbrăţişeze. Nathan nu-ţi mai încăpea în piele de bucurie. Era gata să umple timpul acestor de oameni speciali din viaţa mamei lui. „Mama a spus că vă pot adu camera mea”, şi „Mama a spus că putem merge să călărim împreună bunicule”, şi „Mama a spus că-mi puteţi vedea poneiul”, şi „Mami a spus că o să-mi citiţi câteodată”. Missie râse, iar Marty îşi didu seama că îi pregătise cu mare atenţie pe copii pentru aventura întâlnirii bunicilor lor.

Josiah era prea mic pentru a purta o conversaţie, însă trăgea p d de hainele şi mâinile lor, insistând să fie luat în braţe. Faptul cibăittn se acomodaseră atât de repede cu prezenţa lor o încântă pe Martv. Când Josiah reuşi, în cele din urmă, să-i desprindă din mrejele lui Nathan. Îl putură auzi zicând: „Vezi asta”, „îţi place asta?” şi „l’in buni”. Inimile celor doi erau captivate de cei doi micuţi.

Casa întreagă răsuna de sunete vesele în timp ce Missie îi readuse din cameră în cameră. Intraseră pe o uşă mare, dublă, într-un hol spaţios şi răcoros. Duşumeaua era din piatră şlefuită, iar pereţu interiori erau acoperiţi cu stuc alb. Missie folosise picturi cu influenţe spaniole-mexicane pentru a decora pereţii şi aşezase lângă unul dintre pereţi o băncuţă în stil spaniol, din fier forjat vopsit în a*

Pe băncuţă se aflau perne mici din material înflorat, iar Mimiv folosise de nuanţa verzuie a frunzelor din material pentru a decora id-colo camera, reuşind să-i dea aspect plăcut şi proaspăt. Camera de zi era încăpătoare şi aerisită, beneficiind de un şemineu masiv şi decorată cu ţesături de un roşu închis şi auriu. Draperiile, din acelaşi material, erau legate în părţi cu şnururi aurii. Camera avea influenţe spaniole *şi* – îşi spuse Marty – *arăta foarte bogată şi primitoare*. Podeaua era din lemn închis la culoare, iar pereţii erau, ca şi cei de la intrare, placaţi cu stuc. Presărate pe duşumeaua de lemn lustruit se aflau covoare colorate – nu făcute în casă, ci cumpărate. Tablourile şi lămpile erau spaniole – elegante, predominând negrul,

roşul şi auriul. Marty privi cu uimire la toate acestea. Niciodată nu mai văzuse o cameră de zi atât de superbă, îi spuse lui Missie.

Se îndreptară apoi spre sufragerie.

— Şi, spuse Missie, cu un gest al mâinii şi un hohot de râs, cam atât am reuşit să înaintăm cu splendoarea. Dar o să vină toate la rândul lor, cu fiecare transport de vite.

Missie le arătă cu un gest al mâinii masa aşezată pe capre de lemn, la care încăpeau cu uşurinţă opt oameni.

— Willie mi-a promis că toamna asta o să-mi ia scaune şi o masă *adevărată* pentru sufragerie.

Cu toate că scaunele arătau a fi destul de confortabile, nu erau toate la fel şi nici de foarte bună calitate. Pereţii albi erau goi, iar la ferestre atârnau perdele nu foarte scumpe. Un dulap simplu era aşezat pe peretele îndepărtat, în care se aflau farfuriile bune pe care Marty insistase ca Missie să le ia în Vest. Camera simplă, confortabilă, o linişti oarecum pe Marty. Diferenţele dintre ele nu mai păreau acum atât de mari.

— O, Missie, sunt atât de mândră de tine şi atât de fericită pentru tine! exclamă ea, îmbrăţişând-o. Zâmbetul aprobator al lui Clark exprima acelaşi lucru.

Dormitoarele erau încăpătoare, însă, din nou, mobilierul de aici era simplu, iar perdelele, cuverturile şi covoarele de pe podea erau toate făcute în casă. Marty recunoscu multe dintre lucrurile la care contribuise şi ea.

Missie îi conduse în aripa cealaltă a casei, unde se afla bucătirt» Marty rămase surprinsă când Missie se opri la uşă şt, înainte dr «intra, ciocăni scurt. Un chinez micuţ şi slăbuţ era ocupat cu pregăti, rile pentru masa de seară. Marty nu ştiuse că Missie are bucătar

— Wong, spuse Missie, aceştia sunt tatăl şi mama mea. Chinezul le adresă un zâmbet larg şi dădu din cap în sus şi-n jos, în timp ce se făceau prezentările.

— Îmi pare bine, îmi pare bine, spuse de câteva ori. Wong încântat, îmi pare bine, îmi pare bine.

Clark şi Marty răspunseră cu zâmbete şi saluturi.

— Wong încearcă din greu să înveţe engleza noastră

greoaie, explică Missie în timp ce Wong le zâmbea cu toată faţa. S-a descurcat de minune, într-un timp destul de scurt. N-are nevoie să înveţe arta gătitului. Când a venit la noi ştia tot ce se poate şti despre gătit. Tot» crescătorii de vite din partea locului ne invidiază şi abia aşteaptă să-i invităm, de multe ori pentru a mânca bucatele gătite de el.

Wong dădu din cap din nou şi-i conduse prin bucătăria spaţnuU Marty nu văzuse niciodată o bucătărie aşa dv mart. Soba vra mare, iar Wong ridică cu mândrie capacele de pe câteva cratiţv uburindr, fiecare răspândindu-şi în jur aroma delicioasă.

Missie îi conduse pe părinţii săi pe un hol, spre u uşă din spate

— N-am avut habar că ai bucătar, remarcă Marty.

— Wong nu e de multă vreme la noi, răspuns** Missie. La imvput m-am gândit că sugestia lui Willie de a-l aduce v puţin cam deplasată, dar acum mă-ntreb de ce am încercat să mă opun. Wong e un ajutor atât de bun! Ajută şi la spălatul rufelor. Asta îmi lasă mai mult timp pentru copii, iar într-o casă aşa de mans sunt multe alte luvrun care mă ţin ocupată. Mă bucur cât avem, iar asta înseamnă şi pentru el o slujbă şi un cămin. Nathan şi Josiah îl adoră. Însă Cookie tv>t la început teribil de gelos, continuă Missie. Îi era atât de teamă ci altcineva îi va lua locul în inima copiilor noştri l >ar vei doi şmethet*) i au reuşit să-i facă fericiţi pe amândoi I >v fapt, vei doi bucătari vhwt par a se înţelege de minune unul cu celălalt în t ele mai multe wh-e întâlnesc la o ceaşcă de cafea şi la talia». Cookie s-a oferit «A l imet* engleza pe Wong.

În timp ce Missie vorbea, ajunseră într-o curte interioară, aflată în spatele casei. Curtea, foarte plăcută, era mărginită pe o latură de aripa în care se aflau camerele din faţă, pe alta, de aripa în care erau dormitoarele, iar pe cealaltă latură, de aripa în care era amplasată bucătăria. Latura deschisă răsfăţa privirea cu imaginea izvorului ce se prelingea dincolo de straturile de flori ale lui Missie. Când Marty se uimi de frumuseţea lor, Missie o informă că luase toate acele flori de pe dealurile

învecinate, cu excepţia trandafirilor. Scottie, cu obrajii niţel îmbujoraţi de stânjeneală, îi adusese acei trandafiri când se întorsese de la cumpărarea unor vite, undeva în partea de sud.

Între curtea interioară şi casă, veranda acoperită era umbroasă şi răcoroasă în după-amiaza târzie. Marty îşi imagină cât de plăcut era locul ăsta pentru petrecerea unei după-amiezi cosând sau citindu-le copiilor. Era de-a dreptul impresionată de casa pe care Willie i-o construise lui Missie. Marty era plăcut surprinsă de bunul gust de care dăduseră dovadă şi admiră alegerea culorilor şi a ţesăturilor din camera de zi. De asemenea, toate astea îi spuneau lui Marty că starea lor materială era bună, că Missie şi Willie se descurcaseră de minune după începutul lor primitiv în căsuţa de lut. Chiar şi simplitatea camerelor din restul casei îi spunea ceva lui Marty. Anume, că Missie şi Willie erau gata să aştepte, să se dezvolte treptat, fără a pretinde totul dintr-odată, iar asta dovedea maturitate şi o judecată sănătoasă. Marty era mândră de ei – de amândoi.

După turul casei, Willie îl invită pe Clark să vadă grajdurile şi vitele, iar Missie o luă pe Marty pentru a-i arăta grădina, izvorul, găinile ei şi mai apoi căsuţa din lut.

Nathan, care stătea agăţat de mâna bunicii, nu-şi dorise să meargă cu bărbaţii, însă era de-a dreptul nerăbdător să-i arate poneiul său bunicului. Josiah, care stătea cocoţat pe umerii bunicului, n-ar fi vrut să se dea jos, însă nici nu-i prea venea bine să stea departe de mama. În plus, adora găinile! După câteva proteste din partea copiilor, cei trei „bărbaţi” se îndreptară spre grajduri, iar femeile şi cel mic se îndreptară spre grădini.

Marty fu încântată de grădina lui Missie. E drept, nu era chiar atât de bogată ca cea de acasă, însă plantele arătau a fi sănătoase şi bune, iar Marty îşi imagină multe mâncăruri gustoase preparate cu produsele din grădină.

Apa pârâiaşului nu era atât de „ambiţioasă” ca a celui de acasă, însă efectul pe care-l avea asupra zonei din jur era deosebit. Erau înconjuraţi de dealuri maronii şi prerie bătută de vânt, însă în preajma apei creşteau plante

verzi şi copăcei pitici – o adevărată „oază”.

Missie se îndreptă mai apoi spre coteţul găinilor. Patruzeci sau cincizeci de găini cotcodăceau şi se agitau în îngrăditură. Păreau a fi destul de sănătoase, iar Missie o asigură că erau şi bune ouătoare.

Josiah începu de îndată să strige la găini, încercând să le arunce printre sârme iarbă şi pământ. Pentru că vântul bătea din direcţia opusă, mare parte din „încărcătură” îi veni în faţă, aşa că Missie o opri. Josiah se grăbi s-o asculte, clipind des pentru a-şi scoate nisipul din ochi.

În timp ce se îndreptau spre căsuţa din lut, Marty observă ci Missie vorbea despre ea cu drag şi chiar bucurie, un lucru pe care Marty îl găsi foarte greu de înţeles. Missie deschise uşa de lemn şi intrară în adăpostul umbrit de lut. Când ochii lui Marty se obişnu* iră cu întunericul, reuşi să vadă patul din colţul încăperii, soba mici de fier exact în locul unde se aflase şi înainte, masa mică şi cele două scaune.

Marty privi în jurul ei, de la mobilierul simplu la tavanul de lut şi la duşumeaua din pământ bătătorit.

Asta e „casa” care te aştepta după călătoria aceea lungă şi grea? Şt chiar ai locuit aici, se gândi Marty, nevenindu-i să creadă. Ai locuit în adăpostul ăsta mic – şi cu un copil născut de curând! Cum ai putut face asta? Cum ai putut rezista să trăieşti aşa? Vai de mine! Eu…

Însă Missie vorbea.

— Willie a vrut s-o dărâme, să nu mai fie nimic aici, dar eu mo n-am vrut s-aud. Am o mulţime de amintiri în locul ăsta. De câteva ori a fost nevoie să reparăm acoperişul. Acoperişurile nu rezistă prea bine la furtunile din timpul iernii, la vânt şi la ploaie. Şi, odată ce* scurge apă prin ele, nu mai sunt bune la nimic.

Marty nu-şi exprimă sentimentele cu privire la căsuţa de lut în schimb, îi spuse fiicei ei:

— Sunt atât de mândră de tine, Missie… atât de mândră! Am sperat că te voi creşte în aşa fel încât să poţi face un cămin fericit pentru cri pe care-l iubeşti. Şi ai

făcut. Ai privit dincolo de pereţii ăştia de hit la adevărata inimă a unui cămin. Căminul nu înseamnă farfurii elegante şi lucruri de felul ăsta, Missie. Căminul înseamnă dragoste şi purtare de grijă. Ţii minte când am insistat să iei cu tine farfuriile acelea elegante, Missie? Ţi-am spus că într-o zi o să te bucuri tare mult că le ai. Aşa că m-am agitat toată încercând să te conving să le iei, cu toate că n-aveai loc pentru ele şi în locul lor ai fi putut să iei ceva mai practic. Ei bine, am greşit atunci, Missie. Marty atinse cu mina obrazul fiicei sale. Am greşit iar tu ai avut dreptate. Căminul nu înseamnă vase, volănaşe şi lucruri din astea, Missie. Căminul înseamnă dragoste şi purtare de grijă. Mi-ai dovedit că eşti în stare să făureşti un cămin adevărat şi c-o poţi face doar cu propriile tale mâini şi cu propria ta inimă. Sunt mândră de tine. Atât de mândră!

Marty îşi şterse lacrimile de pe obraji în timp ce Missie îi zâmbea, înţelegând întru totul despre ce vorbeşte mama sa. Marty privi în jur încă o dată înainte de a părăsi căsuţa de lut. De această dată, nu mai arăta atât de mohorâtă. În acele câteva minute, se întâmplase ceva ce schimbase atmosfera midi încăperi.

ŞAPTE

La taifas

După ce insistară ca bunica şi bunicul să le spună o poveste, copiii se lăsară duşi, în cele din urmă, la culcare. Clark şi Willie se refugieri în biroul lui Willie, o cameră mică aflată lângă bucătărie, pentru a discuta despre munca de fermier şi de crescător de vite. Missie şi Marty se făcură comode în camera de zi, fiecare cu câte o ceaşcă de cafea în faţă.

— Degeaba ne-am fi planificat să stăm la taifas pe-ndelete până acum, spuse Missie, dar acum, că e mai linişte, cred c-a sosit momentul să vorbim… să vorbim pe săturate. Am atâtea întrebări. Vreau să aflu veşti despre fiecare – despre fiecare-n parte. Nici nu ştiu de unde să-ncep, da poate ar fi mai bine să-ncepi tu, pentru că n-aş putea să te las să mergi la culcare fără să-mi spui tot despre cei de-acasă.

Marty trase aer adânc în piept.

— Abia am aşteptat să-ţi povestesc despre ei. Cred c-ai fi de-a dreptul uimită să-i vezi pe fraţii şi surorile tale acum!

— Clare e la fel de glumeţ cum îl ştiu?

— Mai rău… mai rău, îmi pare. Mereu e pus pe şotii şi uneori mă-ntreb dacă o să crească vreodată. Tatăl tău spune că se va linişti, de îndată ce se va aşeza la casa lui.

— Şi cum arată Kate a lui? Clare mi-a scris. Din descrierea făcută mi se pare că e de-a dreptul un înger venit din ceruri. Cum e în realitate?

— Kate e o fată bună. Cred că e exact femeia de care are nevoie l tare E liniştită şi serioasă, puţin prea precaută uneori, dar cred ci «te vor înţelege tare bine. E înaltă, brunetă, are ochii mari de culoarea viorelelor… Cred că tocmai culoarea ochilor i-a captat atenţia lui Clare cu toate că nu-i ceea ce mulţi ar numi o frumuseţe, are ochi foarte frumoşi

— Şi spuneai că o să se căsătorească în toamna asta?

— În 27 august. Se putea şi mai curând, dar noi am vrut să fim siguri că ne va rămâne destul timp ca să ne întoarcem acasă şi ne pregătim pentru marele eveniment.

— Arme are vreo drăguţă?

— A început să curteze o fetişcană din Donovan County. Îl ştii pe Amie – e mai mult decât timid. El se mişcă încet. Ellie spune ci Hester va fi nevoită să-l ceară ea de bărbat, dacă va apuca s-o facă vreodată! Marty râse. Cred că Amie încă nu s-a decis. Vrea să fie deplin convins. E o fată drăguţă, dar nu se poate spune asta şi despre fraţii ei. Au o reputaţie destul de proastă în zonă. Amie nu va lăsa ca lucrul ăsta să-l influenţeze, dar consideră că e important ca atunci când căsătoreşte, să-i poată accepta pe toţi membrii familiei.

— Uneori asta nu-i posibil.

— Ei bine, Amie simte că aşa ar trebui să stea lucrurile în ce-o priveşte pe Hester. Ea îşi protejează tare mult fraţii. S-ar bate pentru ei, dacă ar fi nevoie. Amie admiră lucrul ăsta la ea. Dar vrea să vadă şi d binele pe

care Hester îl vede în fraţii ei. Până acum, râse Marty încetişor, cu toate că a căutat destul de mult, n-a prea văzut cine ştie ce.

— Sper să nu-şi piardă prea mulţi ani *căutând*, în timp ce o altă fată, care n-are asemenea probleme, i-ar putea fi luată de sub nas de un altul.

Marty oftă.

— Amie merită o fată bună. E atât de sensibil faţă de sentimentele celorlalţi. Băiatul ăsta a moştenit tare multe de la tatăl lui.

— Ce-mi spui de Ellie? Are vreun peţitor?

— Nu chiar. Nu încă. Speram să nu mă-ntrebi asta. Încerc să pretind că nu e încă suficient de „coaptă” – dar cred că, în inima mea, ştiu care-i adevărul. E destul de în vârstă pentru asta. Şi e chiar drăguţă.

Oui vi pini acum n-am incurawt pe nimeni s-o peţească. Ma Graham în – a ip» odată ci într-o zi se va mintă şi va pleca de la mine. Air dreptate Am viz ut ci băieţii încearvi şi-i atragi atenţia prin tot felul de tertipuri întotdeauna am crezut ci sunt doar glume nevinovate ale unor colegi de clasi. Dar nu-i chiar aşa. Într-una din zilele astea o şi le observe 54 ea

— Tare nu-aş dori s-o vid. spuse Missie cu dor. Oare nu se poate şi îmi aici şi stea la noi o vreme?

Martr simţi o clipă cum o cuprindv panica. Elite. vini aici? Vestul e pint le kirbaţi tineri Pit. iaci ar veni să-şi sora mai mare. s-ar *mknta* şi na *s-ar mai întoarce acasi* Martr încerci şi înlături gândurile neplăcute şi răspunse cu voce calmi:

— Poate că ar putea veni în luna de miere.

— Dar spuneai ci n-are niciun peţitor…

— Nu încă. Dar asta se poate-ntâmpla destul de repede Deja sunt pe jumătate’s penaţi ci la întoarcere o s-o găsesc îndrăgostiţi de vreun tinerel.

Missie râse.

— El nu prea cred eu ci e posibil lucrul ăsta Nu atât de repede. Eşti siguri ci nu puteţi sta mai mult de două săptămâni? Parei nu mentă tot drumul ista o şedere de

numai două săptămâni.

— N-am putea sta mai mult la şi ajungem aici ne-a luat o săptămână. iar ca şi ne-ntoarerm ne mai trebuie o săptămână. În total, o şi lipsim o lună de-acasă. Sunt destul de multe de ficut în perioada «sta a anului. Tata i-a lisat pe băieţi şi vădi de munca câmpului, iar Oare trebuie şi-şi pună casa la punct. Luke învaţă pentru examenele de la colegiu şi…

— Dragul de Luke* Vocea lui Missie era plini de tandreţe. Ce mai face?

Ochii lui Martr se umpluri de duioşie.

— Nu s-a schimbat. A crescut puţin, dar a rămas aproape la fel. Ţii minte cum îi plăcea şi se strecoare la tine-n braţe când era micuţ? Ei bine. uneori am impresia ci încă i-ar mai plăcea să faci acelaşi lucru – daci nu i-ar fi ruşine de cei din jur. Dar găseşte alte modalităţi de a-şi arăta afecţiunea. Ţii minte cum obişnuiai sitru aduci fragi de ziua mea? Ei, tatăl tău a desţelenit terenul pe care creşteau, aţa rj vreo câţiva ani copiii au uitat de fragi. Anul ăsta, Luke a hoţ A rât îi nu m. N lipsească de fragii mei, aşa că s-a trezit foarte devreme ţi-a por nit să-i caute A avut ceva de lucru, însă şi-a făcut apariţia cu o cant plină Frâu micuţi şi cam necopţi, dar niciodată n-am gustat fragi m* buni… niciodată!

— Şi ai şcoala merge bine?

— F un elev bun. dar acum a terminat şcoala de la noi. Invâţitoifn spune că i-a dat tot ce-a putut să-i dea. A citit tot ce se putea giside citit şi încă nu-i e de-ajuns.

— Ce va face? Nu poate renunţa la şcoală.

— Îşi doreşte să meargă mai departe. Vrea să meargă în oraş la colegiu. Mă bucur… şi mă sperie… şi mă-ntristează. Toate deodată Nu-mi place să văd cum pleacă singur-singurel. Îmi pare atât dr tânăr! N-are decât cincisprezece ani.

— Vrea să se facă învăţător?

Marty aşteptă o clipă înainte de-a răspunde.

— Doctor.

— Doctor? Tonul lui Missie arăta surprindere şi

admiraţie în acelaşi timp.

— Se gândeşte la asta de câţiva ani. A vorbit cu Doc Watkins despre asta. Doc e mulţumit ca un tătic. N-are copii şi tare-i place* alimenteze lui Luke ambiţiile.

— N-ar stnca să avem un doctor în familie.

— Luke spune că vrea să-i ajute pe oameni. Întotdeauna a vrut să-i ajute pe oameni şi, cu atâtea localităţi în care nu e niciun doctor…

— Ce n-aş da să avem aici un doctor, interveni Missie. Băieţelul vecinilor noştri şi-a rupt braţul anul trecut. N-a fost rumeni care şi i-l fixeze cum trebuie. Toată viaţa va avea o mână sud ti, aproape de nefolosit, doar pentru că… Missie nu-şi sfârşi fraza. Mă gândesc, dacă ar fi fost Nathan?

Marty se uită la fiica ei şi înţelese. Ştia ce înseamnă o inimi de mamă şi panica pe care o simte când în preajmă nu e niciun doctor care să vină-n ajutor. Se rugă şi ea în gând ca zona asta de frontieră!

să aibă curând un doctor, însă adăugă în rugăciune: *…dar rog, nu Luke*.

Missie îi întrerupse gândurile şi rugăciunea nerostită.

— Ce fac familiile lui Nandry şi Clae?

Marty se bucură să-i povestească despre cele două fete Larson ce se alăturaseră familiei Davis pe când Missie era doar o copiliţă. Marty vorbi cu drag despre nepoţii ce aduceau atâta bucurie şi plăcută agitaţie întrunirilor de familie.

— Nathan şi Josiah s-ar bucura atât de mult de verişorii lor! spuse ea.

— Povesteşte-mi despre vecini! spuse Missie. Sunt aceiaşi?

— Cam aceiaşi. Familia Coffin s-a mutat în zona de unde-au venit. Doamna Coffin nu s-a obişnuit niciodată cu cei de pe la noi. Unii spuneau că n-a suportat despărţirea de sora ei geamănă. După ce le-a murit fetiţa – o ţii minte pe micuţa aceea bolnăvicioasă? – ei bine, după ce a murit doamna Coffin a insistat să se întoarcă de unde-au venit.

Acum au venit alţii în locul lor. Familia Kentworth. Nişte oameni deloc prietenoşi. Toţi vecinii au încercat să se apropie de ei, dar li s-a spus să nu se deranjeze. Oamenii spun că bărbatul are ceva de ascuns în faţa legii şi nu-i convine să-şi vâre alţii nasul în treaba lui. Asta spune când cineva îi vizitează – că-şi vâră nasul în treaba lor. Iar ea e la fel de plină de amărăciune şi dezagreabilă ca şi el, aşa că deocamdată doar ne rugăm pentru ei şi aşteptăm ocazia să le-arătăm că ne pasă de ei. Trebuie să fie teribil de greu să trăieşti atât de plin de amărăciune.

Missie dădu aprobator din cap. Marty continuă:

— Ceilalţi sunt cam aceiaşi, cred. Cei din familia Graham ne sunt la fel de buni prieteni. Sally Anne are trei fetiţe, mari de-acum. Fran a lui Tommie tocmai a născut un băieţel. E cu şase ani mai mic decât Tom Junior. Tom e încântat de noul sosit.

— Şi cei din familia Marshall? Ce fac?

— E trist răspunse Marty, trist să-i vezi pe ei şi pe fiul lor, dar e şi frumos, totuşi. Se vede atâta dragoste acolo. Rett e un copil tare iubitor. De fapt, deja e bărbat tânăr, dar copil încă. Wanda şi Cam îl iubesc mult. E neobişnuit de priceput cu animalele. Sălbatice sau domestice – toate par a-l înţelege şi ase-ncrede în Rett.

— Şi Wanda e fericit*?

— Fericit*7 Da, e fericit. Cu toate astea, e nevoie «A ce f tizul-oi nu pe Dumnezeu. A avut momentele ei dificile, dar sunt sigur* o ** şi. n da fiul pe toţi băieţii din oraş la un loc.

Mivsie clătin* din cap, gândindu-se la durerea pe rare o pun* Wanda în suflet.

— A suferit atât de mult! spuse ea încet.

— Aşa e, spuse Marty, a suferit – a suferit şi s-a maturizai Urwai se pare că cele dou* lucruri se înfrăţesc.

— Când suferă cineva, e bine să ajungă să văd* t* suferinţa m* i-a fost zadarnică – că cel ce suferă îi îngăduie lui Dumnezeu îţi transforme suferinţa în binecuvântare, şi nu în amărăciune, spw Missie.

Marty dădu din cap în semn de aprobare şi conţinu.

— Wanda şi Ma Graham îţi trimit dragostea lor Ţi-au înmnfi câteva daruri. Avem pachetele în ladă. Ne-am gândit că lummle p* care le-am adus pot aştepta până mâine. N-are rost să ne grăbim UI» facem pe toate în seara asta.

— Acum că mi-ai spus de daruri, nu sunt sigură ce pot aştept* până mâine, râse Missie. E ca şi când mi-ar face în ciudă…

— Nu se-ntâmplă nimic, o asigură Marty, gândindu se r* Mim» era la fel de curioasă şi entuziastă când era vorba de cadouri, ra pe vremea când era încă acasă. N-am vrut ca imediat ce Intrăm în rasă U împărţim cadouri în dreapta şi-n stânga. Voi aţi fi înţeles, însă Nathan şi Josiah ar fi crezut că doar pentru asta-s bunicii.

Missie râse.

— Cred că băieţii mei deja şi-au dat seama cu tine au de-a la ştiu exact ci sunteţi aici doar ca să-i răsfăţaţi.

— Trebuie să avem grijă, dar puţin răsfăţ nu cred că stric* Suni sigură că fetiţa lui Clae, Esther Sue, şi cei patru copil ni lui Nandry, asta cred despre noi, că rolul nostru e doar de a-i amuza Sigur ci k place să primească atenţie şi din partea unchilor lor. Arnie e tel carr se joacă cel mai mult cu ei. Amie iubeşte copiii. Şi ceilalţi îl tube* pe micuţi, dar Amie e cel care nu pare a se sătura niciodată de ei. dry pretinde că-l epuizează.

— I-i «v na pW> at invi U wmi Mt Nri/gândtf

— Nu t „mat h «4Ar «l ca mood at Strr vă poată merge anul mine

— O. e *>a tk hint* v) aflu» rj «i Jr-prr hoarr Mi UrU mi’s» ml Mi aprxxape dr n Mm fost at At de îl ar Jr o

Oihn lu’: Marts v umplură tk l. u nmi

— (nmi nr. a tout diH dr dar. M i «» n-ai d ytii niemdatl cât dr wuh r… Dădu din cap şi se opri Nu. mai bine nu «pun asta Acum unt cm tine, aici \ Ad ci ai ce avă minunaţi, doi băietvi frumoşi. vid că eşti trootă IV atâtea on l – am spus Domnului ei. dar i mi-ar ingidut m-am partr Jr darul ista. O vă I mulţumesc cu Uraţi Imita Acum «unt «Ki ft-mi va ţinr promisiunea sunt mulţumiţi, Missie atât de

mulţumită ţ) în ochii lui Martv ţâşniri lacrimi ce i se prelinseră pe cttaţi iar Missie w duse şi ingvnunche în ţaţa ei. punându 91 braţele în turul ei

— O. mamă spuse ca eu ochii scăldaţi în lacrimi Atât de des am tânjit după tine. sh eu l am promis Domnului ci voi h atât de mulţumiţi daci îmi va da ocazia şi te vid din nou şi uite ci deja sunt «upiraţi pentru ci nu puteţi sta mai mult. Mi-e ruşine de mine o şi tăcem în aşa fel încât fiecare minut împreună şi fie bine petrecut o şi ne umplem timpul cu atâta fentire, încât o şi avem rezerve întregi de amin tin care o şi rima ni cu noi când va sosi clipa despărţim

Martv o netezi pe pir

— E o idee tare buni. spuse ea. Deja am pus deoparte câteva ammhn

Mtssie sendici

— Ei bine. haide şi mai punem una deoparte Willie are o adevirati pasiune pentru floncelele de porumb înainte de culcare, aşa ei. hai ti pregătim câteva! El spune ci nimic nu e mai bun decât şi-i ai pe ai tăi în jur. şi stai la taifas şi minânci floricele de porumb E caid. e bun şi te saturi Missie râse şi se îndrepţi spre bucătine

— De fiecare dată când fac asta mi simt ca o fetiţa cere w strecoară într-un loc interzis de mama ei Wong e aşa de tipicar* Dar am gmi şi la» curat de fiecare daţi Izbucniri amândouă în râs

După ce pregătiră floricelele de porumb, îi chemară pe C lark şi pe Will*» „m camera de zi Continuări şi povestească, în timp ce Witlie şi Missie cerură detalii despre vecinii lor, despre şcoală, btsenci Luptându-se să-şi stăpânească emoţia, Willie întrebă despre tatăl său, Zeke LaHaye. despre cum o ducea *cu adevărat*. Scrisorile pe care le primea de la el din când în când nu reuşeau să spună totul despre el

— Cred că un drum încoace i-ar prinde tare bine. spuse Clark A re nevoie să vadă lucrurile cu alţi ochi. O, încă îşi iubeşte ferma, însă fratele tău se ocupă acum de ea, în cea mai mare parte Zeke îşi iubeşte nepoţii, dar îi e teribil de dor după mama ta. V-a trimis un pachete!

— Ne tot vorbesc despre pachete şi cadouri de acasă – şi vor să ne facă s-aşteptăm până mâine dimineaţă! Missie nu-şi mai putea reţine nerăbdarea. Cum poate dormi omul liniştit la noapte, fără să ştie a e în valize?

După râsete şi tachinări, hotărârâră că înainte de a merge la culcare, vor aduce bagajul în cameră şi vor împărţi cadourile.

Lada fu aşezată în mijlocul camerei şi o deschiseră, iar Missie se grăbi să scoată lucrurile din ea, punându-le deoparte pe cele destinate celor mici. În tot acest timp, scotea exclamaţii de bucurie şi vărsa lacrimi, bucurându-se de fiecare lucru trimis cu dragoste de cei de „acasă”.

— La micul dejun o să servim gemul de zmeură făcut de Nandry, spuse ea, ţinând în mână un borcan lucios.

Era deja târziu când se hotărârâră să strângă lucrurile risipite şi să-şi spună noapte bună.

Marty se duse la culcare cu inima plină de bucurie. Rugăciunile ei primiseră răspuns – iar acum simţi că poate, în sfârşit, să doarmă liniştită o săptămână întreagă.

şoca

Ziua următoare, până şi Marty se lăsă convinsă să urce pe cal pentru un tur al fermei. Se bucură de florile minuscule ce înfloriseră de-o parte şi de alta a drumului, se înfiora la vederea cirezilor de vite păşteau pe coline şi se îndrăgosti de imaginea munţilor ce se conturau la orizont. Însă *nu se* putea împăca cu vântul ce mătura preria p care-i flutura părul şi fusta, nici cu acea pustietate care i se părea că se întinde pe kilometri întregi. Marty o privi cu atenţie pe Missie în timp ce călăreau laolaltă, realizând faptul că Missie nu vedea decât faptul că acela era ţinutul lui Willie, pe care ajunsese să-l iubească.

Sosi şi ziua de duminică şi odată cu ea sosiră vizitatori la familia LaHaye. La ora două după-amiaza, Henry Klein deschise serviciul obişnuit de închinare cu un imn. Clark şi Marty se bucurară să-l întâlnească pe tânărul ce venise în Vest împreună cu cei doi LaHaye. Henry se schimbase mult în timpul acestor câţiva ani. Nu mai era acel tinerel timid, şovăielnic, ci un bărbat sincer şi

încrezător, bucuros să poată prezenta alături de el o soţie atrăgătoare şi pe băieţelul lor de doi ani, Caldwell.

În timp ce cântau, Marty privi în jurul ei. Câţiva dintre lucrătorii de la ferma lui Willie erau şi ei acolo. Nu-şi putea aminti toate numele, deşi îi fuseseră prezentaţi. Era acolo Cookie – şi-l amintea pe Cookie – şi Rusty, şi Lane. Numele celorlalţi doi nu şi le mai amintea. O familie din vecini li se alăturaseră la închinare. Marty văzu băieţelul cu mâna răsucită, iar inima el fu cuprinsă de milă pentru el. Aceasta era familia Newton, o tânără pereche împreună cu patru copii mici.

După timpul de cântare, Willie conduse serviciul de închinare şi Clark fu rugat, în calitate de oaspete de onoare, să le împărtăşească o lecţie biblică. Oamenii ascultară cu atenţie, iar Marty chiar auzi din când în când câte un „amin” spus în şoaptă.

Juan şi Maria, împreună cu fetiţa şi fiul lor, nu reuşiseră să vină de data asta. Missie îi povestise despre prietena ei şi privise mereu spre drumul ce şerpuia în josul dealului, sperând că vor ajunge totuşi, însă serviciul de închinare se sfârşi, iar ei încă nu veniseră. Asta o îngrijora pe Missie. Era deja a doua duminică la rând de când familia de la Rosas nu venise la închinare. Nu erau plecaţi, pentru că Scottie spusese că-i văzuse vineri. Nimeni nu era bolnav, căci fuseseră cu toţii în oraş. Missie nu-şi dădea seama de ce lipsiseră, îşi explicase în şoaptă. Va trebui să meargă la ei şi să vadă dacă nu cumva aveau vreo problemă.

După ce serviciul divin se sfârşi, Missie servi cafea şi gogoşi delicioase, pregătite de Wong. Rămaseră la taclale, povestindu-şi experienţele zilnice, bucuriile şi greutăţile pe care le întâmpinaseră. Marty şi Clark se bucurară să-i poată cunoaşte pe câţiva dintre vecinii lui Missie şi Willie. Toţi păreau a fi de acord că acest serviciu divin de duminică era un moment special din săptămână.

Îngrijitorii de vite plecară primii, deşi cu reţinere. Era timpul şi înceapă munca, iar Scott le urma să aibă grijă de asta.

Următorii plecară membrii familiei Newton. Domnul Newton încă nu-şi angajase suficienţi îngrijitori de vite, aşa că trebuia să ura el însuşi în şa şi să \radă de treburi. Spuse că în ultima vreme fuseseră scutiţi de hoţii de vite. dar nu poţi şti niciodată când ţi se poate întâmpla. Fermele mici, lipsite de apărare erau ţintele lor preferate. Familia Newton promise că se va întoarce duminica viitoare.

Familia Klein rămase la masa de seară. Pentru Marty era limpede faptul că Wong se bucura de şansa de a-şi dovedi talentele culinare Nathan şi josiah, bucuroşi să aibă încă un tovarăş de joacă, îl luară pe Caldwell să se joace cu căţeluşul Max, încântat de atenţia ce i se dădea, manifestându-şi încântarea prin salturi de jur-împrejur şi lătrătun de bucune, ca pentru a le aminti că în ultimele câteva zile primise foarte puţină atenţie.

Mărfirămase să povestească cu Melinda Klein, în timp ce Missie se învârtea în jurul mesei, aşezând farfuriile bune şi asigurându-se că totul arată exact aşa cum trebuie. Marty se simţi repede foarte apropiată sufleteşte de Melinda. Cu toate că diferenţa de vârstă era destul de mare între ele, trecuseră prin experienţe asemănătoare în drumul lor spre Vest, amândouă pierzându-şi soţii în accidente tragice. Marty se bucură că Melinda îl avea pe Henry alături şi că acesta o ajutaseşi treacă peste durerea şi confuzia ivite după pierderea celui pe care-l iubea, în timp ce se afla atât de departe de prieteni şi familie, *n sunt bucuroasă că-l am pe Clark*, se gândi ea, aruncând o privire fugară în direcţia lui.

Şi Henry era nerăbdător să afle veşti despre locurile de unde plecase. Cu toate ci Clark şi Marty cunoşteau foarte puţini dintre aceia pe care Henry îi avusese vecini, aveau totuşi informaţii generale despre ceea ce se mai întâmpla în acea zonă.

Curând după masa de seară, familia Klein se îndreptă spre casă. iar băieţii merseră la culcare. După dubla porţie de poveşti de carertumhi vie ouWiwv. micuţii erau pregătiţi şi doumi buşwi} \mi Jimm Mli Miv>» spuse ci entuziasmul oMor de dumi-Mk* fi «pula* mMvkvtuiu

XUitx w simţea obosită cu toate ci treptat îşi reienea cu somnul XVilhe o miormi ci oboseala se datora schimbăm de altitudine. Viim era gata sX accepte orice scuzi pentru letargia de care era cupmvd Tot ce ştia era ci taie»-ar fi prins bine un pui de somn.

tp inl Ktţ) un «riscat ţa începetei şi ţie ateu ti la conversat. Clark şi Wxtbe livrau planun pentru dimineaţi. Firea şi discute despre o vili Mne destul de lungi Will* o întrebi pe Mxssie daci p ea îşi dona şi meargă Marts de la îşi simţea toate oasele după drumul ticul cilaie cu o u în urmă Nu era siguri ci şi-ar mai fi dorit încă o astiei de escapadă pe spinarea unui cât inşi Miss* răspunse:

— M-am gândit şi merg împreuni cu mama ca s-o victim pe Uim Nu înţeleg ce s-a întâmplat de au lipsit două duminici la rând. Osci mama e de axei mergem şi atlim cum stau lucrurile. Abia aştept ca mama s-o întâlnească pe Maria. N-o şi-ţi vini şi crezi, şuse Mess*, în torcându-se spre Marty. Acum vorbeşte foarte bine engleza Eu – abia dacă am reuşit şi inviţ câteva cuvinte în spanioli.

Aşa im. miner… a-işi viZarr. Marţi se cutremură la acest gând. Nu doar ci va trebui şi citirească mâine, dar, din câte înţelesese, va 6 un drum destul de lung Cei din taurului de la Rosas nu erau vecini

Martididu din cap în semn de aprobare, sperând că Missâertu-i observase uşoara ezitare Miss* continui:

— Ar trebui şi plecim pe la noul. Cred că ar fi mai bine şi luăm căruţa, pentru ca mama şi nu mai fie nevoiţi şi urce în şa. nu-i obişnuiţi în plus. drumurile nu sunt rele şi va trebui să-i luăm şi pe

! băieţi. h poţi ruga pe Scott* şi ne pregătească echipajul?

Wilhe aprobi, iar Marty risufli uşuraţi. Odată planurile făcute pentru a doua zi. fiecare în parte se grăbi să se retragă la odihnă. Îşi spuseră noapte buni şi plecară la culcare.

OPT

Marty o întâlneşte pe Maria

Dimineaţa următoare, soarele se ridică deasupra

dealurilor din depărtare, iar aerul păru a se-nfierbânta odată cu apariţia lui.

După micul dejun şi treburile de dimineaţă, Willie aduse căruţa trasă de cai, iar Missie îi urcă în ea pe cei doi copii, punându-le alături câteva bidoane cu apă pentru drum. Marty îşi fixă bine pe cap boneta, dorindu-şi să fi avut o rochie mai subţire.

— Vai de mine, ce cald e! exclamă ea, însă pentru Missie căldura nu părea a fi o problemă.

— O să bată puţin vântul şi o să se mai răcorească, îi spuse Missie, apoi îndemnă caii s-o ia din loc.

Nu se îndepărtară prea mult şi Marty simţi briza, cu toate că ea ar fi numit-o mai degrabă vijelie. Nu semăna deloc cu adierile răcoroase de vânt ce măturau văile de acasă. De fapt, Marty avu impresia la un moment dat că vântul părea chiar mai fierbinte decât soarele. Îi lovea obrajii, uscându-i şi arzându-i. Îi flutura fusta şi-i agita borul bonetei. Nu-i plăcea deloc vântul ăsta, şi-ar fi dorit să bată în altă parte, nu acolo.

— Cred că eu m-am obişnuit cu vântul, remarcă Missie, în timp ce Marty încerca să-şi ţină boneta la locul ei cu o mână şi fusta, cu cealaltă.

Nathan şi Josiah păreau a se bucura de drum, în prima parte a călătoriei, însă mai apoi începură să pună tot mai des clasica întrebare: „Cât mai avem?” Missie le răspunse cu blândeţe, până când Nathan, neavând nimic de făcut, începu să-l tachineze pe fratele său mai mic. Atunci Missie opri caii şi-i dădu jos din căruţă pe copii, ca să-şi dezmorţească picioarele. Le dădu să bea apă şi să mănânce câteva prăjiturele, instruindu-i să se joace la umbra căruţei, în timp ce mama şi bunica vor face câţiva paşi. Soarele dogorea şi nu era umbri, aşa că rele două nu se văzură ispitite să se îndepărteze prea mult. De fapt, Marty chiar se bucură să se întoarcă la căruţă şi s-o ia din loc rapid.

Când ajunseră la râu, Marty se uită în susul şi-n josul râului, doar – doar va zări vreun pod. Nu era niciunul. Încrezătoare, Missie îndemnă caii să intre în apă,

explicându-i că apa fusese mult mai adâncă înainte ca bărbaţii din zonă să lărgească matca râului.

— Acum, spuse Missie, se poate traversa în orice perioadă a anului.

Marty, deşi liniştită să audă că pot trece în siguranţă apa, se prinse strâns de băncuţa căruţei şi aruncă o privire neliniştită spre cei doi copii aflaţi în spate. Traversarea râului era cea mai interesantă parte a călătoriei pentru ei. Marty auzi strigătele lor de bucurie la vederea apei ce se învolbura în jurul roţilor căruţei. Odată aflaţi pe celălalt mal însă, o îndemnară pe mama lor să mâne caii mai iute, plângându-se că n-au loc destul, că le e prea cald şi prea foame.

În cele din urmă, Missie îi încredinţă hăţurile lui Marty şi-l luă în braţe pe Josiah. Fără a mai avea pe cine chinui, Nathan se linişti şi el pentru tot restul călătoriei.

Era aproape amiază când zăriră ferma familiei de la Rosas. Marty văzu o casă mare, pe un singur nivel, construită cu acelaşi tip de piatră din care era construită şi casa lui Missie, cu toate că nu la lei de spaţioasă. Era mărginită de-o parte şi de alta de dealuri maronii, dar aici nu exista nici măcar un firicel de apă care să adauge măcar o nuanţă de verde la peisajul uscat. Missie îi spuse lui Marty că de la Rosas îşi săpaseră o fântână adâncă şi aveau apă din belşug. Fântâna îşi dovedea acum utilitatea, căci o moară de vânt. pusă în funcţiune de omniprezentul vânt, făcea ca o pompă să trimită un fir constant de apă din jgheab direct în troaca animalelor.

— Ei bine, nu-i rău să vezi că vântu ăsta e bun la ceva, murmură Marty încetişor, în timp ce Missie mână caii în curte şi-i îndrumă spre stâlpul pentru priponit caii.

O femeie tânără ieşi în grabă din casă.

— Missie! strigă ea. O, sunt atât de bucuroasă că ai venit! Mi-a fost dor să ne-ntâlnim! O văzu pe Marty şi se opri locului, stânjenită. O, vă rog scuzaţi-mă! N-am ştiut că Missie e însoţită. Cred că sunteţi mama ei. Cea de care lui Missie i-a fost atât de dor şi după care a plâns şi s-a rugat.

Marty aprobă cu un semn al capului şi zâmbi.

— Iar eu sunt Maria – cea prostuţă, glumi ea. Când văd o prietenă, nu mai ştiu de nimic.

Marty râse şi întinse mâna, apoi se răzgândi şi se apropie de Maria, îmbrăţişând-o.

— Missie mi-a vorbit despre tine, spuse Marty. Eşti o prietenă atât de specială şi mă bucur mult să te-ntâlnesc, isprăvi cu căldură.

— Şi eu mă bucur, spuse Maria, îmbrăţişând-o cu căldură pe Marty, deşi trebuie să spun că văzându-vă, parcă mi se face şi mai dor de mama. A trecut atât de multă vreme…

Maria nu-şi isprăvi fraza. Missie îşi coborâse copiii din căruţă, iar acum micuţii se agitau dorind să li se dea atenţie.

— Unde-i José? întrebă Nathan.

— E în casă, acolo unde-ar trebui să ne adăpostim cu toţii de soarele ăsta fierbinte. Haideţi, să nu mai stăm în soare. Aţi avut curaj să veniţi într-o zi ca asta. Şi Maria îi conduse degrabă spre intrarea în casă.

— José e în bucătărie şi-l necăjeşte pe bucătar, îi spuse ea lui Nathan. Te poţi duce să-l iei şi să vă jucaţi în camera lui. Cred că nici măcar răbdătorul nostru Carlos n-ar putea face faţă la băieţei ce-i invadează bucătăria.

Nathan se duse să-l găsească pe José, iar doamnele se îndreptară spre camera răcoroasă de zi, cu Josiah după ele. Marty se simţi mult mai bine acum, când n-o mai bătea soarele-n cap. Îşi dădu jos boneta şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă cu o batistă. *Vai de mine, ce călătorie călduroasă*!

Maria le invită să se aşeze şi plecă după ceva rece de băut. Auzindu-i pe cei doi băieţi mai mari tăifăsuind în timp ce ieşeau din bucătărie, Josiah se hotărî să li se alăture în camera lui José.

Doamnele rămaseră să-şi savureze pe îndelete ceaiul rece şi să tăifăsuiască în voie. Discuţiile lor se învârtiră în jurul familiei, noutăţilor de prin zonă şi treburilor de la fermă. Marty fu inclusă şi ea în conversaţie, cu toate că unele dintre expresiile folosite de cele două femei

referitoare la ferma de vite erau cu totul noi pentru ea.

— Ar fi trebuit să aşteptaţi o zi mult mai puţin călduroasă pentru vizite, spuse Maria, râzând apoi de amestecul nepotrivit de cuvinte în limba engleză. Cum spui asta? o întrebă pe Missie.

— O zi mai răcoroasă.

— Mai răcoroasă – nu! Nu se poate spune nimic „răcoros" despre ziua asta. Cum poate fi *mai* răcoros decât ceva ce nu e deloc răcoros?

Marty şi Missie izbucniră în râs. N-aveau răspuns la logica Mariei.

— Oricum, spuse Maria, e foarte cald la soare. Noi ne-am obişnuit însă dumneavoastră, doamnă Davis, cred că nu sunteţi prea încântată.

— Este cald, admise Marty. Iar ceaiul ăsta pică la ţanc.

— Poate că ar fi trebuit să aşteptăm, spuse Missie. Da cine ştie. s-ar putea ca zilele să devină şi mai călduroase, iar eu am vrut să te văd, Maria.

— Ai vreun motiv special? întrebă Maria serioasă.

— Destul de special. Nu v-am văzut două duminici la rând şi m-am temut… ei bine, m-am întrebat – adică, am sperat că nu s-a întâmplat nimic rău.

Când auzi de serviciul divin de duminică, Maria lăsă capul în jos

— Am vrut să merg. Mi-a lipsit. Dar Juan – ei bine, el nu-i chiar aşa de sigur. Nu-i chiar sigur că facem ce trebuie. Acasă îl învăţăm pe băiatul nostru într-un fel – un fel de a se ruga, un fel de a se închina lui Dumnezeu – iar la întâlnire, voi îl învăţaţi altfel. Şi asta-l nedumereşte, înţelegi? Juan crede că n-ar trebui să producem confuzie în mintea copilului cu noţiunea de mai mult decât un singur Dumnezeu.

— Dar Maria, exclamă Missie, am vorbit despre asta! Este acelaşi Dumnezeu. Ne închinăm aceluiaşi Dumnezeu, doar că o tăcem într-un mod puţin diferit.

— Ştiu. ştiu. spuse Maria, gesticulând. Ştiu toate astea şi cred că lu'. În înţelege şi el. Însă-i este teamă –

teamă că José nu va înţelege şi nu va mai vrea să se închine deloc lui Dumnezeu. Înţelegi?

— Da. Înţeleg, spuse Missie încetişor, iar lacrimile îi inundară ochii, înţeleg.

— O. mă bucur atât de mult! M³ bucur atât de mult că înţelegi. M am temut că n-o să înţelegi ceea ce simt. N-am vrut să crezi ceva tiu despre mine.

— Mana. niciodată n-o să cred ceva râu despre tine.

Mana se întoarse pentru a-şi ascunde propriile lacrimi. Pentru o clipă. nu putu să vorbească, însă apoi îşi întoarse privirea din nou zpre musafirele ei, iar lacrimile-i şiroiau pe obraji

— Trebuie să vă rugaţi pentru noi. În momentul ăsta, Juan are multe îndoieli, multe întrebări. Nu-şi poate părăsi biserica în care a crescut, însă aici nu are o astfel de biserică. Nu vrea ca propriul său copil să crească fără o învăţătură bisericească potrivită, însă nu e Mjţur ce anume ar vrea să înveţe băieţelul nostru. Au existat lucruri în bivnca lui Juan – de fapt, biserica mea, în acelaşi timp – cu care el nu a fost de acord, însă o iubim. Juan nu a uitat-o. Niciodată n-o va face. În serviciile divine de la voi am auzit multe lucruri noi şi ciudate din Biblie Nu le-am ştiut mai înainte. E nevoie de multă înţelepciune, de mult timp şi multă cercetare a inimii pentru a cunoaşte adevărul. Te rog, aveţi răbdare cu noi, Missie. Şi, te rog, rugaţi-vă pentru noi. ca să cunoaştem adevărul. Într-o zi ne spunem: „Asta-i!”, iar ziua următoare spunem: „Nu, nu-i aşa”. E greu… e-aşa de greu!

— Înţeleg, spuse Missie încet. Ne vom ruga. Ne vom ruga să găsiţi adevărul – nu să credeţi ceea ce credem noi, ci să găsiţi adevărul. Noi credem din toată inima că Dumnezeu ne-a dat adevărul Său în persoana Fiului Său, Iisus Cristos, că El a venit ca să moară pentru noi şi să ne ierte de păcatele noastre şi – Missie se opri brusc. Dar şi voi credeţi asta, Maria. Mi-ai spus că Iisus este singura cale prin care poate ajunge cineva la Dumnezeu.

— O, da! spuse Maria. Acesta-i adevărul.

— Atunci nu trebuie să ne rugăm decât ca Dumnezeu

să vă arate, ţie şi lui Juan. dacă este în regulă să vă închinaţi împreună cu noi.

— Cred… cred că da. Noi am fost învăţaţi într-un fel, voi în altul.

— Vom continua să ne rugăm.

— E atât de important pentru Juan să-şi crească odraslele în cel mai bun mod. Vezi tu, familia sa… însă Maria se opri în mijlocul frazei şi se ridică. Trebuie să văd dacă a terminat Carlos de pregătit cafeaua şi prăjiturile. Cred că deja v-aţi răcorit suficient ca să puteţi servi cafeaua pregătită de Carlos. Se îndepărtă grăbită, fără să aştepte vreun răspuns.

Discuţia se îndreptă mai apoi spre subiecte mai puţin dificile. Vorbiră despre ţesături noi, despre modele de rochii şi despre legumele din grădină, ce creşteau pe zi ce trece, în ciuda căldurii. Missie anunţă în cele din urmă că trebuie să plece, iar Maria îi trimise pe José şi pe Nathan să-l cheme pe Pedro, omul de la grajduri, ca să ia caii şi să-i înhame la căruţă.

În timp ce băieţii alergară să-l găsească pe bătrân şi să-i transmită mesajul, femeile se pregătiră să plece.

— Vă rog, spuse Maria, ne putem ruga împreună? Mi-a lipsit tare mult.

Îngenunchează pentru rugăciune. Missie se rugă prima, urmată de Marty, apoi veni rândul Mariei. Începu încetişor, folosind cuvinte bine alese în limba engleză, apoi se opri şi se întoarse spre cele două femei.

— Vă deranjează… vă rog să mă scuzaţi… dacă vorbesc cu Dumnezeu în limba mea? Ştiu că El îmi înţelege inima în orice limbă, dar cred că *limba* mi-o înţelege mai bine dacă vorbesc în limba mea. Văzându-le gesturile de aprobare şi zâmbetul, Maria îşi continuă rugăciunea. Niciodată Marty nu auzise o rugăciune mai fierbinte Maria îşi vărsă sufletul înaintea Dumnezeului ei, folosind o spaniolă atât de dulce şi fluentă. Cu toate că Marty nu înţelese nib măcar un cuvinţel, înţelese duhul rugăciunii, iar inima ei se alătură rugăciunii Mariei. Cu siguranţă. Dumnezeu va răspunde dorinţei aprinse a acestei femei

după adevăr.

NOUĂ

Salvarea

Cu toate că era mult prea cald pentru Marty, vremea deveni puţin mai suportabilă. Missie şi Marty rămâneau aproape de adăpostul oferit de casă, însă Clark împreună cu bărbaţii călăreau aproape în fiecare zi. Marty observa cum inima lui de fermier răspundea la spaţiile largi de care erau înconjuraţi şi la vitele risipite pe dealuri, spunând. nu de puţine ori, cât de mult îi plăceau acei munţi.

Nathan era avid după atenţia bunicului său. Era nerăbdător să-i arate partea „sa” din ferma de vite. Până acum, micuţului nu-i fusese îngăduit să umble liber pe întinderea fermei. Însă existau drumuri bătătorite în apropierea casei despre care spunea că sunt ale lui. Le străbătuse călare încă de pe vremea când era doar un prunc, purtat în spate de mama sa. Acum Josiah îi luase locul pe calul lui Missie. iar lui Nathan i se acordase privilegiul de a avea propriul său ponei.

— Poţi călări cu mine astăzi, bunicule? îl imploră Nathan pe când serveau micul dejun.

— Nu văd de ce n-aş putea, răspunse Clark. Mă gândesc că tatăl tău se poate descurca şi fără mine o zi.

Nathan luă în serios cuvintele bunicului.

— Îl poţi ajuta mâine, îl asigură pe Clark, iar afirmaţia stârni hohote de râs din partea celor aşezaţi la masă.

— Şi unde vom călări astăzi?

— O să-ţi arăt partea de vest.

— Şi sunt lucruri interesante de văzut acolo?

Nathan dădu viguros din cap, gura fiindu-i prea plină cu omleti pentru a mai putea vorbi.

— Bine, spuse Clark, ce-ar fi să mergem şi să le vedem?

Ochii lui Nathan străluciră de plăcere. Se grăbi să-şi termine mâncarea din farfurie şi se dădu jos de pe scaun.

— Ce cal să-i spun lui Scottie să pregătească pentru tine, bunicule întrebă cu entuziasm.

— Nathan, spuse Willie calm, arătând spre scaunul gol. Nathan se instală pe scaun fără tragere de inimă şi se uită la mama sa, apoi la tatăl său.

— Îmi daţi voie să mă ridic de la masă, domnule? întrebă el, spăsit. Willie aprobă printr-un semn al capului, iar Nathan cobori de pe scaun.

— Ce cal?… începu el, însă Clark îl întrerupse cu un hohot de râs

— Cred că Scottie e destul de ocupat pentru a-şi mai bate capul şi cu mine. Când ajung acolo, o să pun şaua pe bătrânul Turk.

Nathan se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Eu îl iau pe Spider, strigă el peste umăr, în timp ce alerga spre uşă, apoi adăugă:

— Păcat că Joey e prea mic.

— Joey? întrebă Marty. Missie râse.

— M-am tot gândit la un nume pentru cel de-al doilea băieţel al nostru, un nume care să nu poată fi prescurtat. Şi am crezut că găsisem unul. Pe ăsta, cu siguranţă, rumeni nu-l putea prescurta L-ar subestimat însă pe Nathan. Încă din prima zi, Nathan îi spune loev

— Mie mi se pare drăguţ numele, spuse Marty, zâmbind.

— Da, cred că e drăguţ… ştii ce m-am gândit? M-am gând: că aproape orice nume este frumos atâta vreme cât este rostit cu dragoste.

Marty zâmbi şi aprobă.

Clark îşi termină de băut cafeaua şi se întoarse spre Willie.

— Ei bine, domnule văcar, se pare că astăzi va trebui să te descurci fără mine. Am alt partener.

Willie zâmbi larg.

— Mi-aş dori să pot veni cu voi, dar i-am promis lui High Caly că o şi merg pe la el să văd vitele pe care şi le-a cumpărat. Eşti norocos că ai scăpat de drumul ăsta. E lung, călduros şi, ca să mai scăpăm de câţiva kilometri, trecem printr-o zonă tare urâtă, plină de cactuşi. Aproape câţi trag hainele de pe tine.

— Partea de vest îmi sună din ce în ce mai bine. Clark zâmbi.

— Nu prea sunt pericole acolo. De asta îl şi lăsăm pe Nathan să călărească în partea aceea. Nu prea ai ce vedea. Cu puţin noroc, poate vezi vreun şarpe târându-se prin bălării.

— Ei bine, dacă vom vedea vreun şarpe, sper din toată inima să se târască prin bălării, spuse Clark. Nu-mi prea plac.

— Doar să nu-i speriaţi, spuse Willie, şi n-o să aveţi probleme. Când ajunse la grajd, Clark îl găsi pe Scottie dându-i o mână de ajutor lui Nathan, care încerca să pună şaua pe Spider. Clark intră în îngrăditură ca să-l scoată afară pe Turk. Încă nu deprinse bine manevrarea lasoului, însă la a doua încercare reuşi să prindă calul. Se urcară în şa şi ieşiră afară din curte, iar Missie strigă după ei, întrebându-i dacă şi-au umplut bidoanele cu apă.

— Mama îşi face tot timpul probleme, îi mărturisi Nathan în şoaptă, la care Clark răspunse:

— Pentru asta-s mamele.

Călăriră spre vest, apoi se îndreptară spre sud şi urmară linia munţilor pentru o vreme. Nu prea era ceva anume de văzut, în afară de apariţia sporadică, de după dealuri, a vârfurilor munţilor. Dacă priveau spre răsărit, puteau vedea vitele lui Willie, risipite în largul preriei. O dată sau de două ori zăriră un îngrijitor de vite care îndemna cireada. Soarele se ridicase pe cer când Clark sugeră să facă o pauză şi să se adăpostească la umbra unor stânci mari, ca să mănânce ceea ce le pregătise Missie pentru călătorie. Nathan se bucură de idee. Pauza de masă i se părea partea cea mai importantă pe parcursul unui drum. Nathan coborî de pe Spider şi-l priponi. La fel făcu şi Clark cu Turk, privind în jur cu mare atente, asigurându-se că nu vor avea ca partener de odihnă vreun şarpe. Observă că Nathan face la fel.

— Dacă ar fi şerpi pe aici, bunicule, atunci să ştii că stau la soare, nu la umbră, spuse el. Dar tata apune că întotdeauna trebuie să verifici, ca să te asiguri.

Clark fu plăcut surprins de cunoştinţele pe care le dobândise copilul şi de grija de care dădea dovadă.

— Cât de departe mergem? întrebă Clark în timp ce muşcau din sandvişuri.

— Nu foarte departe, cred. Nu mai e nimic de văzut mai încolo, decât dealuri vechi şi pustii cu găuri în ele.

— Dealuri vechi cu găuri? Nathan dădu din cap.

— Ce fel de găuri?

— Tata spune ci acolo erau mine.

— Mine?

— Da.

— Ce fel de mine?

— Nu ştiu. Tata spune că n-am voie să mă apropii de găuri. Spune că sunt periculoase. Învechite… sau aşa ceva.

— Atunci cel mai bine e să mim deoparte, spuse Clark, însă îşi puse în minte să-l întrebe pe Wlllle la întoarcerea acasă despre vechile mine.

Tocmai îşi isprăviseră masa şi-şi adunau lucrurile când auziră tropăitul unui cal ce se apropia Călăreţul mâna calul în galop, iar Clark se ridică să vadă pentru ce atâta grabă. De obicei nimeni nu călărea atât de repede în zăduful zilei.

Un tânăr călăreţ se apropia de el, cu părul fluturând în vânt, înfigându-şi călcâiele în pântecele calului. Clark îl auzea strigând din când în când, însă nu putea înţelege nimic din ceea ce spunea.

— Cine-i omul ăsta? îl întrebă Clark pe Nathan.

Un moment, Nathan nu spuse nimic, doar se uită fix la călăreţ.

— Cine-i? îl cunoşti? întrebă Clark din nou. Nathan se ridică, clătinând din cap.

Călăreţul se apropie, Iar Clark îl auzi hohotind de plâns. Făcu un pas înainte pentru a opri calul.

— Trebuie să veniţii strigă bălaiul cu disperare, încă înainte de a ajunge la ei. Trebuie să veniţi repedel Andy şi Abe au…

Ajunse I» ei, iar Clark opri calul plin de spume.

— Hoa, pe loc, spuse el, tntinzând încet mâna pentru

a opri calul ţi a-l mângâia uşurel pe gât.

— Trebuie să veniţi… Vocea băiatului era agitată şi încărcată de emoţie.

Clark întinse mâna către el.

— Linişteşte-te! Uşurel. Venim. LLniştеşte-te puţin şi spune…

— Abe şi Andy! strigă acesta, iar lacrimile brăzdau şanţuri pe obrajii acoperiţi cu praf. Abe şi Andy sunt înăuntru.

— Uşurel, spuse Clark din nou. Spune mai rar.

— Trebuie să vă grăbiţi! strigă băiatul cu nerăbdare.

— Ne grăbim, spuse Clark. Dar mai-nainte trebuie să ştim unde să ne grăbim. Calmul lui Clark păru să aibă efectul scontat, iar băiatul trase aer adânc în piept înainte de a continua.

— La mină. La vechea mină… sunt înăuntru. S-a surpat pe ei. N-o să poată ieşi de acolo.

— Unde?

— Acolo. Îi căutam, iar grinzile au cedat şi mina s-a surpat… Clark însă era deja cu mâinile pe frâiele calului său.

— Nathan, spuse el, te poţi duce acasă singur? Te-a lăsat vreodată tata să faci asta?

— Sigur, spuse Nathan, cu ochii larg deschişi.

— Uite ce-i, fiule, spuse Clark, trăgându-l pe Nathan aproape. Vreau să te duci înapoi la fermă. Spune-i lui Scottie sau oricui e prin preajmă că au fost prinşi în mină câţiva băieţi. Spune-le să aducă lopeţi şi o căruţă şi să vină-ncoace. Ai înţeles?

Nathan clătină din cap, cu ochii măriţi de importanţa unei asemenea misiuni.

— Acum du-te! Nu te grăbi… auzi? Nu încerca să călăreşti prea repede. Nu te grăbi şi ai grijă! Eu mă voi duce cu băiatul ca să-i ajut pe puştii ăia. Ai înţeles?

Clark îl săltă pe Nathan în şaua poneiului şi-l urmări cu privirea îndepărtându-se către fermă, urmând drumul cunoscut. Nu-şi făcea probleme că băiatul s-ar putea rătăci. Nathan cunoştea drumul bine. Clark se gândea ca

nu cumva panica să-l facă să meargă prea repede şi să cadă. Nathan se răsuci în şa ca să arunce o privire către bunicul său.

— Ţine minte, mergi încet, îi strigă Clark, iar băiatul îi făcu semn cu mâna.

Hohotele de plâns ale băiatului de lângă el îi atraseră atenţia.

— În regulă, fiule. Arată-mi drumul! Uşurel. O cădere cu calul nu-ţi va ajuta defel prietenii.

Se îndreptară către mină, iar calul băiatului gâfâia istovit. Clark constată că mina se afla la o depărtare mult mai mare decât crezuse iniţial.

Pe băiat îl mai podideau uneori lacrimile. Îşi îndemna calul să meargă cât de repede mai era în stare s-o facă sărmana creatură. Când, în cele din urmă, ajunseră la o deschizătură într-una din laturile dealului, băiatul sări de pe cal.

— Sunt acolo! strigă el. Trebuie să-i scoatem.

Un praf de culoare cenuşie încă mai plutea în aer, semn că, într-adevăr, mina se surpase recent.

— Cunoşti mina asta? îl întrebă.

— Puţin, admise acesta cu privirea în pământ, iar Clark îşi dădu seama că se aflau pe teren interzis.

Câteva scânduri ce fuseseră puse la gura minei pentru a o închide fuseseră înlăturate şi aruncate într-o parte a deschizăturii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Clark, iar când văzu că băiatul ezită, îl luă de braţ. Prietenii tăi simt acolo. Îţi aminteşti? Eu nu ştiu nimic despre mina asta. Spune-mi tu. Are mai multe ramificaţii? Cât de adânc aţi intrat în ea? A fost doar o singură surpare sau mai multe?

Băiatul răspunse:

— Are trei tuneluri principale. Primul o coteşte la dreapta, imediat după ce intri. E un tunel scurt. Nu cred că minerii au găsit ceva acolo, aşa că l-au abandonat. Al doilea e săpat tot spre dreapta. Dar prietenii mei sunt în cel care o coteşte spre stânga. Câteodată treptele sunt foarte abrupte şi alunecoase. Încercam să le urcăm şi

alunecam mereu, aşa că ne-am agăţat de grinzi şi atunci s-a-ntâmplat… Nu reuşi să-şi isprăvească fraza, ci îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

Clark îl cuprinse în braţe.

— E-n regulă. Îi scoatem noi de-acolo. Există vreo lopată pe-aici? Băiatul scutură din cap.

— Ne putem folosi mâinile, spuse cu voce înăbuşită.

— Tu nu intri în mină, spuse Clark, văzând groaza de pe chipul băiatului.

— Da’ trebuie să intru, spuse printre hohote. Trebuie.

— Nu, e nevoie de tine aici. O să vină oameni de la fermă. Trebuie să le spui unde să meargă. Vin cu lopeţi. Să le spui şi lor despre grinzile putrede. Ai înţeles?

Băiatul aprobă. Clark nu putea decât să spere că băiatul va putea aştepta răbdător, fără a intra în panică.

Clark îl ajută să se aşeze, cu spatele rezemat de o stâncă din apropiere.

— Stai aici şi aşteaptă-i pe oamenii de care ţi-am spus. Poate că o să ţi se pară că trece prea mult timp până vor veni, dar o să vină. Tu să fii atent şi, când îi vezi, să le faci semn cu mâinile. Te simţi mai bine acum?

Băiatul aprobă din nou, cu o mişcare a capului. Faţa lui era încă palidă şi pătată de lacrimi amestecate cu praf.

Clark se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre intrarea în mină. Deschizătura era joasă şi fu nevoit să se aplece ca să poată intra. În timp ce ochii se acomodau treptat cu întunericul, reuşi să vadă deasupra lui câteva grinzi vechi. Suporturile păreau a fi destul de stabile în unele locuri, însă în altele erau curbate şi chiar rupte. Clark se dădu la o parte, lăsând să pătrundă înăuntru lumina de afară şi înainta precaut prin tunelul ce i se deschidea în faţă. Nu făcu mulţi paşi şi zări primul tunel ce cotea la dreapta, întocmai aşa cum spusese băiatul. Continuă să înainteze pipăind pereţii cu mâinile şi picioarele. O grindă joasă îl luă prin surprindere şi se lovi cu capul de lemnul noduros. Pentru câteva clipe, rămase ameţit de durere, însă încercă să-şi revină şi să-şi dea seama unde se află. Din acel moment, înaintă prin tunel ţinând o mână ridicată

deasupra capului.

Clark avansa încet, pipăind pereţii pentru a nu mai fi surprins de alte piedici. Nu i-ar fi stricat o sursă de lumină. Se gândi că, probabil.

băieţii avuseseră cu ei vreo făclie, vreo torţă, ca să poată vedea pe unde merg Clark descoperi al doilea tunel ce cotea la dreapta Me *este încă unul*, îţi spuse. Tunelul principal urma să cotească. curând, la stânga După câţiva metri de întuneric total, Clark simţi cum tunelul coteşte brusc Mirosul de praf din aer era foarte pătrunzător aici Clark se văzu silit să se oprească şi să-şi lege batista peste nas. Coti y el la stânga şi ajunse curând într-un loc alunecos, aşa cum i-l desensese băiatul, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, picioarele-i alunecară şi se trezi alunecând în jos, pe spate. Pietrele îi sfâşiau hainele şi pielea. După ce se opri şi pipăi cu grijă în jurul său, Clark sendici în picioare şi încercă să înainteze, testând precaut cu piciorul înainte de a face vreun pas. Din când în când tunelul se adâncea, însă Clari era pregătit pentru treptele ce coborau în întuneric. Dintr-odată chiar în faţa lui, Clark auzi un geamăt. Se aşează pe mâini şi genunchi şi înaintă, pipăind calea.

— Hei, strigă el. Hei! Mă auziţi?

Un alt geamăt îi răspunse, iar Clark se îndreptă într-acolo. Ajunse curând la un trup subţirel.

— Mă auzi? întrebă el, căutând încheietura şi pulsul băiatului Acesta se mişcă. Clark îi simţi pulsul slab şi murmură o rugăciune de mulţumire.

— Fiule, întrebă neliniştit, fiule, mă auzi? Eşti treaz? Băiatul începu să plângă.

— Aţi venit, hohoti el. aţi venit.

— E-n regulă. Clark încercă să-l liniştească, dându-i la o parte de pe faţă părul şi simţind cum cad de pe capul băiatului bucăţi de pământ şi moloz. E-n regulă. Eşti rănit? Te poţi ridica?

— Glezna, hohoti băiatul. E prinsă sub grindă.

— O s-o scoatem. O s-o scoatem imediat. Stai liniştit.

— Abe. spuse băiatul. L-aţi găsit pe Abe?

— Nu încă. răspunse Clark.

Clark întinse mâna, pipăind în întunericul din jurul lui. Trebuia să descopere ce anume ţinea prinsă glezna băiatului. Găsi gnnda o bârnă mare de lemn. prea groasă şi prea lungă pentru a o puteandwa fără ajutorul vreunei unelte.

Continui şi pipăie în jurul lui. În căutarea celuilalt băiat cu gnii îşi făcu loc printre bucăţile de moloz ţi înapoi, iar pietrele ascuţite îi intrară în carnea palmelor. Nimic. Continuă să se târâie pe mâini ţi genunchi. Aproape că trecu pe lângă. Însă tocmai în momentul în care mătură cu mâna o grămadă de moloz, atinse ceva neted. Era o cizmă. Clark continuă să pipăie în jur. Băiatul era acoperit aproape în întregime de pământ ţi pietre. Qark începu să le dea la o parte. Încercând, în graba sa. să nu provoace o altă surpare a peretelui tunelului.

În cele din urmă. simţi un braţ. Continuă să sape cu mâinile, căutând cu frenezie locul unde se afla capul băiatului. Tare ţi-ar fi dorit să aibă măcar o rază de lumină. Dacă ar fi putut vedea în ce stare se afla băiatul... îi pipăi tâmpla, faţa, spatele capului, apoi din nou faţa. Află tot ceea ce avea nevoie să afle. Clark se târî din nou spre Andy.

— Andy, spuse el. Andy. Mai eşti cu mine, băiete? Băiatul îi răspunse cu un geamăt.

— Andy, trebuie să încerc să-ţi eliberez piciorul. Nu pot mişca gnnda. E prea mare şi grea şi n-am nimic la mine ca s-o tai. Va trebui să sap sub piciorul tău ţi să-l scot aţa. O să te doară. Andy. Poţi suporta?

Andy începu din nou să plângă.

— Da, spuse el. Trebuie să ieşim afară. Lemnu ăsta scârţâie de parcă stă să cadă pe noi.

Clark pipăi din nou în jur, căutând o piatră cu margini ascuţite. Găsi una potrivită şi începu să sape în jurul piciorului băiatului. La început săpă suficient de departe de băiat, astfel încât săpătura să nu-l deranjeze, însă pe măsură ce molozul era înlăturat, piciorul începu să se mişte, iar băiatul gemu de durere. Gemetele se

transformară în ţipete, însă Clark continuă să sape, încercând din greu să fie cât mai atent cu putinţă. Trebuia să-l scoată, repede, căci băiatul avusese dreptate. Şi Clark auzea trosnetul ţi scârţâitul grinzilor, temându-se ci ar putea ceda în orice moment, revărsând asupra capetelor lor un torent de pământ şi pietriş.

Lui Qark îi păru că trecuse o veşnicie până când reuşi să sape, sub piciorul lui Andy, o groapă suficient de adâncă pentru a putea scoate glezna băiatului. Trebuia să-i scoată cizma, ca să-i poată strecura piciorul pe sub grindă. Andy urlă de durere când Clark îi scoase cizma. Qark era pe punctul de a se răzgândi auzind ţipetele băiatului, însă ştia că acest lucru i-ar fi fost fatal. Înlăturase tot pământul din jurul piciorului şi ajunsese la stâncă. Nu putea face deschizătura mai largă. Dacă voia să-l scoată pe Andy de acolo, trebuia să-l tragă acum dark strânse din dinţi, luă piciorul în mâini cât de uşor cu putinţă şi-l trase pe sub grindă Din fericire, Andy leşinase. Clark şterse praful de pe faţa băiatului şi-i descheie cămaşa la gât. Apoi îl ridică cu blândeţe şi pomi înapoi prin tunel.

Drumul de întoarcere fu extrem de greu. Se poticnea în întunenc, pipăia calea cu piciorul întins, se lovea de stânci şi grinzi care-i blocau drumul iar înclinaţia abruptă a acestuia îi dădea cea mai mare bătaie de cap la un moment dat, fu nevoit să-l împingă pe băiat înaintea lui apoi să se târască în urma acestuia pentru a putea înainta. Se poticni şi se luptă să înainteze până când simţi, fără a zări ceva, tunelul ce cotea spre dreapta. Murmură o rugăciune de mulţumireşi le grăbi să înainteze Planşeul tunelului devenise mai neted şi putea păşi mai uşor acum. Curând trecu şi de al doilea tunel. Dacă ar ajunge oamenii de la fermă cu torţe şi lopeţi!…

Tocmai atunci, drept înainte, Clark zări gura minei. Grăbi pasul şi ieşi în aerul proaspăt şi-n lumina soarelui. Băiatul stătea la umbri, pe aceeaşi stâncă pe care-l aşezase Clark. Sări în picioare când îl văzu pe Clark.

— L-aţi găsit pe Andy! strigă el. Andy! Andy, eşti bine? Plângea don nou. E mort, domnule?

— Nu, spuse Clark. E bine. E rănit la gleznă, dar o să fie bine. Dă o fugă la calul meu şi adu-mi bidonul. Are nevoie de o gură de api Băiatul alergă cât ai clipi.

Qark îl puse pe băiat jos, la umbră. Se îndreptă mai apoi de spate şi privi în direcţia fermei. În zare, se vedeau nori de praf. Erau pe drum Nu putea aştepta. Grinzile puteau ceda oricând şi atunci, cell lah băiat, Abe, va rămâne îngropat adânc în mină.

Se întoarse către băiatul ce îngenunchease lângă prietenul zlu. Andy, încercând să-i strecoare în gură câteva înghiţituri de apl

— Ascultă, spuse el. Oamenii chemaţi sunt pe drum încoace. Vezi norul ăla de praf de acolo? Va mai trece ceva timp până vor ajunge-aici. Vreau să ai mare grijă de Andy până ajung ei, iar când o să ajungă, să le spui să mă aştepte aici, afară. Înţelegi? Ştiu unde-i Abe şi mă duc să-l iau.

Băiatul dădu din cap, iar Clark se întoarse şi se îndreptă spre vechea mină. Înaintând mai rapid de astă dată, ştiind ce-i stătea înainte, se proteja totuşi cu mâna ridicată, pipăind planşeul cu piciorul, însă înainta mai puţin precaut, pentru că ştia că timpul nu era de partea lui.

În timp ce-şi croia drum de-a lungul tunelului din stânga, se rugă să ajungă la Abe înainte de a se surpa întreaga mină. Praful încă mai plutea greu în aer, însă Clark nu credea că e mai rău decât înainte. Se părea că încă nu se surpase nimic.

Ajunse la ultima denivelare abruptă a planşeului şi se lăsă în jos cu grijă, încercând din greu să nu atingă pereţii din jurul lui. La baza planşeului, se lăsă pe mâini şi genunchi şi înainta spre locul în care-l lăsase pe Abe. În întuneric, dibui braţul întins al băiatului şi faţa aproape îngropată în pământ şi începu să sape cu mare grijă, dând la o parte molozul din jurul lui. Trebuia să lucreze încet. Câteva dintre pietrele ce-l acoperiseră pe băiat erau de mărimea unui bolovan, iar Clark avu nevoie de toată forţa de care era în stare pentru a le da la o parte. Le trase şi le

împinse până când, în cele din urmă, reuşi să-l elibereze pe băiat de sub moloz.

Se opri o clipă pentru a-şi trage suflarea, apoi îl ridică cu grijă pe băiat şi începu, din nou, urcuşul către lumea de afară. Tocmai când îl împingea pe Abe înaintea lui, pe planşeul înclinat, se auzi un zgomot teribil şi un vâjâit monstruos, iar tavanul cavernei se prăbuşi în jurul lui. O durere cumplită îl săgetă în timp ce o grindă grea îi căzu pe picior, urmată de o neîndurătoare negură.

80 ca

Bărbaţii din căruţă tocmai ajunseseră şi stăteau de vorbă cu băiatul, când auziră un zgomot puternic ce venea dinspre mină.

Alta surpare! Băiatul căzu la pământ, cu un strigăt de disperare, iar Andy, care zăcea întins, tremurând din cauza şocului, începu să scâncească.

— Cineva să se ocupe de băiatu' ăsta, strigă Scottie, iar Laneânaintă ca să-l examineze şi porunci să i se aducă câteva pături din căruţă.

Willie se îndreptă spre intrarea minei, însă fu oprit de Scottie.

— Mă duc înăuntru, îi spuse Willie.

— Nu, nu intri. Nu intră nimeni acolo până când nu ne asigurăm că nu se mai surpă nimic

Willie ezită şi rămase locului, trăgând cu urechea la zgomotul ce răzbătea din mină.

Prin deschizătura minei ieşi praf, în timp ce bărbaţii stăteau şi priveau. Încercând să prindă zgomotele. Willie se întoarse spre băiatul care hohotea.

— Bărbatul care a venit cu tine a intrat în mină, băiete? Băiatul dădu din cap.

— A ieşit de acolo?

— L-a scos pe Andy.

— Unde-i acum?

— S-a dus înapoi după A be.

Era exact ceea ce bănuia Willie, însă sperase totuşi că nu se întâmplase aşa.

Huruitul încetă treptat. Willie se îndreptă spre căruţă

şi veni cu un tvlinar şi o frânghie. Din nou, Scottie păşi înainte şi, fără a spune un cuvânt luă felinarul şi-l aprinse.

— Lane, spuse Scottie, pune mâna pe lopeţile astea şi vino după mine.

Willie făcu un pas spre mină.

— Domnule LaHaye, nu intra acolo!

— Adică cum? începu Willie, însă Scottie îl întrerupse.

— Vorbesc despre *tine*, spuse Scottie ferm. Despre tine, despre doamna ta şi cei doi băieţi.

— Dar…

— Niciun *dar*. Pereţii s-ar putea surpa iar. Ştii şi tu asta, ştiu şi eu. Scottie se întoarse spre Lane.

— Nu cer nimănui să-şi pună viaţa în pericol, spuse el. Stai în spatele meu la câţiva paşi şi dacă auzi vreun bubuit, fugi cât pop Acum. băiete, unde-i găsim?

Băiatul făcu câţiva paşi înainte şi reuşi să le dea bărbaţilor câteva îndrumări. Scottie şi Lane intrară în mină.

Willie începu să umble de colo-colo, fără astâmpăr. Ar fi vrut să intre în mină în căutarea lui Clark. Va intra. Însă apoi se gândi la Missie. La Missie şi la cei doi fii ai lor. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Clark, atunci Missie ar avea nevoie de soţul ei şi mai mult.

Rugându-se, continuă să se frământe la intrarea minei, însă mai apoi se gândi că poate l-ar putea ajuta cu ceva pe băiatul care zăcea întins la pământ.

Se îndreptă spre băieţandrul sprijinit cu spatele de stâncă şi ai ochii pironiţi la intrarea în mina ce le pricinuiseră tuturor atâta necaz.

— Băiete, spuse el, locuieşti prin preajmă?

— În oraş, răspunse acesta.

— Şi acesta e fratele tău? întrebă Willie, arătând spre Andy.

— E prietenul meu. Fratele meu… e încă înăuntru.

— Părinţii voştri nu se îngrijorează?

— Ba, cred că da.

— Nu crezi c-ar fi bine să mergi acasă ca să le dai de

ştire? Poate că tatăl tău ar vrea să vină şi să dea o mână de ajutor ca să-l scoatem pe fratele tău de-acolo.

Băiatul păru surprins că nu se gândise la asta mai devreme.

— Da, spuse el, şi se îndreptă spre calul ce păştea mai la o parte.

— Şi dă-le de veste şi părinţilor băiatului ăstuia, ai înţeles? Ar putea veni aici ca să-l ajute.

Băiatul aruncă o privire spre prietenul său şi se grăbi să plece. Din acel moment, Willie nu mai avu nimic de făcut decât să aştepte la intrarea în mină şi să se roage ca niciun perete să nu se mai surpe. Schimba din când în când câteva cuvinte cu băiatul pe jumătate conştient sau îi dădea să bea câteva înghiţituri de apă. Glezna fracturată îl durea, însă în timp ce Willie o examina cu privirea, nedorind s-o mişte, constată că urma să se vindece bine. Pielea nu era vătămată şi nu se vedea vreun os proiectat în afară.

Aşteptarea era grea. Willie încercase de câteva ori să pornească în josul tunelului, oprindu-se însă şi făcând cale întoarsă, amintindu-şi cuvintele lui Scottie.

După un timp ce-i păru o veşnicie, la gura minei îşi făcu apariţia o altă căruţă. Un bărbat, pe care Willie îl mai văzuse doar o dată, sări din căruţă înainte ca aceasta să se oprească. Zăbovi o clipă şi-i atinse faţa lui Andy, apoi alergă la intrarea în mină. Nu avea la el nici măcar un felinar.

Apăru şi o femeie. Faţa ei era brăzdată de urme de lacrimi, iar ochii îi erau umflaţi de plâns.

— E băiatul vostru? întrebă Willie cu îngrijorare în voce. Femeia îngenunche lângă băiat, îi dădu părul la o parte de pe frunte şi-i şterse praful de pe faţă cu o margine a rochiei.

— Nu, spuse ea cu vocea tremurândă. Băiatul meu e încă înăuntru.

— Îmi pare rău! spuse Willie.

— Le-am spus… i-am avertizat de nenumărate ori. Nu vă apropiaţi de minele alea, le-am spus. Sunt periculoase.

Da ca băieţii, voiau să se convingă singuri. Începu să hohotească încetişor, fără a-şi şterge lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

— Cineva trebuie să facă ceva cu minele astea, continuă femeia. Nu ştii niciodată al cui copil va intra aici data viitoare.

Willie se gândi la băieţii lui.

— Vom încerca să obţinem un permis să le dinamităm, îndată ce-or ieşi oamenii ăştia afară.

Băiatul se mişcă, iar femeia îi spuse:

— E-n regulă, Andy. Casey s-a dus după mama şi tatăl tău. Ar trebui să sosească din dipă-n clipă. O să te ducă acasă şi-o să vadă de glezna ta.

Andy păru uşurat la auzul veştii, în ciuda durerii pe care-o simţea, şi închise ochii din nou.

Willie privi înspre dealuri şi văzu apropiindu-se o căruţă. Nu trecu mult timp şi sosiră şi părinţii lui Andy. Mama acestuia alergă înspre el, strigând şi plângând. Willie se temu că femeia va deveni de-a dreptul isterică, însă soţul ei o calmă. Femeia căzu la pământ alături de fiul ei şi-l copleşi, când cu muştruluieli, când cu vorbe de alin Bărbatul îngenunche lângă piciorul fiului său şi începu să verifice glezna. Copilul strigă de durere, iar tatăl porni în căutarea unor bucăfi de lemn, pentru a-i fixa glezna. Treaba se dovedi a fi destul de greoaie. Pe toţi îi trecură sudori reci până când tortura luă sfârşit. Când groaznica sarcină a tatălui se încheie, acesta îşi îngropa faţa în palme şi plânse în hohote. Şi în tot acest timp, nu răzbătuse niciun semnal din interiorul minei.

— De cât timp sunt înăuntru? întrebă una dintre mame.

— Nici nu mai ştiu de când, răspunse Willie. Mie mi se pare o veşnicie. Cel puţin nu se aude să mai fi fost vreo surpare. Ăsta-i semn bun.

Începu din nou să se agite de colo-colo şi se aventură iar în mină. Auzi, în acel moment, zgomotul unor paşi ce alunecau sau se ţârâiau şi. aplecându-se înainte, reuşi să zărească lumina slabă a unui felinar reflectându-se de pe

pereţii tunelului.

Înainta neliniştit şi, curând, se află faţă în faţă cu Scottie. Scottie ţinea partea din faţă a unei tărgi improvizate din bucăţi de lemn, iar Lane îl urma poticnindu-se, ţinând partea din spate a tărgii. Pe ea era întins Clark. Faţa lui avea o paloare cadaverică şi era mânjită de sânge, iar unul dintre braţe îi atârna fără vlagă la marginea tărgii.

— O, dragă Doamne! se rugă Willie. Apoi, către cei doi: e mort? Scottie nu răspunse. Lane spuse, în cele din urmă, cu voce abia şoptită:

— Nu chiar.

Willie luă lanterna ce atârna la un colţ al tărgii şi pomi în faţă. În timp ce se întoarse ca să arunce o privire spre cei doi, văzu un al treilea bărbat. Era tatăl băiatului, purtând, la rândul lui, o povară. În braţe îl purta pe fiul său. Willie îl privi întrebător pe Scottie, iar de data asta bărbatul răspunse:

— Nu… Atât doar reuşi să spună.

ZECE

O zi cât un milion de ani ti duseră pe Clark la fermă, întins pe un pat improvizat în căruţă. Chiar şi în starea de inconştienţă în care se afla, uneori gemea. Încercări şi mâne caii cât de încet cu putinţă, însă mişcarea căruţei era în cel mai bun caz chinuitoare şi în cel mai rău caz o adevărată «orturi.

Soothe mâna caii, căutând drumuri cât mai netede spre casă, încercând cât de bine putea să evite gropile şi hârtoapele. Willie stătea lingi Clark, sprijinindu-l şi spălându-i faţa cu apă din bidon. Cu excepţia umflăturii de la cap şi a piciorului grav rănit Clark nu părea să a „alte răni. Willie îndrăznea să spere că rana de la cap nu era decât una superficială, că mintea lui Clark nu va avea de suferit din cauzaei.

Inşi piciorul era altă treabă. În timp ce privea la piciorul rupt din cee se vedea ieşind o bucată de os prin piele, se cutremură. Cum se putea vindeca o astfel de rană fără ajutorul unui doctor?

— O. dragă Doamne, se rugă Willie cu voce tare. Te rog, arată-ne ce să facem!

În timp ce căruţa se apropia de fermă, le zări pe Marty şi pe Missie tanblând neliniştite în curte. Willie se muştrului pentru faptul că nu se gândise să meargă înainte şi să le pregătească, aşa că sări din ciruţa ce înainta încet şi-l rugă pe Lane să aibă grijă de Clark şi pe

Scottie să mâne caii cât mai încet cu putinţă. Willie iuţi pasul şi ajunse la cele două femei cu puţin înainte de sosirea căruţei.

— Clark a păţit ceva? întrebă Marty. Willie aprobă printr-o mişcare a capului.

— E rău? strigă Missie.

— Destul de rău, răspunse Willie, dar nu aşa de rău cum pare la prima vedere. A fost lovit la cap, aşa că deocamdată nu e conştient.

— O, dragă Doamne, murmură Marty, ducându-şi mâna la gât însă Willie crezu că deosebeşte în ochii ei o urmă de uşurare la vestea că Clark e în viaţă.

— L-aţi scos pe băieţi?

— Da, spuse Willie.

— Slavă Domnului, exclamă Marty uşurată.

Înainte de sosirea căruţei, Willie îşi puse câte un braţ în jurul fiecărei femei. Mai avea nevoie de câteva clipe ca să le pregătească.

— Tatăl tău are şi piciorul rupt, îi spuse lui Missie. Va trebui să-i facem patul imediat. Trebuie să pregătim apă fierbinte şi să aducem prosoape de la bucătărie. Trebuie să-l transportăm cât mai uşor cu putinţă. Te ocupi tu de asta? Şi mamă, încearcă să găseşti ceva care să folosească drept dezinfectant – are câteva zgârieturi de care trebuie să ne ocupăm.

Aruncând o privire rapidă către căruţa ce ajunsese deja, cele două femei alergară să se ocupe de cele trebuincioase. Willie se duse la căruţă.

— Repede, îi spuse lui Scottie, vreau să-l ducem înăuntru înainte ca femeile… Nu-şi isprăvi fraza. Scottie înţelesese. Lane se grăbi să-i ajute şi, unindu-şi forţele,

reuşiră să-l ducă pe Clark în casă. Missie pregătise deja patul, însă, aşa cum se aşteptase Willie, niciuna dintre femei nu se afla în cameră.

Bărbaţii îl aşezară în pat şi-i dădură jos cămaşa. Willie găsi o pereche de foarfece şi tăie cracul pantalonului de la piciorul rupt. Scottie îi dăduse jos încălţările şi şosetele.

— Ar trebui să-l învelim bine, ca să nu intre-n şoc, spuse Lane, iar Willie întinse mâna după o cămaşă de noapte pe care se luptară să i-o tragă peste cap.

— Ce tăcem cu piciorul? Era o întrebare pe care, fără îndoia li. şi-o pusese fiecare dintre ei. Însă căreia îi dădu glas Lane.

— Deocamdată o să încercăm să-l protejăm cât de bine putem şi să le lisăm pe femei să-l vadă câteva clipe, spuse Willie.

Marty fu prima care intră pe uşă. Scoase un strigăt la vederea lui Clark şi îngenunche lângă el, ştergând cu mâna urmele de praf şi unge de pe faţa-i palidă şi trecându-şi degetele prin părul lui. Willie rimase în tăcere câteva momente, apoi îi dădu lui Marty un prosopel.

— Vrei să-i cureţi faţa? Ai grijă să nu fie apa prea fierbinte. El nu poate să-ţi spună şi nu e de dorit să-l ardă.

În acea clipă, Marty şi Missie parcă prinseră viaţă.

— Mă duc să aduc o cană cu apă rece, spuse Missie şi ieşi alergând din cameră. Marty se apucă să-l cureţe, îi inspecta mâinile murdare şi însângerate, ţipând la vederea încheieturilor julite şi a palmelor pătate de sânge. Unghiile lui erau rupte şi pline de pământ.

— O. dar arată jalnic, spuse Marty, iar vocea-i era pătrunsă acum de un calm neobişnuit.

Willie răsuflă uşurat şi ridică ligheanul de pe scrinul din apropiere, pentru ca Missie să poată turna apa rece pe care tocmai o adusese.

Cele două femei spălară şi curăţară mâinile julite şi apoi aplicară dezinfectantul pe care-l găsise Marty, îi spălară faţa şi descoperiră că nu existau răni deschise acolo, cu excepţia câtorva zgârieturi minore. Clark nu

mişca. Willie o văzu pe Marty luându-i pulsul şi răsuflând uşurată când constată că inima îi bate. După ce consideră că femeile petrecuseră suficient timp cu Clark pentru a se convinge de situaţia în care se afla. Willie se îndreptă spre Missie.

— Sunt nevoit să-ţi cer o favoare. Ştiu că ţi-e greu să te dezlipeşti de tatăl tău, dar vreau să te rog să faci ceva pentru mine.

Ochii lui Missie se măriră, însă dădu aprobator din cap.

— Câţiva dintre lucrătorii noştri au fost la lucru aproape toată după-amiaza. Le e foame şi lui Cookie nu i-a mai rămas mâncare de la masa de prânz. Ai putea să le faci câteva sandvişuri şi o cafea fierbinte?

Missie, surprinsă, ezită doar un moment. Până acum nu i se ceruse woodată să pregătească mâncare pentru lucrătorii de la fermă.

Cookie se îngrijea întotdeauna de masa lor, indiferent la ce oră ajungeau aceştia la fermă. Însă nu-l întrebă nimic pe Willie şi se îndreptă spre bucătărie.

— Te superi dacă te rog să-i dai o mână de ajutor? o întrebă WUlie pe Marty.

Marty era pe punctul de a protesta, însă mai apoi se ridică. Cu siguranţă, Willie nu-i ceruse prea mult.

— Băieţii trebuie să intre curând în tură şi trebuie să plece la vite, îşi continuă Willie explicaţia.

Răsuflă uşurat când Marty aprobă şi ieşi din cameră. Willie părăsi şi el imediat camera şi se duse în camera băieţilor. Josiah dormea, iar Nathan se juca liniştit. Înainte de a-l aduce pe Clark în casă, Missieil rugase să meargă în camera lui, astfel încât băiatul să nu se sperie de înfăţişarea bunicului său.

— Salut băiete, îi spuse Willie cu forţată veselie. Te superi daci le rog să faci ceva pentru tatăl tău?

— Mama a spus că trebuie să stau aici până vine ea după mine, răspunse Nathan. Apoi, cu un ton foarte serios, continuă. Tata, bunicul i-a scos pe băieţi afară?

— Sigur că i-a scos, răspunse Willie, dufulindu-i

părul. Dar acum am eu nevoie de tine. O să-i spun mamei tale ci ţi-am dat ceva de lucru. Vreau să fugi repede şi să le spui lui Cookie şi lui Scottie ci am nevoie de ei aici. Spune-le să vină *acum*. Apoi să te întorci direct în camera ta. Ai înţeles?

Nathan îşi puse cartea deoparte şi alergă să facă ceea ce-i spusese tatăl său. Nu trecu mult şi Cookie împreună cu Scottie îşi făcură apariţia în camera lui Clark.

— Repede, spuse Willie. Femeile sunt ocupate în bucătărie cu mâncarea pentru lucrători.

— Mâncare pentru lucrători? repetă Cookie, nevenindu-i să creadă.

— Numai aşa le-am putut scoate din cameră. Acum trebuie să-i curăţim piciorul şi s-o facem repede.

Cei doi bărbaţi aprobară printr-o mişcare a capului şi Willie dădu la o parte păturile. Ceea ce văzură nu era deloc plăcut. O clipă, Willie îşi dori să pună la loc pătura peste picior şi să plece de acolo.

Cookie se pierdu cu firea şi scăpă o înjurătură.

— E una dintre cele mai oribile răni din câte am văzut, spuse el. Chiar mai urâtă decât am avut eu la şold.

— Ei bine, trebuie să ne descurcăm cum putem. Adu-mi ligheanul de acolo. Cei trei bărbaţi se apucară să cureţe rana. turnând mai apoi pe ea întreaga cantitate de dezinfectant din sticluţă. Willie încercă să îndrepte piciorul pentru a nu mai sta în poziţia aceea ciudată, însă zburâ că nu puteau face nimic pentru a fixa osul la locul lui. După ce curiţară bine rana, îi prinseră piciorul în aţele şi îl bandajară, mai mult pentru a ascunde rana decât pentru a-i face vreun bine. Erau aproape gata când Willie auzi paşii uşori şi grăbiţi ai lui Missie.

— Prânzul va fi gata curând, le şopti el celorlalţi doi. Duceţi-vă şi căutaţi pe cineva… oricine… să mănânce.

Cookie dădu din cap şi plecă să adune câţiva lucrători. Scottie, la un semn al şefului său, părăsi şi el camera. Willie îl auzi vorbind cu Missie pe hol.

— Am auzit că pregătiţi câteva sandvişuri, doamnă. Mă duc să mă şpil la bucătăria lucrătorilor şi mă întorc. E

un gest frumos, mai ales cinu mi-ar strica deloc o cafea. Mulţumesc frumos, doamnă.

Willie îl acoperi cu grijă pe Clark şi ridică ligheanul cu apa murdară şi plini de sânge. Îl ţinu ridicat, pentru ca Missie să nu poată vrdea ce-i în el

— Tatăl tău pare că se odihneşte mai uşor acum, spuse el. dând să a» din cameră încărcat cu sinistra-i povară. Îţi mulţumesc că le-ai pregătit de mâncare oamenilor, Missie. Îi poţi spune mamei tale că, daci vrea să stea lângă el, băieţii se descurci în bucătărie. Şi, Missie, ord că Nathan are nevoie de puţină încurajare. Poate sentreabă ce se-ntâmpli L-am trimis să facă ceva pentru mine şi se temea că o să-l certi dacă pleacă din cameră fără ştirea ta. Poate că n-ar strica să vezi un pic de el şi să-l mai liniştesti. Eu trebuie să plec. N-o să stau prea mult

Manie păru a fi surprinsă de acest lucru, însă dădu din cap fără să zică nimic şi se îndreptă spre camera băieţilor. Willie abia se stăpânea’s* ivo ia în braţe, însă mâirtile-i erau ocupate cu ligheanul şi cu pro«capele murdare Simţi că soţia lui nu trecuse cu totul de şocul iniţial.

— Missie, spuse el blând, iar ea se întoarse spre el. O să fie bine. E un om tare. Îndată ce lovitura aia de la cap… Se opri. Apoi continui. Spune-i mamei tale să nu-l lase să se mişte. Dacă se trezeşte şi se agită, cheamă-l pe Scottie. N-am reuşit să-i punem piciorul la locincă şi s-ar putea să se lovească şi mai rău.

Din nou, Missie clătină din cap. Willie trecu pe lângă ea cu ligheanul

— Şi… Missie. Încearcă să nu te îngrijorezi. O să măntorc cât de repede pot.

Ieşi pe uşă şi se îndreptă spre baraca lucrătorilor. Arunci apa într-o parte a cărării. Când ajunse la bucătăria lucrătorilor, îl găsi pe Cookie.

— Am găsit doar trei lucrători, spuse Cookie, şi ăştia sătui. Le-am spus să mănânce, altfel…

Lane şi Scottie ar trebui să fie flămânzi, spuse Willie. N-au mâncat nimic de când…

— O treabă ca asta îţi cam taie pofta de mâncare, răspunse Cookie. Da’ o să mănânce. O să mănânce şi o să bea cafeaua. De cafea chiar au nevoie.

Willie îi dădu lui Cookie prosoapele însângerate.

— Crezi că le poţi spăla înainte ca femeile să le vadă?

— Sigur, spuse Cookie şi le aruncă într-un colţ.

— Spune-i lui Scottie că a trebuit să plec în oraş. Spune-i să aibă grijă de casă. Dacă femeile au nevoie de ajutor, vreau ca cineva să fie acolo.

Cookie nu spuse nimic, însă privirea lui îl asigură pe Willie că ordinul îi va fi îndeplinit.

Willie pomi spre îngrăditura cailor, apucă o frânghie şi-şi luă calul. După câteva minute, sunetul copitelor de cal răsuni în curte.

Marty reuşise cu greu să se concentreze la pregătirea mesei pentru lucrători, ştiind ci Clark zăcea în dormitor, în starea în care era. Nu-şi mai putea aduce aminte câte linguriţe de cafea trebuie să pună în ibric nici unde anume se găseau pâinea şi untul. Nici Missie nu părea a sta mai bine cu memoria, cu toate că era în propria bucătărie. Wong era în grădină, alegând legume pentru masa de seară şi niciuna dintre ele nu se gândi să-l cheme. Parei amorţite, căutară lucrurile cu tJWxă pregătiscă sandvişuri Nivutn. şi nu vorbi, cu toate că gândurikr amândurora erau pline de nelinişte. Lucrară în tăcere până când M-ttv observ* e* Miss iese lupt* să-şi Inâbuşe lacrimile. Se duse la ea şi îşi puse braţele în jurul ei.

— O să-şi în mi. Dumnezeu n-o şi îngăduie şi i se întâmple mâniv r-u. O şi he bine.

O. cât ar fi vrut Marty’s* creadă propriile cuvinte! *Trebuie aşa*. *for fsimplu trebuie*. *Dacă* i *se întâmplă cel a lui Clark*... Bra (de ei se

strânseră şi mai tare în jurul lui Missic şi începu să se roage cu voce tare

— Doamne. Tu ştii cât de mare nevoie avem de Tine în momentele stoa. Ştii cât de mult îl iubim pe Clark. Cunoşti felul în care Te-a slujit EI Te iubeşte. Doamne. Şi acum. Te rugăm să-l ridici. SĂ-i redai mintea şi trupul, daci

asta e voia Ta. Doamne. Amin.

Missie se uită cu ochii măriţi la Marty şi lacrimile-i şiroiau pe obraji.

— O. mamă, strig* ea. nu te ruga aşa! *Fireşte* că e voia Lui. Fireşte fi este. El trebuie să-l vindece. Trebuie.

Şi Mart) plângea acum.

— Tatăl tiu s-a rugat întotdeauna „Facă-se voia Ta”.

— Tu te poţi ruga aşa. dacă vrei, spuse Missie cu insistenţă, dar eu o să-l spun lui Dumnezeu exact ceea ce vreau. Îl vreau pe tata. Îl vreau iar sănătos şi puternic. Ce e greşit în a-l spune lui Dumnezeu exact ceea ce vrei ca El să facă?

— Tatăl tău întotdeauna spunea că noi *îl rugăm* pe Dumnezeu, nu-i poruncim.

Missie se desprinse din îmbrăţişare, iar Marty simţi în trupul zvek o frustrare, chiar o undă de mânie. Ştergându-şi ochii, Missie se întoarse la pregătirea sandvişurilor. Întreaga ei fiinţă păru că se detaşează de lucrurile din jur. Marty îşi continuă rugăciunea tăcută, pentru Clark şi pentru Missie, în timp ce tăia felii carnea de vită şi o pe*» pe pâine.

Când terminară de făcut sandvişurile şi cafeaua, Missie se duse să radi de Nathan. Îl prinse în braţe şi dădu frâu liber lacrimilor. Când. le asigură că poate vorbi coerent, i se adresă copilului.

— Bunicul i-a scos ataripe băieţi, Nathan. Bunicul e un fel de erou A fost rănit salvându-i pe alţii. Acum trebuie să stea în pat y şi se odihnească. Tu şi Josiah va trebui să fiţi foarte liniştiţi şi în special cuminţi în zilele care urmează. Poţi face asta pentru bunicul, nu-i aşa

Simţi cum Nathan dădu din cap.

— Trebuie să ne rugăm pentru bunicul. Dumnezeu îl poate face iarăşi bine. Vrei să te rogi cu mama acum, Nathan?

Nathan fu de acord şi amândoi îngenunchează lângă patul băiatului.

— Doamne, spuse Nathan simplu, bunicul este un erou, şi e rănit, şi are nevoie să-l ajuţi. Are nevoie ca eu şi

Josiah să fim liniştiţi şi să nu-l deranjăm. Ajută-ne să nu ne certăm unul cu altul şi nu ţipăm. Şi ajută-le pe mama şi pe bunica să-l îngrijească bine pe bunicul. Amin.

Missie ar fi vrut să-i ceară lui Nathan să se roage din nou. Ar fi vrut să-i spună: „Nathan, nu I-ai cerut lui Dumnezeu să-l facă sănătos pe bunicul tău. N-ai spus asta, Nathan”. În schimb, îl ţinu la pieptul ei încă câteva clipe şi-i spuse că, dacă vrea, poate şi meargă în bueltârie şi să mănânce alături de lucrătorii de la fermă. Nathan plecă în fugi, fericit să poată ieşi din cameră.

Missie se întoarse în bucătărie, cu inima grea şi cu o durere crunţi de cap. Cum putea Dumnezeu să răspundă la rugăciunile lor, daciei nu-l spuneau ce vor de la El? Missie se duse să toarne cafea în ceşti, cu mâna tremurândă.

sora

Când Missie se întoarse în bucătărie, Marty intră tăcută în camera lui Clark şi îngenunche lângă pat. Îi luă una dintre mâini în ale ei şi o mângâie, atentă să nu-i provoace o durere şi mai mare decât cea produsă de zgârieturile deja existente. Acum, că fuseseră curăţate, mâinile lui arătau mai bine. Duse mâna la buze şi lăsă lacrimile să-i cădi.

— O, Clark, şopti ea, dacă şi s-ar întâmpla ceva, nu ştiu cum aş putea suporta. O, Doamne, n-aş putea suporta. Te rog. Doamne, fă-l din nou sănătos. Te rog, mai Lasă-l lângă mine. Am atâta nevoie de d.

Vile, h spunea lui Dumnezeu acum exact ceea ce-i spusese lui Missie că n-ar trebui să-l roage. Ei bine, n-avva ce face! Avea atâta nevoie de Clark! îl iubea mai mult decât viaţa însăşi Nu putea suporta să-l piardă. Pur şi simplu nu putea! Oh. Doamne. Te rog. Te rog. Doamne implor A ea

Rămase alături de patul lui, plângând şi rugându-se, până când toată puterea şi lacrimile îi secară. Clark nu se mişcase. Oare-şi va meni vreodată?

În cele din urmă, Marty simţi o mână pe umăr

— Mamă, spuse Missie, vrei o ceaşcă de cafea? Marty clătină din cap.

— Ar trebui să bei. S-ar putea să fie o noapte lungă. Wong a pregătit cina pentru băieţi. Nu cred că altcineva mai poate mânca.

Marty privi în sus, la fiica ei.

— Ai dreptate, spuse obosită. N-aş putea pune nimic în gură.

— Atunci, cafea, spuse Missie, întinzându-i ceaşca.

Marty se ridică în picioare şi o luă. Rămase uimită de amorţeala pe care o simţea şi se întrebă cât timp stătuse oare alături de Clark. Missie împinse un scaun spre ea şi Marty se aşeză.

— Băieţii sunt deja în pat, spuse Missie. Willie încă nu s-a întors. Nu ştiu de ce…

— Poate că s-a dus după un doctor. Spunea că piciorul tatălui tău…

— Mă tem că nu există niciun doctor în apropiere, spuse Missie cu tristeţe. Poate totuşi că a auzit de cineva care se pricepe la astfel de lucruri.

Marty sorbi din ceaşcă şi o privi pe Missie în ochi.

— N-a spus unde se duce?

— A spus doar că pleacă pentru o vreme şi dacă avem nevoie să le cerem ajutorul bărbaţilor. A mai spus să nu-l lăsăm pe tata să se mişte. S-ar putea să-şi rănească şi mai tare piciorul.

Marty se uită la Clark, care încă nu mişcase.

— Se pare că nu trebuie să ne îngrijorăm pentru asta. Mi-aş fi dorit mai să dea un semn de viaţă. M-aş simţi mult mai bine dacă aş putea vorbi cu el.

— Willie spunea că dacă se mişcă, s-ar putea să aibă probleme şi mai mari cu piciorul.

— I*» tv că kwitura dr la cap e o binecuvântare. Cel puţin nu suferă atât de mult. Când îşi va reveni, durerea nu va mai fi atât de mare

Marty nu se gândise că lovitura de la cap ar putea fi o binecuvântare. dar poate că era. Spera doar să nu dureze prea mult.

Râmaseră alături în tăcere. Scottie veni şi el pentru câteva minute şi întrebă dacă le putea ajuta cu ceva. Îl

asigurară cât vor chema daci se va schimba ceva.

Cookie îşi vârî capul prin deschizătura uşii, apoi păşi în cameră.

— Eşti bine? îl întrebă Missie.

— Ce vrei să spui? întrebă Cookie.

— Nu pari a fi în apele tale.

Cookie clătină din cap. Cum i-ar fi putut spune că rana lui Clark» amintise de rana pe care el însuşi o suferise în trecut şi de durerea ce o însoţise? Clark era cu adevărat norocos în momentele astea. El nu simţea durerea. Însă dacă îşi revenea, va putea suporta fără şi urle agonia pe care-o va simţi? Şi cum îi vor afecta urletele acelea sfâşietoare pe cei din casă?

— Cred că mi-e greu să văd cum suferă cineva, fu tot ceea ce spuse Cookie.

axe

Seara se scurse şi se făcu noapte. Soarele dispăruse şi apăruseră stelele. Curând îşi făcu apariţia şi luna. Caii tropăiau şi se agitau în îngrăditură, Max lătra la lupii de prerie, greierii îşi interpretau melodia nocturnă, iar insectele de noapte se loveau de sticla ferestrelor, în încercarea de a ajunge la sursa de lumină. Clark încă nu mişcase, iar Willie nu-şi făcuse apariţia.

Marty şi Missie şedeau alături, vorbind cu voce joasă şi rugându-se. În cele din urmă, Missie se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să pregătesc ceva de băut. Vrei ceai sau cafea?

— Ceai. vrvd. răspunse Marty istoviţi. Se ridică, la rândul ei, şi tăcu câţiva paşi prin cameră.

Mixmv pkxă la bucătărie, iar Marty se aplecă să ridice de jos haitaif zdrenţuite ale lui Clark. Se uită la ele. Erau murdare şi sfâşiate. tai pantalonilor le lipsea un crac. Piciorul lui Clark? În neliniştea provocată de starea de inconştienţă în care se afla Clark, uitase de piciorul rupt. Mulţi oameni avuseseră parte de aşa ceva. De obicei, cu puţină îndemânare din partea cuiva, în scurt timp, piciorul se vindeca.

Marty dădu la o parte pătura şi se uită la piciorul înfăşurat în stratun groase de bandaje. *Slabă au mai făcut şi bărbaţii ăştia*, se gândi ea. Începu să desfăşoare materialul alb, hotărâtă să-l arantitmai bine. Spre surprinderea ei, materialul era pătat cu sânge. Picioare le rupte nu sângerează, decât dacă era ceva mai grav. Marty desfăşură bandajul mai repede, iar strigătul gâtuit cv-l lăsă să-i scape semăna cu sunetul scos de un animal rănit. Piciorul lui Clark nu era doar rupt – era distrus! Marty simţi că i se face rău şi alergă la micul lighean aşezat în colţul încăperii. Trupul întreg i se cutremură în timp ce vomă în lighean. Ameţită şi slăbită, se prinse de marginea suportului şi se luptă să rămână în picioare. În cele din urmă, căpătă suficientă putere şi prezenţă de spirit pentru a înlătura dovada slăbiciunii tesimţite înainte de a se întoarce Missie. Luă ligheanul şi ulciorul mic de alături pe care Missie îl umpluse cu apă rece şi se îndreptă spre curtea din spate, aruncă conţinutul şi clăti ligheanul, apoi se întoarse repede în cameră.

Aerul rece al nopţii o înviorase cât de cât, iar acum încercă să pună lucrurile rapid la locul lor. Înfăşură piciorul rupt, încercând să-l bandaje» la fel ca înainte. Apoi se muştrului. Nu era momentul acum să aibă secrete. Ştia că Willie încercase să le protejeze – pe ea şi pe Missie – însă trebuia să se ştie exact cum stau lucrurile.

Desfăcu bandajul şi începu, metodic şi cu grijă, să cureţe şi să-l lege b loc, cât nuu atent posibil. Îşi isprăvi treaba chiar înainte de a se taoarce Missie cu ceaiul.

Marty se delectă cu ceaiul tare, fierbinte. Îl sorbi încetişor, până rând simţi cum tăria lui o însufleţeşte.

— Am aruncat o privire la piciorul tatălui tău, spuse pe un ton cât mai normal cu putinţă.

— c’el rupt?

— Cel rupt

— Sper că n-ai mişcat…

— Tatăl tău nu s-a mişcat. Urmă un minut de tăcere.

— E rău Misste. e foarte rău.

— Cât de rău?

— Cred că o grindă groasă sau o stâncă a căzut pe el.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că e zdrobit. Va avea nevoie de un doctor adevărat. unul cu deprinden speciale şi instrumente potrivite…

— A tuna vom găsi un doctor. Probabil că Willie s-a dus să-l caute. Asta a tăcut. S-a dus să caute un doctor.

— Dar ai spus…

— De unde să ştiu eu? Doar pentru că eu n-am cunoştinţă să existe vreunul nu înseamnă că nu există. Willie e mai la curent cu…

— Sper şi mă rog să fi auzit despre vreunul.

— Sigur. Sigur. Aşteaptă şi-ai să vezi. Când o să se-ntoarcă, o şi aibă…

Prin fereastră răzbătu sunetul slab făcut de tropăitul unor cât. Missie aleargă la uşă şi scrută întunericul nopţii. Nu, nu cai – un cal Willie se întorsese, dar era singur.

— Probabil că doctorul vine mai pe urmă, o informă Missie pe Marty. Willie s-a întors.

Missie îi alergă în întâmpinare. Când se întoarseră împreună în casă, obrajii lui Missie erau brăzdaţi de lacrimi proaspete. Marty înţelese.

— Willie a trimis o telegramă în toate localităţile din jur. Niciien nu există vreun doctor, spuse ea. Willie, cu umerii căzuţi şi faţa palidă, nu putea vorbi.

Marty se duse la el.

— Ai făcut tot ce-ai putut, încercă ea să-l mângâie, punându-i o mână pe umăr. Mulţumesc, Willie. Încercă să zâmbească. Va trebui să ne rugăm şi mai mult, spuse ea.

Trei oameni stăteau acum în tăcere, sau se mişcau de colo-colo prin cameră, sau vorbeau cu voce joasă. Clark nu se mişcă deloc, toată noaptea.

Când se revărsară zorile, Willie insistă ca Missie să meargă şi să doarmă puţin. Copiii vor avea nevoie de ea. Missie plecă să închidă ochii, măcar puţin. Starea lui Clark nu se schimbă. Ziua se scurse, dimineaţa făcu loc amiezii, iar amiaza se transformă în seară. Marty părăsi camera lui Clark doar preţ de câteva minute o dată. Nu putea să

mănânce, nu se putea gândi să doarmă. Mintea ei era concentrată „m totalitate asupra soţului ei, întins nemişcat în pat.

Când lunga zi se sfârşi, iar soarele dispăru de pe cer, Clark mişcă şi scoase un geamăt. Marty alergă la el. El deschise ochii, păru că o recunoaşte şi gemu din nou. Alunecă din nou în inconştienţă, însă pentru Marty acesta fusese un semn binecuvântat. Să-l vadă mişcând şi privind-o era un lucru pentru care putea fi mulţumitoare. Lăsă ca lacrimile să-i brăzdeze faţa, în timp ce-şi puse capul pe pieptul lui.

UNSPREZECE

Zbateri dark rămase inconştient şi a doua zi. Marty nu se dezlipi de lângă patul lui, tânjind să poată vorbi cu el. Missie veni şi ea, de câte ori îi permiteau îndatoririle. După-amiază, târziu, Willie se întoarse în casă ţi insistă ca ambele femei să meargă să se odihnească. După câteva împotriviri, plecară, dându-şi seama că nu puteau continua în felul acesta, fără a dormi măcar puţin. Willie îl rugă pe Wong să-i aducă o cafea şi se aşeză lângă patul lui Clark. El însuşi dormise foarte puţin în ultimele două zile. Pleoapele îi erau grele şi ochii iritaţi. Îşi trecu mâna aspră peste faţă.

Dece*a trebuit să se întâmple una ca asta*? *De ce*? Momentul revederii pe care n aşteptaseră de atâta vreme se transformase într-un coşmar. *De ce*? Cu siguranţă Dumnezeu nu-i adusese pe Clark şi pe Marty aici pentru a-i lua viaţa lui Clark, vătămând, poate, credinţa lui Marty. Situaţia asta era o mare necunoscută pentru Willie.

larbâiefii? îşi făcea probleme pentru fiii săi. Fuseseră atât de entuziasmaţi de vizita bunicilor lor. Missie făcuse din ea o mare aventură pentru ei. Număraseră săptămânile, zilele. Iar apoi, când bunicii au venit s-au ataşat de ei atât de repede, de profund – şi acum, tragedia asta! Sărmanul Nathan! Nu numai că bunicul i-a fost luat de lângă el în ultimele zile, ci şi bunica, se gândi Willie, şi chiar mama. Mintea lui Missie era mult prea tulburată şi supărată din cauza stării în care se afla tatăl vi. pintm a

putea face niii mult dee «St >a răspundă la nevoile de bază» lv copiilor ei.

Willie se ridică şi se duse în camera băieţilor Josiah dormea adânc. fără a h afectat prva mult de necazul prin care treceau cu toţii, cu toate că, probabil, resimţea o oarecare schimbare. Nathan nu era acolo, poate că era în bucătărie cu Wong, sau ia Cookie, sau poate juca cu Max. Sărmanul micuţ! îşi dădea toată osteneala să fie cuminte.

Willie se duse în camera sa ţi arunca o privire către Missie. Cu toate că dormea, faţa îi era palidă şi trasă Inima lui Willie se umplu de compătimire, ti netezi cu blândeţe părul lung şi o lăsă să doarmă.

Merse mai apoi la Marty. Şi ea dormea adânc. Arăta epuizată – şi pe bună dreptate Abia se dezlipise de Clark de când îl aduseseră acasă.

Willie se înapoic în camera unde se afla Clark. Ar trebui să-i verifice piciorul. Trase deoparte pătura şi se uită la bandajul curai frumos înfăşurat. Nu acesta era bandajul pe care-l făcuseră ei în grabă. Altcineva se ocupase de asta. Mai era cineva care cunoştea starea piciorului lui Clark. Willie îşi trecu din nou mâna peste faţă. Oare femeile aflaseră ceva? Dacă da, gândul că purtau şi această tenbili povară îl îndurera în acelaşi timp, însă, simţi că o parte din tensiunea pe care o simţea îl părăseşte. Era mult mai bine ca ele să ştie. Asta le va ajuta să se pregătească pentru ce le stătea, probabil, înainte.

Willie îl acoperi din nou pe Clark şi se aşează pe scaun. Casa era liniştită. Majoritatea ocupanţilor ei dormeau. Willie aţipi şi el sporadic, însă când se trezea se muştruluia pentru asta, hotărât să rămână treaz.

Josiah se trezi şi porni în căutarea vreunui membru al familiei. Willie, auzindu-l în hol, se duse să-l ia. Îl ridică şi-l ţinu aproape de el, plimbându-se înainte şi-napoi pe hol şi şoptindu-i cuvinte de alint Josiah se lipi strâns de tatăl său, îşi puse braţele grăsuţe în jurul gâtului acestuia şi-şi înfipse degeţelele în părul des al lui Willie. Îi plăcea să fie ţinut în braţe, îi plăcea să fie iubit. Pentru Josiah, în lumea asta nu existau necazuri.

În cele din urmă, Willie îl desprinse de la piept şi se uită la ei.

— Ţi-e foame? îl întrebă.

— Da. Unde manta?

— Mmw» se odihneşte. E foarte obosită.

— VI» m* doarme?

— Ri» \Y-i să mergem la Wong să-ţi dea o cană de lapte cu pâine?

— IV exclamă losiah bucuros. Întotdeauna se bucura să-l vadă prWve.

H\? ht îl duse la bucătărie. Wong îşi ridică privirea de la masa şi Nathan tăiau aluatul de gogoşi.

— Aha. spuse Wong. micuţul s-a trezit.

— S-a trezit ea e flămând, Wong. Crezi că ai ceva de mâncare penes Wong zâmbi ti plăceau copiii.

— Da. Wong găseşte Nathan îl strigă pe Josiah.

— Hn. k-y. Ai terminat cu somnul? Uite cu face fratele tău mai mm. Lite! îl *7 ut pe Wong să facă gogoşi. O să mâncăm deseară.

— (Vote fXvate nu, spuse Wong. Prea încet. Poate mâine.

— Mi grăbesc, spuse Nathan şi începu să taie repede, dând gogo$ «or un aspect mai degrabă ciudat.

— Incit încet spuse Wong. Facem câteva pentru deseară. Faci încet. Năwi ascultă şi tăie mai cu grijă. Willie îl strânse afectuos de umăr.

— Abia aştept, spuse el. Arată bine. Apoi se întoarse spre Wong.

— O tot vorbim de masa de seară, vrei să le dai de mâncare doar băieţilor? Femeile se odihnesc şi vreau să le las să doarmă cât vor putea. Băieţii se pot juca afară un pic. pe urmă vor veni la masă. Eu o şi mănânc o supă sau o tocăniţă, în dormitor.

Wong dădu din cap.

Wiflie se întoarse în dormitor şi-şi ocupă locul lângă patul lui Gări. Nu se schimbase nimic.

Orde trecură una după alta. Cookie veni şi stătu lângă Clark până ciad Wfibe îi spălă pe cei doi băieţi şi-i

pregăti de culcare. Petrecu un mai îndelungat cu ei. Ţinându-i în braţe şi citindu-le, apoi îi puse pai şi rămase în camera lor până când adormiră.

Când se întoarse la bolnav, rămase surprins să-l audă pe Clark gemând. Cookie era aplecat asupra lui, încercând să-l imobilizeze.

— Iţa revine, spuse Cookie. Nu m-ar mira să-l auzim urlând. Clark gemu din nou şi luptă împotriva durerii săgetătoare pe care o simţea, fid a fi însă conştient de unde venea durerea asta.

— Nu ştiu cum o să reziste când o să-şi vină cu totul în simţuri, mormăi Cookie, iar Willie avu impresia că ştia despre ce vorbeşte.

Willie se temu că strigătele lui Clark ar putea trezi toată casa.

— Putem face ceva?

— Tu ai gnă de el şi încearcă să-l ţii, să nu se mişte, spuse Cookie. Mă duc după Scottie.

Cookie ieşi şchiopătând din cameră, iar Scottie intră fără zgomot, răsuflând greu, după ce venise într-un suflet. Willie îl privi în timp ce scoase un pachet mic şi-l desfăcu. Nu văzu ce conţinea pachetul, nici nu puse vreo întrebare, însă Scottie consideră că era bine ca Willie să ştie.

— E puţină morfină… a lui Cookie. Câteodată mai are nevoie, pentru dureri. M-a rugat s-o ţin eu, ca să nu fie obligat să ia mai des decât ar avea nevoie.

Willie dădu din cap.

Clark se agita şi gemea, iar fruntea i se umplu de broboane de sudoare; mâinile sale încercau să apuce strâns aşternuturile, ca şi când ar fi vrut să-şi smulgă durerea din trup. Scottie se aplecă asupra lut şi-i strecură în gură calmantul. Trecu o vreme până când îşi făcu efectul, timp în care cei doi încercară să-l ţină nemişcat şi să-l liniştească. În cele din urmă, Clark se mai linişti şi căzu într-un somn adânc. Willie răsuflă uşurat. Însă ce vor face când rezerva neîndestulătoare de morfină a lui Cookie se va termina?

Era aproape dimineaţă când Clark se trezi din nou.

Willie aţipise în scaun şi fu trezit de gemetele lui Clark. Ochii îi erau deschişi când Willie se uită la el. Cu toate că durerea era cruntă, Clark îşi venise în fire.

Se uită la Willie şi, pentru prima oară în trei zile, păru conştient de starea în care se afla.

— Cum te simţi? îl întrebă încet Willie, ducând la buzele lui Clark o cană cu apă.

Clark sorbi puţin, apei îşi întoarse capul. Un geamăt ieşi de pe buzele lui.

— Doare, fu tot ce reuşi să spună. Doare.

— Unde te doare cel mai mult? insistă Willie. Trebuia să ştie care era situaţia rănii de la cap.

— Moroi spuse Clark.

Will* simţi un val de uşurare.

— Dar la cap7

— Ameţit… doare puţin… e bine.

— Bun. Îl încuraja Willie.

Clark îşi roti capul într-o parte şi alta, gemând

— Unde-i Marty? întrebi în cele din urmă.

— Am rugat-o şi meargă la culcare.

Răspunsul păru să-l mulţumească pe Clark. Rimase liniştit, strângând din dinţi pentru a nu lisa să-i scape vreun ţipit de durere Will* ştiu ci avea nevoie de calmant şi mută lampa la fereastră, ca xmna! dinainte stabilit cu Scottie.

— De cât timp? reuşi şi întrebe Clark.

— De trei nopţi. S-a întâmplat în după-amiaza zilei de dinainte.

— Vechea mini… îmi amintesc.

Era un semn bun. Willie murmură o rugăciune de mulţumire.

— Ce fac băieţii?

— N-am auzit prea multe despre ei de când te-am scos din mini. spuse Willie şi se opri.

— L-aţi scos pe A be afară?

— Tatăl său l-a scos.

— Bun.

dark închise ochii, încercând şi se lupte cu durerea

şi, poate, şi doarmă din nou, însă nu reuşi. Scottie îşi făcu îndată apariţia, iar dark lui calmantul fără a protesta. De data asta, nu mai dormi chiar atât de adânc. Aţipea şi se trezea. Simţea durere, inşi era suportabili.

— Nu i-am dat aşa de mult, îi spuse Scottie lui Willie. Trebuie şi ne ajungi

Will* aprobă printr-o mişcare a capului.

Lumina zorilor colora cu blândeţe cerul dimineţii. Clark dormea, bezea, apoi adormea iar. Willie ştia ci Marty era nerăbdâtvare a poeţi vorbi cu soţul ei. Poate că dormise destul şi ar fi trebuit şi odwrne.

— Scottie, poţi sta cu el câteva minute? Ar trebui s-o trezesc pe *> «una Davis. Cred că vrea să-l vadă. Scottie dădu din cap.

Willie o tren pe Martv cm blândeţe.

— I trv. tz acum Nu rămâne. iţo prr. t mult. dar poate vorbi A «kv mise îmbrăvată. aţa că Martv dădu la o p. vâr pătura ce-o acoperea şi cobori grabnic din pat

— Willte încerci s-o tempereze O lui de braţ.

— Arv dureri cumplite, mamă Nu-i uşor să-l veri aşa Martv Adu din cap amorţit*, ins* nu încetini pasul.

Când ajunseră la camera lui Clark. Scts Wio ieşi. iar Martv se arunci la marginea patului şi începu’s* plâng*, cu capul aşezat pe pieptul nu

Clark întinse mâna ţi o mângâie pe pâr. O cunoştea bute. aţa ţi-o l-a* să-şi verse tocul o vreme când nu mai avu lacrimi, îi spuse

— Sunt bine. Nu te nelinişti. Vocea îi era răguşită, ins* sur prin/Ator de puternic.

— Sigur, zâmbi ea trist. Sigur că eşti.

— Piciorul meu nu-i bine. totxişi. Ştii asta?

— Ştiu. Modul în care spuse asta îi confirm* lui Wilhe faptul ci Marty, într-adevăr, ştiuse. Marty fusese cea care îi schimbase bandajele. desigur. Willie nu putea decât s-o respecte pe femeia aceasta puternici.

Clark îşi trecu, slăbit mâna prin părul încâlcit al lui Martv.

— Ai arătat şi mai bine de-atât. doamnă Davis, o

tachini Clark.

— Interesant, spuse Marty zâmbind şi ştergându-şi lacrimile, tu n-ai arătat niciodată mai bine ca acum.

Willie se retrase încetişor şi-l lăsă singuri.

Scott le împărţise morfina în cantităţi mici, pentru a i le administra lui Clark când avea nevoie. Desigur, Clark ar fi putut lua mai mult* morfină decât i se dădea. Însă, odată terminată rezerva, nu mai avea niciun calmant.

Clark reuşi să schimbe câteva cuvinte cu vizitatorii săi. Până şi lui Nathan i se îngădui să stea puţin de vorbă cu bunicul său. Rămase uimit când îl văzu pe voinicul său bunic zăcând în pat. palid şi liniştit însă când Clark îl tachină şi-i ciufuli părul, Nathan se linişti. În ces mai mare parte a timpului, Marty şi Missie se frământau să găsească modalităţi de a calma durerile lui Clark sau de a-l face şi se simtă mai bine. Missie se agita prin bucătărie, încercând nâi pregătească mâncăruri speciale, să stimuleze apetitul tatălui ei. Clark se strădui din răsputeri să mănânce şi s-o mulţumească astfel, însă până şi Missie îşi dădu seama că-i era greu. măcinat cum era de teribila durere, prezentă în întregul său trup.

Sosiră şi veşti din oraş despre băieţii implicaţi în acel dezastru. Andy părea că-şi revine. Glezna nu-i fusese zdrobită, iar părinţii săi mu încrezători că se va vindeca cu timpul, îi erau foarte recunoscători hii Clark pentru că-l salvase şi-i trimiteau vorbă că se vor ruga pentru el.

Abe fusese înmormântat. Marty nu ştia cum să-i spună lui Clark lucrul ăsta, însă considera că merită să ştie. Aborda subiectul cu delicateţe.

— Spuneau că glezna lui Andy o să se vindece.

— Asta-i bine, spuse Clark. Când am văzut cum căzuse grinda pe piciorul lui, m-am temut că putea fi ceva mai grav.

— Celălalt băiat, Casey, e bine. Câteva julituri şi zgârieturi şi, cred eu, o mare durere interioară. Cel de-al treilea băiat, Abe, era fratele lui mai mic.

— Mi-a spus.

— Abe n-a supravieţuit, Clark.

— Ştiu. Clark rostise aceste cuvinte foarte încet.

— Ştii?

— Când l-am găsit, era deja mort.

Marty fu surprinsă şi, o clipă, de-a dreptul mânioasă. *Ştiai* că era mort când ai riscat totul, şi te-ai întors, şi… Clark o întrerupse, ridicând mâna.

— Dacă ar fi fost fiul nostru, ţi-ai fi dorit să-l fi scos afară? Marty rimase tăcută. Da, dacă ar fi fost băiatul ei, ar fi vrut să-l mai poată ţine în braţe încă o dată.

vxaa

Marty se bucură de claritatea cu care gândea Clark. Era atât de uşurată ci lovitura de la cap nu avusese urmări permanente, însă nu-ţi putea scoate din minte imaginea piciorului lui Clark şi starea în care se afla. De fiecare dată când intra în camera lui, mirosul greu ce venea de la piciorul bolnav o lovea cu o forţă tot mai mare. Aveau nevoie de medicamente. Aveau nevoie de un doctor. Uneori era ispitită să-l mage pe Willie să-i ducă la tren ca să poată pleca acasă, în momentele mai raţionale însă, Marty ştia că Clark nu va supravieţui niciodată unei călătorii atât de lungi, în starea în care se afla.

Apoi Clark începu să lupte cu febra. Ochii săi capătară un ludu sticlos, iar pielea îi deveni fierbinte şi uscată. E *infecţia*, îşi spuse Marty, *infecţia de la rană*.

Marty abia suporta situaţia nouă în care se afla. Clark se descurcase destul de bine până acum. Se înzdrăvenise niţel. Fusese în stare să vorbească. Şi acum asta. Nu mai aveau cum să lupte cu noua situaţie. O, *dragă Doamne*, *ce putem face*?

La început, nu discutară despre starea lui Clark, pentru ci a vorbi despre asta ar fi însemnat să-i admită existenţa şi să admită faptul d nu mai aveau nicio soluţie, pentru că nu aveau absolut nici un mijloc de a lupta cu temuta infecţie.

În cele din urmă, Marty realiză faptul că nu mai puteau pretinde că problema nu există.

— Adu-mi o cratiţă cu apă fierbinte, îi spuse lui Missie. Şi fierbe un foarfece bun. Trebuie să facem ceva cu

piciorul ăsta.

Apoi Marty porni în căutarea lui Scottie. Willie şi Scottie crezuseră că Marty nu observase când i se administra calmant lui Clark, aşa d Scottie fu luat prin surprindere când Marty îl abordă şi-i spuse calm:

— Scottie, nu ştiu cât calmant ţi-a mai rămas, dar Clark are acum nevoie de o doză puternică. Trebuie să-i curăţ piciorul cât mai bine cu putinţă, altfel o să-i aducă sfârşitul. Infecţia de la cangrenă se întinde în tot corpul şi nu mai avem mult timp.

Scottie o privi cu uimire.

— Eşti un bărbat mai tare decât mine, spuse el, apoi îşi dădu seama de gafa pe care o făcuse. Adică, vreau să spun că eu nu aş avea curajul să fac aşa ceva.

Se duse după medicament şi-i dădu lui Clark o doză mare. Marty aşteptă până când morfina îşi făcu efectul, puse laolaltă toate ustensilele de care dispunea, îşi adună tot curajul de care era în stare şi intri în camera lut Clark. Deschise fereastra larg, dădu foc unei bucăţi de pânză într-o cană de tablă pentru a schimba mirosul camerei, apoi trase la o parte pătura uşoară şi înlătură bandajele. Era chiar mai rău decât se temuse. Niciodată nu mai văzuse şi mirosi-e aşa ceva fe venea să leşine, să vomite. Dar nu-şi putea permite. Spălă şi tăie carnea putredă, însă în timp ce lucra, îşi dădu seama că luptă pentru o cauză pierdută. Îşi isprăvi dificila sarcină, ştiind că ceea ce făcuse nu era suficient.

h acoperi apoi pe Clark, lăsându-i descoperit piciorul. Îl lăsă nebandajat, gândindu-se că aerul proaspăt îi va face bine. Apoi curăţă foarfecele şi cuţitul pe care le folosise, puse lucrurile la locul lor şi se duse în camera ei.

Se aruncă pe genunchi şi strigă disperată către Dumnezeu. Începu prin a-l spune cât de mult însemna Clark pentru ea, amintindu-l cu câtă credincioşie îl slujise Clark de-a lungul anilor. Îi spuse lui Dumnezeu că suferise din cauza pierderii unui soţ şi nu mai suporta să-l piardă pe al doilea. Îi aminti Domnului de familia lor de acasă p de Missie, de nepoţii pe care-i aveau aici. Şi ei aveau

nevoie de Clark. Apoi îl imploră şi, în final, îi ceru lui Dumnezeu să-i vindece soţul. Oare nu promisese El că va răspunde la rugăciunile copiilor Săi, atunci când se rugau cu credinţă, când se rugau crezând că au primit ceea ce au cerut?

Apoi se întoarse la Clark. Respiraţia lui era la fel de superficială ca înainte, faţa la fel de aprinsă şi fruntea la fel de fierbinte. Însă Marty era hotărâtă să rămână lângă el şi să aştepte un miracol de la Dumnezeu.

Missie intră în cameră. La vederea piciorului infectat al tatălui ei, scoase un ţipăt scurt şi, ducându-şi mâna la guri, ieşi în fugă din cameră. Inima lui Marty fu cuprinsă de compătimire pentru fiica ei.

Ce er fi făcut daci ar fi văzut piciorul înainte de a-l fi curăţat? se gândi Marty. Era recunoscătoare că Missie fusese scutită de aşa ceva.

Calmantul începu să-şi piardă puterea, iar Clark începu să se agite din cauza durerii. Marty îi spălă faţa şi trupul în încercarea de a-i cobori febra. În zadar, însă. Clark începu curând să delireze, iar Marty fu nevoită să cheme ajutor pentru a-l ţine imobilizat. Veni Willie, apoi îşi tăcu. ipanitu Cookie, iar cei de «bărbaţi o rugară să iasă din cameră Marty se tram. inta de colo-colo. rugându-se ca Dumnezni să facă o minune cât mai curând. Ţipetele şi gemetele lui Clark ajungeau însă la urechile ei.

Veni Mana Palidă, cu ochii măriţi de uimire, rămase în hol ţi schimbă câteva vorbe cu Missie. Vizita el fu scurtă. Agonia lui Clark şi tulburarea întregii case o făcu să plece cu ochii în lacrimi.

Orele se scurseră una după alta. Marty intra uneori în camera bolnavului. Însă agonia lui Clark era mai mult decât putea suporta. În cele din urmă. se duse din nou în camera ei... şi, din nou. căzu în genunchi De astă dată. se rugă altfel.

— OK Doamne* singă ea din adâncul sufletului. Tu ştii mai bine Nu suport să-l văd sufennd în halul ăsta. Îl iubesc. Doamne. 6 iubesc atât de mult! Dacă Tu vrei să-l iei. fă cum crezi că e mai bine. N-o să te învinovăţesc.

Doamne. Tu ştii ce-i mai bine. Nu vreau să sufere. Doamne îi las în mâinile Tale. Voia Ta să se facă, fie că asta înseamnă să-l iei sau să-l vindeci, cum vrei Tu, Doamne. Şi, Doamne, oricare ar fi voia Ta, ştiu că-mi vei da – şi ne vei da tuturor – tăria s-o acceptăm în cele din urmă, Marty se ridică de pe genunchi şi porni în căutarea lui Missie. O pace ciudată îi umplea fiinţa. Încă se cutremura auzind ţipetele lui Clark. O durea să ştie că suferă atât de mult. Însă ştia că Dumnezeu deţinea controlul şi că voia Sa divină se va face.

O găsi pe Missie în camera băieţilor. Băieţii însă nu erau acolo. Lane îi dusese în grajd, unde nu puteau auzi strigătele de agonie ale bunicului lor.

Missie strângea la piept suportul în care Clark obişnuia s-o poarte în spate când era doar un prunc şi în care, la rândul ei, îi purtase pe cei doi copii ai săi. Îşi vărsa durerea şi chinul sufletesc în hohote de plâns.

— Missie, spuse Marty luându-şi fiica în braţe. O să fie bine. Ştiu asta.

Missie hohoti din nou.

— O, vreau să cred asta. M-am rugat întruna ca Dumnezeu să-l facă bine.

— S-ar putea să nu-l facă, spuse Marty simplu, privindu-şi în faţă fiica.

Mivmv se uită l. i mama ei cu uimire.

— Dar ai spus…

— Am spus ci va fi bine. Şi va fi. Orice va decide Dumnezeu va h ori mai bine El ne cunoaşte. Ne ştie nevoile. Ne vrea binele. Oricare ar fi voia Sa…

Însă Missie îi dădu braţele la o parte.

— O. Misste, Missie. Începu Marty şi plângă. Şi eu m-am luptat cu asta. M-am luptat cu toată fiinţa. Îl vreau pe tatăl tău. Îl vreau aici, cu mine. Însă Dumnezeu ştie asta. Nici măcar nu trebuie să l-o spun. Dar. tetiţa mea, trebuie să ne încredem în El. Trebuie să-l. lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Missie se ridică şi ieşi din cameră, încă plângând. Marty o auzi închizând uşa de la camera ei cu hohote

înăbuşite. Nu mai avea ce să-i spună Putea doar să se roage.

Marty se duse la bucătărie ca să-l roage pe Wong să pregătească o cafea pentru bărbaţii din camera bolnavului. Îi dăduseră şi ultima doză de calmant, permiţându-i astfel să poată dormi încă o dată. Fiecare îşi punea întrebarea: *Şi după aste. urmează*?

În timp ce Marty ducea ibricul şi ceştile în cameră, o întâlni în hol pe Missie. Faţa ei era încă brăzdată de urme de lacrimi, însă era mult mai senină.

— Mamă, spuse ea, vreau doar să-ţi spun că e bine. M-am rugat şi sunt gata… sunt gata să… să-L las pe Dumnezeu să he Dumnezeu. D ştie mai bine. Ştiam asta şi până acum. Dar e atât de uşor să uiţi atunci când vrei să se facă voia ta… Nu mai putu continua.

Marty zâmbi uşor, dând frâu liber lacrimilor. Se aplecă şi o sărută pe Missie pe obraz, apoi se întoarse să intre în camera lui Clark. Auzi o bătaie în uşa de la intrare şi îşi întoarse capul, uitându-se cum Missie îşi şterge lacrimile cu şorţul, pregătită să deschidă.

Missie deschise uşa, iar în pragul ei stătea Maria, cu umerii drepţi şi ochii strălucind de credinţă şi mândrie. În spatele ei se afla Juan.

— Putem intra? întrebă ea. Soţul meu… este doctor.

DOISPREZECE

Juan

Juan de la Rosas intră cu paşi hotărâţi în camera bolnavului şi-şi puse geanta pe pat. Aruncându-i o scurtă privire lui Clark, îi observă paloarea pielii şi obrajii dogoritori. Simţi mirosul de carne putredă şi-şi întoarse privirea spre picior.

Înainte chiar de a se uita mai de-aproape, ştia ce va găsi. Piciorul zdrobit era infectat, iar cangrena muşca acum din carnea piciorului, infectând trupul bărbatului.

Piciorul trebuia tăiat.

Gândurile lui Juan zburară în trecut, la un caz foarte asemănător cu acesta. Un alt bărbat stătuse atunci înaintea lui, cu piciorul într-o stare asemănătoare, iar la

acea vreme, Juan, doctorul, fusese nevoit să ia decizia care să ducă la salvarea vieţii omului. Decisese atunci, şi urma să decidă şi acum, că piciorul trebuie sacrificat pentru a salva viaţa. Instruirea şi experienţa îi spuneau acest lucru. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Iar omul trăise.

Apoi însă… Juan se cutremură involuntar în timp ce alte amintiri îi invadară mintea. Ţipetele de mânie, acuzaţiile de trădare şi, în final, sunetul unei împuşcături. Un moment, Juan simţi impulsul de a fugi din camera lui Clark – şi de toate acele amintiri. Însă gemetele bolnavului şi plânsul femeilor din hol îi dădură tărie. Se îmbărbătă şi se uită la cei doi bărbaţi din încăpere.

— Voi avea nevoie de multă apă fierbinte şi de un bărbat puternic care să mi ajute, spuse liniştit, dându-şi jos jacheta.

— Mi-aş dori şi mă pot oferi voluntar, spuse Wilhe. Aş vrea s-o fac dar mi-e teami c-o şi cedez. Inşi mă pot ocupa de apă şi mă duc să caut pe cineva.

Wilhe le spuse femeilor că are nevoie dv api fierbinte. Maria dădu repede din cap şi pomi Împreună cu Marty şi Missie spre bucătărie.

La baraca lucrâtonlor, Willie îl găsi pe Lane stând în cadrul uşii, privindu-i pe Nathan şi pe Josiah cum se joacă cu Max. Intră în încăpere, îi făcu semn lui Lane să-l urmeze înăuntru şi închise uşa. Se uită în jur la cei care se odihneau.

— Am găsit un doctor, spuse Willie. Văzând surpriza de pe faţa tuturor. Willie continuă. Ei bine. Domnul ne-a găsit un doctor. E Juan. uan are pregătire de doctor şi câţiva ani buni de experienţă. Ştiu că aveţi întrebări. Şi eu am, dar acum nu-i timp pentru răspunsuri. O să le primim la vremea potrivită. Acum însă, am nevoie de un om. Pentru o slujbă ce nu-i deloc uşoară. Doctorul are nevoie de ajutor. E nevoit să taie piciorul. Vă întrebaţi de ce nu mă ofer, Clark fiind socrul meu. Vă spun sincer. Nu cred că pot suporta. S-ar putea să leşin în faţa doctorului atunci când are nevoie de mine cel mai mult. Crede cineva de-aici că poate face asta?

Ochii lui Willie trecură de la om la om. Câţiva dintre lucrători erau afară, în tura lor, iar cei care erau de faţă îşi doreau probabil să fie în acelaşi loc, reparând garduri sau mânând cireada. Willie le ceruse un lucru tare greu.

Jake, întins în patul său, reuşise să doarmă puţin. Tura lui se isprăvise în zori. Smith, cel mai critic şi plin de amărăciune membru al grupului, şedea într-un colţ, fuma o ţigară şi se uita fix la cărţile de joc pe care le avea în mână. Browny îi era partener de joc. Clyde, care şedea pe un scaun aproape de geam, frământa în mâini lasoul la care lucra şi scuipa tabac în cutia de conserve de pe podea. Lane se îngălbenise şi îşi privea mâinile, întrebându-se parcă dacă erau în stare de o astfel de slujbă. Nimeni nu rostea un cuvânt. În cele din urmă, Lane îşi drese glasul şi rosti încet.

— Mă ofer eu.

— Eşti sigur?

Ume dădu aprobator din cap.

— N-o să hv uşor. Lane ştia asta.

— Aş vrea’s «l te pot ajuta… Nu promit. Ştii sigur că poţi? Lane înghiţi în sec.

— Ştiu că *fu* nu pot, spuse el solemn. Da’ cred că poate. Arătă în sus cu degetul.

Smith, care ura religiei, se uită la tăcutul şi timidul său tovarăş de lumi cu o privire din care răzbătea şi ranchiună, însă şi respect.

Willie şi Lane se îndreptară spre casă, unde-i aştepta doctorul Willie conduse grupul în rugăciune; bărbaţii intrară apoi în camera lui Clark, iar femeile se grăbiră spre bucătărie.

Acele ceasornicului păreau a se mişca cu greutate. Cele trei femei pregătiseră apă fierbinte în toate oalele pe care le aveau în bucătărie, iar acum şedeau la masă, având în faţă câte o ceaşcă cu cafea, neatinsă însă. Se rugaseră împreună pe tot parcursul acestui calvar, plângând şi lăudându-L pe Dumnezeu şi citând pasaje din Biblie, mesaje de mângâiere şi încurajare.

— Juan şi-a dorit întotdeauna să fie doctor, începu

Maria încet, în timpul unei pauze în conversaţie. Celelalte două femei îşi ridicară ochii înroşiţi de lacrimi spre ea, în timp ce-i ascultau povestea.

— Încă de când era mic visa şi îşi făcea planuri în acest sens. La început, tatăl său a spus nu. Dacă dorea să slujească, atunci mai bine st se facă preot şi să slujească biserica. Dar Juan a insistat, în cele din urmă, tatăl său i-a spus: „Bine, fă cum îţi place, dar va trebui să-ţi plăteşti singur şcoala. Banii mei nu vor fi risipiţi pe visuri prosteşti”. Tatăl său era foarte bogat. Îşi iubea fiii, în felul lui. Ar fi vrut ca amândoi băieţii să rămână la fermă, cu el. Juan s-a dus în oraş să facă şcoală, i-a fost greu. Trebuia să muncească şi să înveţe. Tatăl său credea ci o să renunţe şi-o să se-ntoarcă acasă. Dar Juan n-a făcut asta. În cele din urmă, a terminat şcoala. Era doctor şi primise o slujbă la spitalul din oraş. Tatăl său credea că o să vină acasă de-acum. Putea să-i doftoricească pe cei din zonă şi să facă bani buni tratându-le familiile, dar Juan a spus nu, mai întâi trebuia să dobândească experienţă şi doar după aceea se va întoarce acasă.

M.m. i m* opri îi era greu să continuo.

Apoi. Într-o zi, a fost chemat de urgenţă acasă Trebuia plec» imeiluit Un om fusese rănit. uan s-a dus acasă ţi l-a găsit pe acel om Avea piciorul zdrobit. Un cal căzuse* peste el. Piciorul era rupt prr* rău pentru a putea fi pus la loc. Ar fi fost altceva dacă l-ar fi văzut imediat un doctor ţi dacă ar a fost dus repede la spital însă când luau a aţims acolo, piciorul omului era ca al lui Clark Era infectat şi punea în pericol viaţa omului.

Mana se opri ţi trase aer adânc în piept.

— A fost nevoit să-i taie piciorul. Trebuia s-o facă Nu avea de ales. luau a făcut singurul lumi ce se mai putea face. Omul a supravieţuit şi şi-a venit în fân». Apoi însă… apoi s-a întâmplat un lucru teribil Omul a descoperit că piciorul lui nu mai era. S-a mâniat. A ţipat la luan A vrut să-l omoan. Spunea că uan a fost întotdeauna invidios pe el şi că şi-a folosit cuţitul ca să-l mutileze. L-a alungat din cameră pe uan. Şi, după aceea… după aceea s-a auzit un

foc de armă. Juan a alergat înapoi în cameră. Omul se împuşcase. Tatăl lui Juan nu-l oprise. Tatăl zăcea plângând peste trupul omului mort. Era fiul său… fratele lui Juan.

Missie scoase un icnet auzind această grozăvie, iar Marty îşi închise ochii gândindu-se la tragedia ce se petrecuse.

— Juan a părăsit casa tatălui său, continuă Maria după o clipă, spunându-şi că nu va mai fi niciodată doctor. Suferea din cauza tragediei pe care o provocase în familia sa. A venit la mine. Eu îl iubeam foarte mult. Plănuiam să ne căsătorim. Juan mi-a spus că nu se poate căsători cu mine, că trebuia să plece departe. Că nu va mai fi doctor niciodată. Şi-a aruncat geanta în colţul curţii şi a plâns. I-am spus cât iubesc. Că doream să mă căsătoresc cu el. Că voi pleca şi eu cu el. În cele din urmă, mi-a spus că pot veni. Mi-am împachetat câteva lucruri şi ne-am dus la preotul satului, care ne-a căsătorit. Juan n-a ştiut, dar eu i-am împachetat şi geanta de doctor. A stat ascunsă toţi anii ăştia.

Am venit aici şi ne-am încropit o fermă. Juan ştia ce înseamnă să ai o fermă. Fusese crescut la una dintre cele mai mari ferme din Mexic. Călărise şi îngrijise de vite de când era copil. Dar Juan nu era fericit. Nu putea uita trecutul. Nici nu-şi putea alunga dorinţa de a fi doctor

Maria se juci cu toarta ceştii în care cafeaua se răcise de-acum.

— Ţi-am spus că) uan a fost tulburat de ideea de-a mai veni la bisenvi. Missie. Tulburat de învăţătura pe care urma să le-o dăm copiilor noştri. Şi e adevărat. Nu am minţit. Dar Juan mai este tulburat şi de alte lucruri. Se uită la băiatul care are mâna sucită şi asta parcă-i vâră un cuţit în inimă. Ştie că i-ar fi putut pune mâna la loc aşa cum ar fi trebuit iar copilul n-ar fi rămas olog pe viaţă. Ştie şi de băiatul din oraş, acela cu glezna ruptă. Ştie că suferiţi aici cu toţii alături de omul testa cumsecade, Clark. Şi asta-l face pe Juan să sufere şi el. În ultimele zile n-a dormit şi n-a mâncat. N-a ştiut ce să facă. N-a ştiut că eu «m geanta lui şi că în ea sunt medicamente.

Maria oftă.

— Întotdeauna se va întreba dacă n-ar fi fost posibil să-i salveze piciorul dacă ar fi venit mai devreme.

— Nu, spuse Marty. Nu trebuie să gândească aşa. Piciorul era zdrobit. Era o rană tare urâtă. Nu cred că cineva i l-ar fi putut salva. Eu mi-am făcut speranţe, dar, în inima mea, nu credeam că se poate, Juan nu trebuie să se învinovăţească. Nu trebuie. Nu trebuie să se învinovăţească nici pentru fratele său. Juan a făcut ce trebuia făcut. N-ar fi putut face altfel.

Maria zâmbi.

— Eu ştiu asta, şi voi ştiţi asta şi cred că, în inima lui, şi Juan crede «sta. Dar încă îl chinuie gândul. Doar că acum… acum mă rog să poată uita acea durere adâncă şi să fie ce a fost creat să fie. Întotdeauna a simţit chemarea de doctor, Juan al meu.

Willie intră în bucătărie cu faţa palidă şi mâinile tremurânde.

— S-a terminat spuse cu voce joasă. Doctorul a spus că totul a îmbine. Acum trebuie doar să aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

Marty se ridică şi se grăbi spre camera lui Clark, în timp ce Missic şi Maria se rugară din nou împreună.

soc.

În zilele ce urmară, Clark oscilă între conştienţă şi inconştienţă, în mare parte datorită medicamentelor. Doctorul de la Rosas, aşa cum i se spune* acum. rămase atânm de el. iar Maria se întorsese la copii FNmtru Marty, perioada ce urmă operaţiei lui Clark fu parcă şi mat istovitoare decât veghea de dinainte. Însă Juan îi dădea în fiecare ti veşti încurajatoare Pulsul lui Clark devenise normal şi culoarea ptelu i se îmbunătăţise Juan credea că infecţia fusese stopată la timp Matty se temea de momentul în care Clark îţi va da seama că nu mai are un picior. Se întreba cum va răspunde la realitatea focantă.

Se întâmplă în a treia zi de la operaţie. Clark se trezise fi părea a fudeca destul de limpede. O dorea lângă el pe Marty, care tocmai atunci prânzea. Marty se duse la

el. iar doctorul de la Rosas părăsi camera

— Dacă ai nevoie de mine. sunt pe hol. Îi fopţi Juan ieftind din cameră

Marty se apropie de patul lui Clark.

— Bună. spuse ea încetişor. Mă bucur să văd ci te-ai trezit. Ai dormit cam mult în ultima vreme.

Clark reuşi să zâmbească.

— Cred şi eu. admise el.

— Te simţi mai bine?

— Cred ci mi simt mai bine decât îmi dau seama, spuse Clark.

— Adică?

— Adici am cam pierdut şirul zilelor şi ce s-a mai petrecut aici Am nevoie de câteva explicaţii, Marty. Îmi pare ci tot timpul ăsta mi-a fost presărat cu coşmaruri. Îmi poţi spune ce s-a-ntâmplat?

Marty oftă din greu.

— A fost un coşmar pentru toţi, dar cred că cel mai mult pentru tine.

Clark aşteptă câteva clipe, apoi spuse:

— Cred că trebuie să ştiu, Marty.

— De unde vrei să încep?

— Ce-ai zice să-rtcepi cu începutul?

— Îţi aminteşti de accidentul din mină?

— Îmi amintesc.

— Ştii că ai fost lovit la cap şi n-ai fost conştient câteva zile?

— Da.

— Îţi aminteşti că ţi-ai revenit la un moment dat?

— Di Dir am M puţin owifu/ Avram dureri man 1 iaorul m. dark e opn un momml, jwm continuă

— Acum nu mJ mai doirr atât «în larr piciorul.

— Am găsit un doth* fi a evul gn»,! d «line

— Un doctor pe «aiul în am trezit. Joan a h-l…

— uan e-tr dex he.

— Loan1

— Da

— Ca să vezi!? zâmbi C lark. Cum şi face.

— E o poveste lunga, zpuv Marly uan a fugit dr trecutul «Au lrtr-o zi o să-ţi pimtrv

— Ci «A vezi!? repetă Clark, clătinând din cap. Juan, doctor! Cred îi oamenii de aici vor fi înnebuniţi de bucune să afle.

— Toţi se bucură, aţa este îndată ce vei fi în stare să te descurci firi ingnirra lui, o vă meargă în oraş să fără rost de tot ce ore nevoie pentru a-şi practica meseria Deja ** fixat glezna băiatului pe care l-ai Kă Ht în mini Crede că ar putea chiar să pună la loc braţul copilului Utilibet Newton Părinţii îţi doresc măcar să-ncerce.

— Mii. să fie. spuse Clark şi continuă, după un moment de gândire şbi. accidentul ăsta poate că a adus ceva bun, dacă în urma lui 4 «părut un doctor Dacă a clarificat problemele lui Juan, astfel încât lăşi poată face iar meseria, atunci a meritat preţul.

Marty simţi o strângere de inimă, Clark încă nu ştia care era preţul pilot

— Deci Juan s-a ocupat de mine? continuă Clark.

— Da. răspunse Marty, chiar din momentul în care nu mai ştiam *oui* facem.

— Atât de rău a fost?

— Atât de râu.

— A «vut medicamente?

— Suficiente pentru a-şi face treaba. L-am auzit spunând că nu are un*, nu are alta, dar ceea ce a avut, se pare că a dat rezultate.

— Şi mi-a făcut bine piciorul.

— Ţi-a salvat viaţa.

— Mi-a făcut bine piciorul şi mi-a salvat viaţa.

Marty nu răspunse îşi nu-l buzviv ţi apoi realiză ci (Un aştepta o continue

— Clark spuse ca încet, piciorul tiu a fost rupt râu N-a fost dnar rupt. Clark A to-l zdrobit Apoi. starea lut s-a înrâutâţit S-a infectat ţi-a făcut cangrenă Infecţia aproape că te-a omorât şi ar h fârot-o. dacă n-ar a fost doctorul de la Rosas

Clark se făcu alb la faţă în timp ce Marty rosti

cuvintele tanyirni şi *mfreşte*

— Şi. vrei să spui… Vocea îi era încârcată de emoţie.

— Vreau să spun ci doctorul de la Rosas ţi-a tratat piciorul cât de bine a putut., în *singurul nuni* posibil… L-a tăiat. Clark L-a tăiat ca să nu-ţi aduci sfârşitul

Clark îşi întoarse faţa. Marty văzu cum tot trupul i se cutremură, îşi arunci braţele în jurul lui şi-l ţinu lipit de ea. Aşteptă un moment, dându-i răgaz lui Clark să înţeleagă ce se întâmplase.

— Clark, spuse ea cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, ştiu că nu asta ai vrut să auzi. Ştiu că n-ai vrut să-ţi pierzi piciorul. Nici eu n-am vrut. Clark. Cu toată fiinţa mea m-am luptat să nu he aşa Dar era ori piciorul, ori viaţa ta. O vreme, am crezut că nu se poate salva niciuna. nici alta. O, Clark, sunt atât de recunoscătoare ci Dumnezeu a trimis un doctor la timp pentru a-ţi salva viaţa! Eu… eu… eu nu ştiu ce-aş fi făcut fără tine, Clark! Dumnezeu te-a cruţat şi sunt atât de fericită. Atât de fericită! O să ne descurcăm şi firi picior… îţi promit.

Clark îi netezi părul şi o strânse în braţe. Tremurul trupului i «e opri. Reuşi chiar să vorbească.

— Ai dreptate. O să fie bine. Cred însă că trebuie să mă obişnuiesc cu asta.

Marty izbucni în acel moment şi lăsă lacrimile să-i şteargi toate îngrijorările şi frustrările acumulate.

— Oh, Clark, hohoti ea. Îmi pare atât de rău! Atât de râu că ţie ţi s-au întâmplat toate astea! Dacă aş fi putut fi eu în locul tău… Ştiu cât de important este pentru un bărbat să he întreg… să-şi poată hrăni şi îngriji familia. Eu aş fi putut să le port de grijă dintr-un scaun finini mine n-ar fi contat atât de mult. Oh, Clark, îmi pare atât de rău.

— Linişteşte-te acum, linişteşte-te! îi spuse Clark. Te porţi ca femeile acelea isterice. Ceea ce s-a-ntâmplat nu schimbă cu nimic lucrurile, inc – mi pot îngriji familia. Nu se va simţi atât de mult lipsa unui picior. Gata, acum. Dacă Domnul ştia că n-am să mă descurc cu un picior, n-ar fi îngăduit asta, ce zici?

În cele din urmă, Clark o ajută pe Marty să-şi revină.

O desprinse uşurel de la pieptul lui.

— Şi acum, spuse el, dacă nu te superi, simt nevoia să mă odihnesc puţin. Vorbim dimineaţă. Te rog, trimite-l pe doctor la mine.

Marty ieşi din cameră şi-l trimise pe Juan. Acesta intră, iar inima începu să-i bată mai repede amintindu-şi momentul în care fratele şiu aflase despre piciorul tăiat. Nu era de mirare că un om care trece prin aşa ceva poate fi devastat. Rămase în picioare, tăcut, privindu-l pe omul voinic întins în pat. Clark vorbi primul.

— Am auzit că-ţi datorez viaţa.

Juan nu spuse nimic. Poate că Clark nu ştia încă de piciorul tăiat, msi Clark continuă:

— Cred că e o decizie tare greu de luat – chiar şi pentru un om instruit în medicină – să tai piciorul cuiva şi să-i salvezi viaţa sau să-l laşi şi moară cu amândouă picioarele. Mă bucur că n-am fost niciodată h situaţia de a alege. Vreau să-ţi mulţumesc că ai dat dovadă de suficient curaj ca să faci alegerea asta pentru mine atunci când eu n-am fost în stare s-o fac. Aş fi ales să trăiesc, Juan, chiar şi fără un pitior, aş fi ales şi trăiesc. Viaţa e bună… şi e în mâna Dumnezeului atotputernic Acum, nu vreau să spun că-i plăcut să ştiu că va trebui să trăiesc doar cu un pitior. Nu am pretenţia că sunt erou şi că nu mă afectează deloc. Dar îţi mulţumesc că mi-ai dat şansa asta. Cu ajutorul lui Dumnezeu, mi voi descurca. Dacă El a îngăduit asta, atunci probabil are un plan pentru mine. Căci El plănuieşte doar spre binele meu.

Juan rămase cu ochii pironiţi asupra lui Clark – nu auzise din gura lui niciun strigăt de mânie, nici un blestem, nicio acuzaţie. Clark ştia despre handicapul său – ştia despre marea pierdere suferită, însă o accepta şi chiar îi mulţumea doctorului pentru că-i oferise şansa de trai. Situaţia era diferită în cazul ăsta. O diferenţă clară între felul acare omul acesta îşi accepta handicapul şi felul în care reacţionase fratele său. Ce anume făcea acea st A difvrimţă? uan se hoţ Ari» A w gândească mai profund la asta. Un lucru îl ştia de) 4 – fratele său îi blestemase pe

Dumnezeu, iar acest om îi mulţumise. 1 nate… poate că avea de-a face cu asta.

Clark îi întrerupse gândurile.

— Şi acum, doctore, nu vreau să mi prefac că te ită situaţia asta nu m-a zdruncinat puţin. Va trebui să treacă o vreme până ml voi obişnui cu ideea. Iar acum nu mă simt în stare să gândesc prea mult. N-ai ceva care să mă ajute să dorm? Mâine dimineaţă va fi mat uşor să mă gândesc la asta.

Doctorul de la Rosas îi pregăti un medicament.

şoca

Clark nu adormi imediat. Petrecu timpul gândindu-se, ai toate că ar fi vrut să dea la o parte problema şi să pretindă că nu există. Se rugă – avu o conversaţie îndelungată cu Atotputernicul, cerându-l lui Dumnezeu ajutor în orele, zilele şi săptămânile de adaptare ce-i stăteau înainte. Plânse cu hohote ce zguduiră trupu-i mare. Într-un târziu, îşi şterse lacrimile de pe obrajii supţi, scoase bărbia înainte şi întinse mâna după mâna nevăzută a lui Dumnezeu. Din acest moment, trecu foarte multă vreme până când vorbi iarăşi despre sentimentele sale referitoare la handicapul pe care-l avea.

rant w «ce

Zile de adaptare

Mmty vr tiv părere < A r «*< operarea lui C lark lua prea mult timp, M pâniru doctorul de la Rosas reprezenta un miracol zilnic. Gark simţea mult mat him* detâl indr. Vruse săspere doctorul. Având în vrtiriv eltnaţia prin care trecusv, convalescenţa lui era, într-adevăr. Uimitoare Doctorul îi spunea adesea acest lucru.

Willir ţinuse familia de acasă la curent cu ceea ce se petrecuse, prin intermediul telegramelor. Telegrama pe care o trimise şi prin cam înştiinţa «A Clark era pe cale de a se face bine, aduse cu sine o mare uşurare. Willie le mai transmise că, deocamdată, nu le putea spune o dată anume pentru întoarcerea lui Clark acasă. Răspunsul ni curând, tot prin intermediul unei telegrame: „TATA NU TE CRABI STOR TOTUL BINE AICI STOP TRIMITEM SCRISOARE”.

Marty aşteptă cu nerăbdare primirea scrisorii.

Într-o dimineaţă, în timp ce cârpea una dintre cămăşile lui Nathan, Marty constată cu surprindere că ziua întoarcerii lor acasă trecuse de mult Cât de diferite erau lucrurile faţă de felul în care se gândiseră că vor fi! Marty îşi aminti că nunta lui Clare urma să fie sărbătorită peste câteva zile. Ea şi Clark nu vor fi – nu puteau fi – acolo, în timp util. Simţi o dezamăgire profundă. Cum putea lipsi de la nunta fiului ei? Inşi mn n-ar fi vrut ca tânăra pereche să amâne nunta doar de dragul k* Apoi Marty se gândi la planurile lui Luke de a merge la colegiu.

Acum ar fi trebuit să fie acasă, pregătindu-i hainele şi făcându-i bagajele. Cum ar fi vrut să ia parte la toate astea! Câteva lacrimi i se prelinseră pe obraji, iar Marty le şterse repede, înainte ca cineva să le vadă.

Dar Luke e atât de tânăr! strigă inima ei. Era destul de greu să-l lase să plece, dar să plece fără ca ea să fie acolo şi să… Se opri. Dacă nu-şi va controla imaginaţia, va începe să plângă în hohote.

Marty puse cămaşa deoparte şi se duse să vadă ce face Clark. Missie era deja acolo. De fapt, rareori se întâmpla ca Missie să nu fie acolo. Inventase jocuri pe care să le poată juca împreună, îi citise, îi aranjase pernele, îi spălase faţa şi mâinile, vorbise cu el despre grădină şi copii, discutaseră împreună meniurile şi îl ţinuse la curent cu tot ce se întâmpla în zonă. Da, Missie era adesea alături de tatăl ei. Era emoţionant să vezi atâta dragoste între tată şi fiică. Marty le zâmbi.

— Ştii ce spune? exclamă Missie exasperată. Spune că se va ridica din pat.

Marty zâmbi din nou.

— Cred că e o idee grozavă.

— Grozavă? exclamă Missie, şocată. Dar nu-i pregătit pentru asta! Juan a spus…

— Juan a spus să-şi găsească propriul ritm. Dacă tatăl tău crede că este…

Clark le opri pe amândouă.

— Staţi aşa, staţi aşa, spuse el, ridicându-şi mâinile,

aşa cum făcea de obicei în astfel de situaţii. N-are niciun rost să mai discutăm despre asta. O să-mi ascult doctorul. N-o să mă ridic din pat decât atunci când voi fi pregătit pentru asta. Dacă tu crezi că nu-i momentul potrivit, Missie, o să aştept.

Missie răsuflă uşurată, iar Marty rămase surprinsă.

— O să aştept până după prânz, anunţă Clark. Missie izbucni:

— Mare aşteptare… mai ales că acum e unsprezece şi jumătate. Toţi trei izbucniră în râs.

După prânz, Clark se aşează pe marginea patului. Mai târziu, cu Marty de o parte şi Wong de cealaltă, se deplasă pe verandă ca şi se aşeze în balansoar. Ziua era extrem de călduroasă, însă Martx observă că razele soarelui erau o trataţie aparte pentru bărbatul care stătuse închis în casă prea multă vreme. Clark trase aer adânc în piept şi adulmecă mireasma pământului şi a plantelor.

Nathan veni să se joace lângă el, arătându-i toate şmecheriile de care era în stare Max. Fiind un câine de familie şi nu unul de bâlci, Max ştia foarte puţine, aşa că Nathan îl puse să facă de câteva ori aceleaşi lucruri, în timp ce Clark râdea ca şi când s-ar fi amuzat de fiecare truc.

Marty încercă să nu-l sufoce cu atâta preocupare pentru el, însă urmărea cu mare atenţie orice semn de oboseală.

În acel moment, Scottie se întoarse din oraş cu promisa scrisoare din partea familiei de acasă.

Entuziasmată, Marty o citi cu voce tare.

Dragă mantă şi tată.

Suntem atât de fericiţi că tata se simte, în sfârşit, mat bine. Nici nu vă putem spune cât de rău ne pare de accidentul în urma căruia tata pierdut piciorul, dar suntem atât de bucuroşi că viaţa i-a fost cruţată. Ne-am rugat zilnic cu toţii, cred că aproape oră de oră, pentru voi amândoi.

Nu vrem să vă îngrijoraţi deloc cu privire la lucrurile de aici. Clare a hotărât că va face nunta. Discutaseră să

aştepte până când vă veţi întoarce acasă, însă s-au gândit că asta v-ar putea presa călătoriţi înainte de a fi pregătiţi pentru asta. Vrem să fim absolut convinşi că eşti suficient de tare pentru a călători, tata. Aşa că, de dragul nostru, vă rugăm, nu veniţi acasă până nu sunteţi gala.

Amie are mare grijă de animale. Asta a fost treaba lui încă de când ai plecat, tata. Sigur ci-i dă o mână de ajutor lui Clare la munca câmpului, însă el este cel care se ocupă de animale. În ultima vreme, n-a prea văzut-o pe Hester. Fraţii ei se poartă tare urât, iar ea spune că nu vrea să se căsătorească cu cineva cu care fraţii ei nu pot sta la un pahar de băutură.

Însă în oraş a venit o altă fată. Este fiica noului predicator, iar Amie s-a împrietenit destul de bine cu ea. Ţi-ar plăcea de ea, mama. E o fată foarte serioasă, iar Amie începe să creadă că e chiar drăguţă.

Luke nu se duce la colegiu la toamnă. A petrecut mai mult timp alături it dr. Watkins în ultima vreme. Dr. Watkins spune că Luke e tânăr şi un an de aşteptare nu-i strică. Dr. Watkins i-a dat câteva cărţi de medicină pe care să le studieze. Îl ia pe Luke cu el la vizitele pe care le face sâmbăta, iar Luke spune că astfel învaţă mai multe decât dacă ar fi fost în primul an de şcoală medicală. Dr. Watkins pare a se bucura cu adevărat de Luke. Îl tratează de parcă ar fi fiul lui. Cred că îi lipseşte o familie a lui. Oricum, Luke pare fericii de felul în care stau lucrurile.

Aici totul decurge bine. Conservele pe iarnă sunt aproape gata, mamă. Grădina a fost tare îmbelşugată, iar merele s-au făcut frumoase. Ma Graham a venit la noi şi m-a ajutat o zi întreagă. Vă transmite salutări. Toţi cei de la biserică se roagă pentru voi.

Nandiy şi Clae spun că acum, când ştiu cum stau lucrurile, o să vă scrie. Trebuie să admit că am fost tare speriaţi o vreme. Dumnezeu să vă binecui trânteze pe amândoi. Ne e dor de voi, să fiţi siguri de asta, dar ne descurcăm singuri.

Cu dragoste.

Ellie şi băieţii

Scrisoarea o bucură, dar o şi întristă pe Marty. Îi era atât de dor de ei, însă era bine să ştie că se descurcau, în ciuda absenţei lor. Se bucură că Clare urma sa se căsătorească şi că Amie îşi făcuse o prietenă. Era bucuroasă că Luke nu va pleca la colegiu fără ca mama lui să fie acolo ca să-l petreacă. Îi mulţumi în tăcere lui Dumnezeu pentru purtarea de grijă şi pentru că îi îngăduise doctorului Watkins să-l îndrume pe băiat.

Clark îşi luă privirea de la scrisoare, iar pe faţă i se putea citi uşurarea. Marty nu realizase faptul că, în ciuda calvarului prin care trecuse, era şi el preocupat de cei de acasă.

— Ei bine, spuse el, se pare că se descurcă bine şi fără noi. Sunt mândru de copiii pe care i-ai crescut, doamnă Davis. Întinse mâna şi o luă pe Marty de mână.

Marty zâmbi.

— Şi eu. Sigur că tu n-ai prea contribuit la asta.

— Poate că ar trebui să recuperăm timpul, oftă Clark. Zâmbetul lui era cam şovăielnic. Cred că cel mai bine-ar fi acum să mă întorc în pat şi să trag un pui de somn.

Marty se uită la el şi observă că era cam palid. Poate că Missie avusese dreptate… poate Clark grăbea lucrurile. Împreună cu Wong îi instalară înapoi în pat.

Însă Clark nu se grăbi. Încercă să facă doar ceea ce credea că poate face. Încet, dar sigur, începu să se refacă.

soc»

Cele două perechi ai căror copii fuseseră implicaţi în accidentul de la mină veniră în vizită la ferma familiei LaHave. Cele două mame, nereuşind nici acum să vorbească despre incident fără a vărsa lammi, îi mulţumiră de nenumărate ori lui Clark pentru faptul că s-a dus după copiii lor. Doamna Croft, al cărei fiu, Abe, pierise în accident, x arsă lacrimi în timp ce povesti despre cât de grea a fost adaptarea la viaţa fără Abe pentru fratele său, Casey, şi pentru părinţi, însă era atât de recunoscătoare că avuseseră ocazia de a-l mai vedea încă o dată pe Abe şi că trupul lui nu rămăsese îngropat în mină. Erau mulţumitori şi faţă de Willie pentru că se ocupase de tot ce era nevoie

pentru ca mina să fie aruncată în aer, astfel încât niciun copil să nu mai poată intra în ea. Cu toate că le era greu să exprime ceea ce simţeau cu adevărat, încercară totuşi să-l facă pe Clark să înţeleagă cât de rău le părea că-şi pierduse piciorul. Clark îi asigură că în orice împrejurare a vieţii – fie bună, fie rea – el credea din toată inima că Dumnezeu cunoştea toate lucrurile şi că putea să-l ajute să treacă cu bine prin ele. Le spuse că va fi nevoit să se adapteze la noua situaţie şi că uneori nu va fi uşor. Însă, privind la situaţia asta, cu toate că era om. *Dumnezeu* era suveran. Vizitatorii părură a fi puţin stânjeniţi de felul deschis în care Clark vorbea despre credinţa sa, iar Marty, privindu-i cu înţelegere, presupuse că oamenii nu mai auziseră aşa ceva, după cum nici ea nu auzise atunci când se alăturase familiei lui Clark, cu mulţi ani înainte. Faţa şi vocea lui Clark erau atât de convingătoare, încât, în ciuda îndoielilor lor, cei din cameră erau convinşi că bărbatul crede fiecare cuvânt pe care-l rosteşte.

În cele din urmă, doamna Croft îndrăzni să dea glas frământărilor cu care se luptase.

— A fost greu pentru mine să nu avem un predicator care să-l îngroape pe fiul meu. Oh, ştiu că nu sunt o persoană bisericoasă, dar cred în Atotputernicul. N-aş putea spune că vorbesc cu El, dar… ei bine, uneori… în special în momentele grele cum a fost acesta prin care-am trecut… uneori îmi doresc să cunosc mai multe despre El…

Willie interveni.

— Noi ne întâlnim aici în fiecare duminică. Ştiu că nu e ca o biserică, dar citim din Cuvânt împreună şi cântăm un imn sau două sunteţi bine-veniţi să participaţi. Oricine, oricând, e bine-venit.

— Unde vă întâlniţi?

— Aici – încasa noastră. Faţa femeii trăda interesul.

— Când vă întâlniţi?

— În fiecare duminică la ora două.

— Nu ştiu, interveni soţul ei. E drum lung din oraş până aici. Aproape că se întunecă până ajungem noi acasă.

Femeia, dezamăgită, îşi plecă privirea şi-şi împreună

mâinile în poală.

Clark sugeră:

— E posibil ca întâlnirea să aibă loc mai devreme şi să nu se prelungească prea mult.

Femeia îşi ridică din nou capul, iar în ochi i se putea citi speranţa.

— Păi, spuse bărbatul, probabil simţind cât de mult înseamnă lucrul acesta pentru soţia lui, am putea încerca o duminică la ora două, ca să vedem cum merg lucrurile.

Zâmbetul ce lumină chipul femeii nu mai avu nevoie de cuvinte. Părinţii lui Andy nu interveniseră până acum în discuţia despre biserică. Willie îşi îndreptă atenţia spre ei.

— Ne-am bucura să veniţi şi voi!

Bărbatul dădu din cap şi-şi frecă picioarele pe podea, evident stânjenit. Bâigui:

— Nu cred că avem nevoie de asta. Băiatul nostru e bine acum. Doctorul i-a pus glezna la loc şi-i aproape ca nouă.

Marty observă că atât Clark, cât şi Willie îşi muşcau limba pentru a nu interveni cu o replică la cele auzite. În cele din urmă, Clark spuse:

— În serviciul nostru de închinare, petrecem un timp pentru a-l mulţumi Domnului. Poate că astfel veţi avea ocazia să-l mulţumiţi hii Dumnezeu că v-a salvat fiul. Oricând doriţi, sunteţi bine-veniţi – oricare ar fi motivul.

Bărbatul aprobă cu o mişcare a capului.

Missie îi servi cu cafea şi prăjitură, apoi plecară. În timp ce ieşea pe uşă, doamna Croft îi şopti că deja număra zilele până duminică.

$001

Maria şi Juan veneau adesea la ei. Juan, simţindu-se ca un om nou, fusese în oraş pentru a face toate aranjamentele necesare deschiderii unui cabinet medical. Îşi procurase medicamentele şi instrumentele de care avea nevoie. Locuitorii oraşului încercară să-l convingă să se mute într-o casă pe care ei urmau să i-o pună la dispoziţie, însă Juan preferase să rămână la ferma lui. Fu însă de acord să rămână la cabinetul din oraş două zile pe

săptămână; în restul timpului, urma să lucreze acasă. Bucuros că-şi construise o casă mare, transformase imediat o latură a casei în cabinet şi birou. Se îngrijoră puţin, dându-şi seama că nu avea condiţiile unui spital de oraş, însă putea trimite cazurile mai serioase cu trenul sau diligenţa.

Într-o seară, în timp ce stăteau la taifas, Clark observă că Juan cel vorbăreţ era acum tăcut. Maria încercase să însufleţească conversaţia, însă era clar că ceva anume îl tulbura pe Juan. După discuţiile despre noile sale proiecte, despre vecini, fermă şi copii, se aşternu liniştea. Clark se îndreptă din nou spre Juan şi-i spuse:

— Mă-ntreb, doctore, dacă n-am putea discuta câteva minute între patru ochi, în camera mea. Juan îşi oferi braţul, iar Clark reuşi să străbată distanţa până la cameră făcând salturi scurte, stângace.

Qark se *aşează* pe pat şi-şi trase suflarea. Avea nevoie de un fel de cârjă. Va trebui să-şi facă una. Salturile astea erau prea grele pentru el şi-l secătuiau şi de fărâma de energie pe care o avea.

— E vreo problemă?… începu Juan, cu îngrijorare în voce.

— Da, spuse Clark liniştit, cred că da.

Doctorul întinse mâna automat spre ciotul piciorului şi începu să desfacă pantalonul, însă Clark îl opri.

— Nu e nicio problemă cu piciorul, doctore. Juan îl privi încurcat.

— E ceva care-ţi provoacă durere?

— Păi, aş putea spune şi aşa.

— Şi unde te doare?

— Nu prea ştiu. Asta voiam *eu* să te-ntreb. Juan păru şi mai confuz.

— Ei bine, spuse Clark privindu-l pe Juan îndeaproape, am sentimentul că ceva îl doare pe doctor şi că nu se simte în largul său să spună ce anume.

Juan păru uimit de cuvintele lui Clark şi se îndreptă spre fereastră, unde rămase privind întunericul nopţii.

— E chiar atât de evident?

— Da.

— Îmi pare rău! N-am vrut să-mi aduc problemele în casa asta şi să le provoc tristeţe celor pe care-i îndrăgesc.

— Vrei să vorbeşti despre asta… sau te pot ajuta cu ceva? întrebă Clark.

Juan rămase tăcut câteva minute, însă în cele din urmă se întoarse cu un oftat şi cu privirea tulburată.

— Cred că ai auzit povestea vieţii mele – cel puţin în parte. Ştii că am devenit doctor în ciuda dorinţelor tatălui meu. Ştii, de asemenea, că am fost responsabil de moartea fratelui meu…

Însă Clark îl opri.

— Nu, spuse el ferm, nu aşa am auzit eu povestea. Piciorul fratelui tău era cangrenat; l-ai tăiat, aşa cum trebuia să faci. Fratele tău a ales să-şi ia viaţa.

Juan spuse:

— Tatăl meu nu vede lucrurile în felul ăsta. Mi-a spus chiar în seara aceea să plec şi să nu mă mai întorc niciodată acolo.

— Îmi pare rău! spuse Clark. Cred că-ţi este foarte greu.

— Este. Este foarte greu. Acum, când sunt pe cale să-mi practic din nou meseria, aş fi dorit din toată inima s-o fac cu binecuvântarea tatălui meu. Juan ezită, apoi continuă:

— Probabil că-ţi pare o naivitate, sunt sigur, dar…

— Ba, deloc. Cred că şi eu aş simţi la fel.

— Eşti sigur?

— Sigur.

Se aşternu tăcerea. Clark interveni:

— Dar mama ta? Trăieşte?

— Nu ştiu. Poate că asta-i ceea ce mă tulbură cel mai mult. Mama mea n-a îndrăznit să spună asta, dar cred că era mândră că alesesem să mă fac doctor. Când tata m-a alungat, mama mea, pentru prima dată în viaţă, a îndrăznit să protesteze. S-a aruncat în genunchi în ţaţa lui şi l-a implorat să se gândească la ce face. În numele Mariei şi al tuturor sfinţilor, l-a rugat să-mi îngăduie să rămân.

„Trebuie să-mi pierd amândoi fiii într-o noapte?” a strigat. Parcă o văd şi acum, iar imaginea asta mă bântuie. Dacă aş şti măcar că mama este bine.

— De ce nu mergi acolo, ca să te convingi?

— Să mă întorc acasă?

— Sigur.

— Da tatăl meu nu mi-a cerut s-o fac. Clark ridică din umeri.

Minutele se scurseră unul după altul, în timp ce Juan se lupta cu această idee. Apoi Clark întrebă încet:

— Ţi-e teamă?

— De tatăl meu? Şocul lui Juan dovedea că se simte de-a dreptul insultat de o astfel de întrebare.

— Ei bine, eu nu-l cunosc pe acest om. Nu ştiu ce-ar fi în stare să facă.

— Tatăl meu nu m-ar lovi niciodată, dacă la asta te gândeşti.

— Nu mă gândesc la nimic, răspunse Clark simplu. Tu eşti cel care se gândeşte.

Juan clătină din cap, nevoit fiind să recunoască acest lucru.

— Deci, spuse Clark, dacă tot n-ai de ce te teme, de ce ţi-e greu să le întorci?

— Nu mi s-a cerut asta, spuse Juan cu mare demnitate. A mă întoarce în felul ăsta ar fi ca şi când un căţeluş rătăcitor s-ar întoarce acasă pentru a primi iertare şi acceptare. Până şi tatăl meu ar dispreţul un astfel de…

— Vrei să spui că e o chestiune de mândrie? întrebă Clark încet. Juan îşi ridică brusc capul, iar ochii sau aruncau văpăi.

— Înţeleg, spuse Clark cu gravitate. Omul are mândria lui. Urmă din nou un moment de tăcere. Juan începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Aerul din jurul lor părea încărcat de gânduri nerostite. Clark îndrăzni din nou să rupă tăcerea.

— Sigur că omul poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-şi înghită mândria şi să facă ceea ce ar trebui să facă. Dacă mama ta trăieşte, sunt sigur că suferă. Nici măcar nu

ştie dacă mai eşti în viaţă sau ai murit. Iar dacă tatăl tău încă trăieşte şi a revenit la sentimente mai bune, unde te-ar putea găsi ca să ţi-o spună?

Juan încă mai lupta cu ideea.

— Tu nu ştii… începu el.

— Nu, fu de acord Clark. Nu ştiu. Recunosc asta. Dar Dumnezeu ştie, iar eu nu cred că tuadmiţi lucrul ăsta. Sigur, eu n-am fost crescut ca tine, însă nici mie nu mi-a fost uşor uneori. Viaţa poate fi destul de dură cu omul. Nu ne putem feri tot timpul de loviturile ei. N-avem încotro şi trebuie să le încasăm. Şi ne doare. Dar… Clark îşi aruncă privirea spre ciotul piciorului. El ştie toate astea. Nu doar că ştie, dar îi şi pasă. Nu ne cere să *înţelegem* sau să ne *placă* lucrurile cu care ne confruntăm, ci doar să dăm piept cu ele bărbăteşte şi să facem ceea ce ştim că e bine, chiar dacă asta, uneori, se întoarce împotriva noastră.

— Şi ce crezi că ar trebui să fac eu?

— Eu nu-ţi pot spune asta. Ştiu că dacă lucrurile astea te tulbură atât de tare, ar trebui să faci ceva ca să le dai de capăt. Ştiu că mamele suferă teribil când nu ştiu nimic de copiii lor. Ştiu că taţii fac greşeli pe care le regretă şi uneori le e tare greu să aibă curajul să-şi recunoască greşeala. Asta-i tot ce ştiu. Da, mai ştiu încă un lucru. Ştiu ci Dumnezeu ne poate ajuta să facem ce este bine – chiar dacă pare cu neputinţă. Însă numai tu poţi decide ce este cel mai bine pentru tine.

Juan cântări cuvintele bărbatului mai vârstnic. În cele din urmă, se întoarse spre el şi-i întinse mâna.

— Nu promit nimic, decât că mă voi gândi la ce ai spus. E un lucru tare greu.

Clark îi luă mâna şi o scutură cu putere.

— O să mă rog să iei decizia corectă, spuse el.

Se întoarseră la ceilalţi. În ochii multora erau întrebări, însă nu se rosti niciuna. Maria şi Juan îi anunţară curând că trebuie să se îndrepte spre casă.

cd.

Cookie venea să-l viziteze pe Clark ori de câte ori munca i-o permitea. De obicei aştepta până când îl zărea

pe Clark instalat pe verandă în soarele dimineţii, îndreptându-se mai apoi şchiopătând într-acolo şi aşezându-se pe o treaptă sau pe un scaun din apropiere. Credea de-acum că el şi Clark au mai multe lucruri în comun. Într-o zi, chiar îndrăzni să vorbească despre asta.

— Te mai doare piciorul?

— Nu chiar aşa de tare. Mă deranjează când se întâmplă să mă lovesc la el.

— Ai probleme cu „durerea fantomă”?

— Am ceva probleme.

— Probabil că e un sentiment tare ciudat. Te doare ceva ce nu există.

— Da, mă cam deranjează. Câteodată îmi vine să mă scarpin şi nkh măcar n-am ce scărpina. Clark zâmbi jalnic.

— E bine că eu n-am probleme din astea, spuse Cookie.

— Pe tine te mai deranjează piciorul? întrebă Clark.

— Câteodată. Se făcu linişte o clipă, timp în care Cookie se gândi la durerile sale. În ultima vreme n-a fost aşa de rău. A fost o vreme când mă durea de credeam că-mi pierd minţile.

Clark clătină înţelegător din cap.

— Câţi ani au trecut? întrebă el.

— Încerc să uit. Cred că vreo cinci. Nu, şase. Mulţi mi-au zis că ar fi fost mai bine să-l tai.

— Dar, îi reaminti Clark, eu n-am fost în stare atunci să aleg. Nu ştiu dacă atunci aş fi ales lucrul ăsta, dacă aş fi fost în stare.

— Piciorul tău a fost tare rupt, Clark, îl asigură Cookie. Imediat ce l-am văzut mi-am spus că numai o minune-l mai putea salva şi, după părerea mea, n-am prea avut parte de miracole în viaţă.

Clark zâmbi.

— Ei bine, spuse el hotărât, nici eu n-am văzut miracole cu duiumul, dar nu mă-ndoiesc că ele există. Uitându-se cu atenţie la faţa lui Cookie, Clark continuă:

— Cred că cel mai mare miracol se întâmplă atunci când Dumnezeu ia un păcătos mârşav şi-l transformă într-

un sfânt pentru cer. Asta-i o minune, cred eu. Cu ceva pregătire şi instrumentele potrivite, până şi un om limitat, cum e doctorul, poate repara un trup. Însă numai Dumnezeu, prin dragostea şi harul Său, poate lua un suflet zdrobit şi frânt ca să-l facă din nou bine. Asta-i minune.

Cookie râcâi nisipul cu vârful cizmei.

— Uită-te la mine… spuse Clark, ştii ce s-a întâmplat cu mine? Când m-am trezit şi am văzut că nu mai am decât un picior, ceva a murit înăuntrul meu. Am început să-mi spun tot felul de lucruri, că sunt doar pe jumătate bărbat, că e o tragedie să fii handicapat şi cât mi-e de milă de mine, până şi faptul că Dumnezeu m-a dezamăgit. Preţ de câteva minute, aproape că m-am convins că am suficiente motive să mă întorc cu faţa la perete şi să-mi plâng de milă. Trupul îmi era mutilat, eram julit, mă durea peste tot… iar sufletul tânjea să facă la fel, ştii? Sufletul meu îşi dorea parcă să se ghemuiască într-un colţ şi să sufere şi să devină amar şi urâcios. Dumnezeu n-a ales să facă o minune cu piciorul meu. Clark bătu uşurel cu mâna dotul piciorului. Dar a făcut o minune mai mare şi mai importantă. A lucrat la omul din lăuntru – la sufletul meu. Acolo aveam nevoie cel mai mult de un miracol, aşa că acolo a aplicat El puterea-l uimitoare. Aici – Clark arătă spre piept – aici nu mă mai doare deloc.

Ochii lui Cookie căpătară un luciu ca de lacrimi nevărsate, iar Clark se întrebă câţi ani a fost nevoit să sufere Cookie şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Îşi întinse mâna şi-l strânse cu blândeţe de umăr.

— Nu trebuie să ne temem, spuse cu voce şoptită. El încă mai face minimi.

VAisnei/K»

Creştere iXlali vu witind livinini l. Willie se întoarse la termă şi la treburile wwi Urmau să numeir vilele şi să însemne câţiva câini lă IAR îţi v-hv* tăurap pregătiţi (tt iţim tărg tn-lnu. cu separaţi de dread A şi minat* l* m-a pentru a h Ftisnirră reparatr gardurile rupir fi veninate pă>urme în untv de sosirea ivrmi. inclusiv /unde vu api pentru vite. Şi. bineînţeles, era nevoie să hv meieu în

alert* iincau/a hoţilor de vite I a Ivrm. t de vile a lamiliei I al lave, ziletv cikluruase de toamnă m* dovedtră a fi toarte pline de activită (i din iun pani n srară

M issue încerca iiui A şi petreacă cea mai mare pare a timpului alitun de tată I ei. Uneori, propriile îndatoriri aveau de suferit datoriţi atent iei cu care-l copleşea tu Clark citindu-l, cu toate e* Martv ontrulerdeli putea tace asta şi singur. prvgăfindu-i mâncărurtle tavo rârg Wind la tailas despre tot felul de lucruri, astfel im. it perioada dr ctiovalrsenţă să nu i pară prea grea însă vei doi tu ai lui Missie nu pireau a suferi din pricina asta. seittru t A şi vi se allau destul de dr» în prraima bunicului lor

Curând însă, Marty observă că Willie, «are venea ataşă seat a rpui/at după o xi grea de munvă şi presiuni impuse ţie txmdutvrva trrmn. nu prea avea parte de atenţia soţiei sale Missie fusese alai dr preocupaţi de C lark, fiu. Îl nici măvar nu observase atest lutru

Marty spera ca totul să fie doar o impresie a ei şi încercă să nu se mai gândească la asta. Încercă să se îngrijească şi mai mult de Clark, astfel încât Missie să nu considere că era de datoria ei să vadă de tatăl său, însă lucrurile nu se schimbară. Missie era mereu prin preajmă.

Marty îşi îndreptă atunci atenţia spre Willie, în speranţa că-l va tace conştient de faptul că era apreciat şi iubit. Ea ştia că Willie avea nevoie de atenţia soţiei sale – nu de a soacrei. Nici băieţii nu mai alergau în întâmpinarea lui Willie cu aceeaşi exuberanţă, când acesta se întorcea acasă, pentru că acum îşi petreceau ziua alături de bunicul, care le cioplea sfârleze şi le confecţiona fluiere şi răspundea cu mare atenţie la fiecare întrebare a lor.

În ciuda hotărârii de a nu se mai gândi la asta, Marty constată ci îngrijorarea ei creşte zilnic. Spre surprinderea ei, Clark, care în mod normal era atât de sensibil faţă de sentimentele celorlalţi şi atât de conştient de lucrurile ce se petreceau în jurul său, nu părea a observa nimic. Poate pentru că era prea implicat.

Marty îşi aduse îngrijorările înaintea Domnului în

rugăciuni fierbinţi, rugându-L să intervină cum credea de cuviinţă.

Henry veni să-l viziteze pe Clark. Se vedea că e preocupat de ceva. După ce se salutară, Henry trecu direct la subiect.

— M-am gândit mult în ultima vreme, spuse Henry. Avem nevoie de o biserică.

Clark aprobă printr-o mişcare a capului şi-şi ridică privirea de la cârja pe care şi-o confecţiona, hotărât fiind că sosise vremea să-şi facă un sprijin pentru a putea umbla.

— Bună idee.

— Cred că acum e cel mai potrivit moment să ne gândim la asta, continuă Henry. Ştiu că pentru crescătorii de vite e o perioadă mai ocupată, dar lucrurile se vor mai linişti. Totuşi, n-ar trebui să aşteptăm până atunci ca să ne apucăm de treabă. Asta ar fi ca şi când L-am pune pe Dumnezeu pe ultimul loc. M-am gândit că avem nevoie de cineva care să predice. Citim Biblia împreună, şi asta-i bine, dar unii dintre oamenii care vin au nevoie de explicaţii. Ca să nu mai vorbim despre faptul că au venit familii noi – familia Croft – ei au nevoie ca cineva să le explice Cuvântul, să le arate cum să accepte adevărul pentru ei înşişi.

Ma gândeam vă atunci când ai rostit cuvântul „biserică” te-ai irfritl U u clădire, apuse Clark.

Văi. da şi nu. răspunse Henry. Sigur, avem nevoie de o clădire gtwd vă fi să lucrăm la ea destul de curând. Dar mă gândeam şi la urneaţi care au nevoie să cunoască adevărul. Cred că a sosit timpul U k* oleum mai mult decât am făcut-o până acum.

Mie ml se pare o idee bună, răspunse Clark. Te gândeşti la ceva «nume?

— D. spuse Henry. Mă gândeam la tine.

— La nune? Clark nu-şi putu ascunde surpriza din voce.

— Sigur. La tine. Henry era hotărât.

— Dar eu nu am nicio pregătire în ale Bibliei.

— Al studiat-o ani de zile, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Şi ai auzit o mulţime de predici?

— Aşa e.

— Şi crezi că Duhul Sfânt poate învăţa adevărul?

— Sigur că da. Henry zâmbi.

— Şi nici nu eşti foarte ocupat zilele astea, nu-i aşa? Clark nu-şi putu reţine un hohot de râs.

— Nu, spuse el, nu sunt foarte ocupat. Am făcut ceva sfârleze şi fluiere, am legat câteva noduri, am mâncat, m-am văicărit şi i-am făcut pe cei din jurul meu să mă slugărească. Dacă stau şi mă gândesc, spuse el scărpinându-se în cap cu vârful bont al cuţitului, îmi pirrcă, la urma urmelor, am fost tare ocupat.

Râseră amândoi.

— Ei bine? spuse Henry, redevenind serios.

— Ei bine, răspunse Clark, trebuie să mă gândesc şi să mă rog pentru asta.

— Gândeşte-te! îl încuraja Henry şi se îndreptă de spate. Părea a fi destul de încrezător în privinţa rezultatului meditaţiei şi rugăciunii lui Clark.

— Trebuie să plec, spuse Henry. Oamenii se vor întreba unde-a dispărut şeful lor. Ne vedem duminică. Urcă în şa şi părăsi curtea în lâlop

Clark continuă să lucreze la cârja lui, însă gândurile nu-i stăteau acolo. Se opri din când în când pentru a-şi şterge câte o lacrimă. Poate că Dumnezeu transforma acest tragic accident în ceva ce întrecea imaginaţia lor.

Grupul ce se aduna duminica în camera de zi a familiei La Have se înmulţise din nou. Alături de familia Croft veniră şi două femei din oraş, împreună cu copiii lor. Una era mama lui Andy, băiatul pe care Clark îl scosese din mină. Cealaltă femeie, tânără şi tare tristă, tocmai îşi îngropase pruncul.

Patru dintre îngrijitorii de vite ai familiei LaHaye trecură prin preajmă şi intrară, ocupând locurile din spatele camerei, după ce-şi dreseră glasurile şi-şi frământară în mâini pălăriile în aşteptarea tonului la

cântec. Serviciul de închinare era pe punctul de a începe când îşi făcu apariţia Cookie, urmat cu stânjeneală de Wong. Cookie le promise că-l va face pe Wong să vină, spunându-i că aici avea ocazia să mai adauge câteva cuvinte în limba engleză la vocabularul lui.

Henry conduse timpul de cântare folosindu-se de chitară, iar Willie citi un pasaj din Scriptură. După o rugăciune urmată de un alt imn, Willie dădu ocazia fiecăruia dintre cei prezenţi să împărtăşească un verset din Biblie sau un gând. Henry se ridică. Îşi drese glasul şi începu cu seriozitate:

— Cu toţii ştiţi cât de mult am simţit nevoia de a ne aduna duminică de duminică pentru a asculta Cuvântul şi a ne ruga. Poate că toţi apreciaţi, ca şi mine, acest lucru, însă simţiţi că ceva lipseşte, cum ar fi învăţătura din Biblie. De asta bisericile au predicatori – ca să explice semnificaţia Cuvântului lui Dumnezeu. Noi n-avem predicator. Sigur, îl avem pe Duhul Sfânt ca învăţător al nostru, şi-l mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest lucru.

Vara asta, Missie şi Willie au avut binecuvântarea de a-i primi în vizită pe domnul şi doamna Davis. Trebuia să fie o vizită scurtă – de două săptămâni. Cu toţii cunoaştem tragicele împrejurări care i-au reţinut aici. Spun „tragice”, pentru că aşa ne par fiecăruia. Dar eu m-am gândit, poate că Dumnezeu vrea să scoată ceva bun, chiar şi din tragedia asta. Cuvântul spune că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru, dacă-L iubim pe Dumnezeu. În ultima vreme.

m-am gândit la ce ar putea ieşi bun din toată situaţia asta. Am vorbit cu domnul Davis despre asta, iar el a promis că se va ruga. L-am întrebat pe domnul Davis dacă vrea să fie predicatorul nostru şi să ne explice din Cuvânt, în fiecare duminică. El nu e chiar predicator. E fermier. Însă cunoaşte Cuvântul lui Dumnezeu, şi a auzit multe predici, şi cred că are multe lucruri pe care ni le poate împărtăşi din Biblie.

Oamenii îşi întoarseră feţele spre Clark şi era clar că mulţi aşteptau răspunsul lui. Clark privi în jur, la mica şi

ciudata congregaţie. Missie ţiWII –lie. alături de Henry şi Melinda, crescuseră mult în credinţă de când se mutaseră în Vest. În faţa lui stăteau îngrijitori de vite, oameni aspri, care probabil că nu ştiau prea multe despre Biblie, însă păreau a 6 deschişi să înveţe. Femeia tristă din oraş tânjea după mângâiere. Familia Croft avea nevoie de vindecare în urma suferinţei prin care trecuseră. Familia care avea acel băieţel cu mâna strâmbă făcea parte din grup, la fel Andy şi mama sa. Membrii familiei de la Rosas li se alăturaseră în această zi, iar în ochii lui Juan încă se puteau vedea durerea şi întrebările ce-l frământau. Inima lui Clark era cuprinsă de compasiune pentru fiecare în parte. Simţi un sentiment ciudat în sufletul său şi decise că, ajutat de Dumnezeu, va hrăni această turmă. Se ridică, cu cârja sub braţ, şi privi feţele celor care-i stăteau înainte.

— Mă simt onorat că mi se cere să deschid Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu voi, aici. Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi încerca să vă desluşesc semnificaţia versetelor citite în fiecare duminică. Putem învăţa împreună.

Se aşeză, iar cei din cameră zâmbiră şi dădură entuziaşti din cap în semn de aprobare. Marty era atât de mândră de el şi fericită, încât ar fi fost în stare să-şi plece capul pe umărul lui Clark şi să verse lacrimi de bucurie.

Henry se ridică din nou, cu faţa strălucind de bucurie.

— Avem un predicator! exclamă el. Acum, ce facem în privinţa bisericii? Deja suntem prea mulţi pentru camera asta.

La această întrebare se găsiră şi mai multe răspunsuri entuziaste ţi spontane. Mulţi erau de părere că trebuie să-şi construiască o biserică. iar unii chiar sugerară locul unde ar putea fi amplasată. Henry reuşi, în final, să-i liniştească, suficient pentru a lua din nou cuvântul.

— M-am gândit, spuse el, că, din moment ce în oraş nu este nicio biserică, iar pentru unii e foarte greu de parcurs o distanţă atât de mare, ar trebui să încercăm s-o

construim undeva la jumătatea drumului.

— Eu locuiesc cam pe la mijlocul distanţei! exclamă domnul Newton, sărind în picioare. Aş fi onorat să pot dona o parte din terenul meu pentru biserică.

Ceilalţi aprobară printr-o mişcare a capului, iar feţele lor străluceau de entuziasm şi anticipare. Toţi căzură de acord că biserica va fi construită pe terenul fermei de vite a familiei Newton.

— Vom avea nevoie de lemn, materiale de construcţie şi un plan de construcţie, spuse Henry. Trebuie să luăm nişte decizii.

— Atunci haideţi să propunem un comitet, strigă cineva.

În cele din urmă, grupul ajunse la concluzia că Willie, Henry şi domnul Newton vor forma comitetul de construcţie. Restul congregaţiei urma să aştepte deciziile lor şi să le pună în aplicare. Entuziasmul era atât de mare, încât nimeni nu se putea opri din vorbit, nici măcar când Missie servi cafeaua şi prăjiturile. Vor avea propria lor biserică! Un vis devenit realitate.

scoa

Marty le scrise o altă scrisoare lungă celor de acasă. Nu se vor întoarce la fermă şi la restul familiei decât în primăvară. Deşi se înzdrăvenea pe zi ce trecea şi ar fi putut face călătoria cu trenul Clark urma să rămână şi să pună bazele noii biserici, oferind lecţii din Scriptură şi încurajându-i în privinţa proiectului de construcţie.

Marty era mulţumită să vadă entuziasmul cu care Clark saluta fiecare nouă zi. Petrecea ore în şir studiindu-şi Biblia deja uzată şi în timp ce inima sa descoperea noi adevăruri, nu ezita să le împărtăşească şi celorlalţi. Adesea nu aştepta până duminică, ci le împărtăşea oricui avea urechi de auzit.

Clark era ocupat şi cu alte lucruri, pentru a-şi uşura adaptarea la handicapul dobândit. În fiecare zi se descurca din ce în ce mai bine singur. Abia dacă mai avea nevoie de ajutor. Chiar modifică o şa pentru a putea călări alături de bărbaţi sau împreună cu Nathan.

hvtstluM pun humă I.m a ajutor, târând găleţi sau şei în mâna ce nu tfd vht u t «ti «t. Se tituu «t în grădină ţi ajuta la culesul legumelor. Mvigvu tu Nathan a. uluite ouăle ţi pregătea puii pentru masa de Jtintiithă Mai tv sentlitttita de el şi se bucura privindu-l cum umbla Jvv\k» i\ U> atât ţie sigur x* mite.

Matty ştia vă Misme era şi ea bucuroasă să-l vadă pe tatăl său atât tiv activ însă nu se putea îne a abţine să nu-i facă toate poftele. Martv realiză că ceea ce o motiva pe Missie era marea sa admiraţie prtttru Clark de aceea ţi încerca să-l facă să se simtă confortabil ori tkcătv ori se afla în preajma lui, îi aducea tot felul de delicatese de la bucătărie, povestea cu el ţi încerca să-l amuze cu tot felul de jocuri. Martv însă nu-ţi mai putea ignora semnalele de alarmă. Willie era bptut tiv atenţia ce trebuia să-i fie acordată.

În neliniţtea sa crescândă, Marty porni la plimbare într-o zi, fără a şti Ins! cum să abordeze problema. Ura limpede că în casa lui Missie Clark vra iubit. Willie îl respecta foarte mult. Missie îl iubea profund, iar băieţii îţi adorau bunicul. Totuşi, familia lui Willie avea nevoie de dea lat! ţi soţ, iar Willie avea nevoie de Missie şi de fiii lor.

Marty se întrebă cum ar putea discuta problema asta cu Clark. Oarv-i va înţelege preocuparea? Ce puteau face? Hotărâseră că vor rămâne aici pe perioada iernii. Şi n-aveau cum să continue să locuiască în casa lui Missie, dar să se izoleze de restul familiei.

În cele din urmă, Marty se hotărî să stea de vorbă cu Clark. Dacă dnu vedea nicio problemă, se va strădui şi ea să nu se mai preocupe de acest aspect.

Seara, după ce se pregătiră de culcare, Marty deschise, cu ezitare, subiectul ce o frământa. Spera ca soţul ei să nu socotească prostească îngrijorarea ci sau că ar face din ţânţar armăsar.

— Ştii a* m-am gândit, spuse Marty din jumătatea ei de pat. Cred ci lui Willie îi este destul de greu cu noi aici.

— Willie?

— Ei bine, în mod normal, nu. Dar cu accidentul tău

şi tot ce M-ntâmplat…

— Încerc să nu-i fiu o povară, răspunse Clark. Ştiu că e un om ocupat. Am încercat să-l ajut, cât am putut.

— Oh! Willie* nici pe departe nu se gândeşte că leneveşti, că nu ţi-ai face partea, îl asigură Marty repede. Ştiu asta. Îmi spune mereu cât de special este pentru el faptul că te afli aici. Mi-a mai spus cât s-a bucurat că te-ai ocupat de îngrădituri şi de grajd.

— Atunci înseamnă că vorbeşti despre familia lui, nu-i aşa?

— Adică…

— Şi eu m-am gândit la asta. Missie se preocupă de mine prea mult. O tace din dragoste şi apreciez asta, dar nu-i prea lasă timp ca să se ocupe de soţul ei – şi de copii. Îi iubesc tare mult pe strengăreii ăştia. Dar au ajuns să alerge la mine atunci când se julesc la genunchi sau se lovesc la vreun deget.

— Ai observat! exclamă Marty, uşurată.

— Am observat. Şi acum, că ai observat şi tu, nu-mi va fi greu să-ţi spun care-i soluţia pe care o văd eu.

— Soluţia?

— Nu putem pleca acasă. Au nevoie de noi ca să pună pe picioare bisericuţa asta. Nu-i putem abandona acum, Marty.

Marty clătină din cap aprobator.

— Şi nici nu e prea înţelept să rămânem în casa lor. Două familii în aceeaşi casă prea multă vreme – în special atunci când una dintre familii e formată din bunici – se ajunge adeseori la discuţii.

— Aşa că? întrebă Marty.

— Aşa că mă gândesc că a sosit vremea să ne mutăm.

— Să ne mutăm? Unde ne-am putea duce? Sper că nu te gândeşti la oraşul ăla sălbatic…

Clark o opri cu un hohot de râs.

— Nu, nu în sălbăticia aia de oraş.

— Atunci…

— În căsuţa de lut.

— În… *cdsufa de lut*? Lui Marty nu-i venea să-şi

creadă urechilor.

— De ce nu? Willie şi Missie au locuit acolo două ierni şi l-au avut şi pe Nathan cu ei. cu siguranţă ne vom descurca o iarnă acolo. Doar noi doi. M-am gândit că va fi chiar interesant. Zâmbi şi continuă. Va fi va fi în zilele noastre de început în căsuţa noastră, când…

Expresia lui Marty îl mat tempera, însă el continuă:

— Am verificat-o, pereţii sunt bine făcuţi, ferestrele suni rezistente. Acoperişul arată chiar bine. Cred că Willie, de dragul lui Missie, i-a făcut unul nou, ştiind că urma să venim la ei în vizită Nu văd de ce nu ne-am simţi bine şi confortabil iarna asta acolo.

Aversiunea iniţială a lui Marty faţă de idee începu să păleascâ. Râse încetişor.

— N-am visat niciodată că voi locui într-o casă de lut. Şi încă la vârsta mea!

— Tot vorbeşti de vârsta ta, spuse Clark. Lu nu mă văd însurat cu o femeie în vârstă, aşa că mai bine n-ai mai vorbi aşa.

Marty râse din nou.

— Ei bine, o îmboldi Clark. Ce zici de căsuţa de lut? Eşti de acord? E şi mobilată – aşa cum e…

— De ce nu? spuse Marty, dând din umeri. Gândeşte-te cât timp voi avea ca să mă odihnesc, să citesc sau să cos. Nu-i greu de făcut curăţenie acolo.

— Vorbeşti ca o femeie comodă, comentă Clark. Da ştii că eu mă aştept la aceeaşi îngrijire de care am avut parte aici… Nu-şi putu isprăvi însă fraza, că se trezi cu o pernă aruncată în faţă.

— Atunci ne-am înţeles, spuse, după ce se opriră din râs. Ne vom muta mâine.

— Nu crezi că Missie ar avea nevoie timp să se obişnuiască cu ideea?

— O să se obişnuiască. Lasă-i timp şi-o să vezi cum o să găsească tot felul de motive pentru care n-ar trebui să ne mutăm.

— Poate că ai dreptate, spuse Marty. Bine, ne mutăm mâine.

Îl sărută pe Clark şi se întoarse pe partea cealaltă. Un zâmbet răsări pe faţa ei. Vor locui într-o casă de lut! Ce-ar zice prietenii ei de acasă? Ei bine, le va povesti cum a fost experienţa asta. Abia aştepta să le scrie următoarea scrisoare copiilor. Imaginează-ţi – ea şi Clark locuind într-o căsuţă de lut!

CINCISPREZECE

Mutarea

Dimineaţa următoare, la micul dejun, Nahan era preocupat să-şi îndese în gură brioşvle făcute de Wong şi să facă planuri pentru el şi bunicul.

— Şi putem călări peste deal ca să-i vedem pe toţi lucrătorii de la frrmă cum mână vitele. Îi putem vedea cum pornesc la drum către târgul din oraş. Şi...

— Stop, văcarule! spuse Clark. Sigur că sună bine planul tău, da mr teamă că astăzi nu pot călări cu tine. Eu mă gândeam să-ţi cer t» ajutorul astăzi.

Nathan îşi privi bunicul cu mirare şi interes.

— Sigur, bunicule. Te ajut. Josiah interveni.

— Eu ajut bunicul.

— Tu eşti prea mic, răspunse Nathan cu atitudinea superioară a unui frate mai mare, însă Clark se grăbi să-l asigure pe cel mic:

— Sigur că poţi ajuta. Avem nevoie de oricine vrea să ne ajute. Josiah strălucea de bucurie că fusese şi el acceptat.

— Ce vrei să faci? întrebă Missie.

— Ku şi mama ta am hotărât să ne mutăm astăzi.

— ŞI vă mutaţi?

— Da.

— Tată, nu mă mai tachina, spuse Missie.

— Fata mea, nu glumesc. N-am fost niciodată mai semn

— Adică ce vrei să spui – „vă mutaţi”?

— Ei bine, ne-am hotărât că ar fi de-a dreptul interesant pentru noi să petrecem iarna în căsuţa din lut.

— Acum chiar glumeşti! Missie nu putea să creadă că tatăl său vorbeşte serios.

— Nu, nu glumesc

— De ce vreţi să faceţi asta?

— De ce nu? Căsuţa e confortabilă şi călduroasă, suficient de mare pentru amândoi. Va fi o adevărată aventură pe care merită s-o povestim celor de acasă.

— Oh. tată! spuse Missie cu exasperare în voce. Nu vorbi despre un lucru atât de absurd

— Micuţa mea, spuse Clark cu fermitate, nu e un lucru absurd p sunt chiar serios când spun asta.

Missie se întoarse spre Marty.

— Spune-mi că glumeşte.

— Nu, spuse Marty pe un ton natural. Nu glumeşte. Am vorbit aseară despre asta. Ne-am gândit că ar fi bine pentru toţi dacă am locui separat pe timpul iernii. Vom fi foarte aproape…

— Nu înţeleg nimic din ce spuneţi, spuse Missie ridicându-se de pe scaun palidă. Dacă vorbiţi serios, aş vrea să ştiu de ce. Nu am avut grijă de voi…

Clark o întrerupse repede.

— Draga mea, spuse cu blândeţe, sigur că aţi făcut tot ce-aţi putut pentru mine… şi pentru mama ta. Şi apreciem foarte mult asta… mai mult decât am putea exprima în cuvinte. Însă acum, când pot să mă descurc singur şi-mi pot purta de grijă, ne-am gândit că a sosit timpul ca cei din familia ta să te aibă înapoi… numai pentru ei.

Willie făcu ochii mari când realiză sensul cuvintelor, apoi îşi plecă privirea. Marty ştia că el nu va spune nimic, însă mat ştiu şi că era conştient că aveau dreptate cu privire la situaţia din căminul său.

— E absurd! continuă Missie supărată. Familia mea m-a avut în tot timpul ăsta. Tot timpul am fost aproape. Toţi ştiau unde» a mă

o-ninv. \ Fiecare ne bucurăm să vă avem aici. În plus, ţi-ai pierdut pKxxul Kxm. Îl pentru că aţi venit să ne vizitaţi şi…

— Missie. O întrerupse Clark din nou. nu vreau să te mai aud nici. viaţă spunând că mi-am pierdut piciorul

pentru că am venit aici. Se putea întâmpla şi acasă lucrul Asta, la fel de bine. Locul n-are nimic de-a face cu situaţia asta şi nu vreau să simţi nicio urmă de vină sau responsabilitate pentru faptul că accidentul s-a întâmplat cât tim*p în* fost aici.

— Ei bine, spuse Missie plecându-şi privirea, însă trecând cu vederea comentariul lui Clark, nu mă voi simţi vinovată – promit, dar tot nu înţeleg de ce vreţi să vă mutaţi. Ne-am bucurat atât de mult să vă avem aici. Nici n-o să vă daţi seama, şi va trece iarna, şi va trebui să vă întoarceţi acasă. Noi vă vrem aici cât mai mult cu putinţă. Spune-le, Willie! îşi imploră ea soţul.

Însă Willie continua să-şi mănânce omleta şi brioşele.

— Spune-le, Willie! repetă ea.

Willie înghiţi şi se uită de la unul la altul. Se vedea clar că nu doreşte să fie inclus în discuţie. Clark vorbi înainte ca Willie să fie obligat s-o facă.

— Noi ştim că ginerele nostru nu ne-ar sugera niciodată să plecăm de la masa sau din casa lui, Missie. Noi vrem să facem asta, nu pentru d n-am fi bine-veniţi aici, ci pentru că simţim că aşa e bine pentru toţi. Vom fi aici, aproape, şi vom putea veni la o cafea ori de câte ori ieşim la o plimbare. Mama ta va veni des ca să împrumute câte-o ani de zahăr şi să stea la taifas „ca-ntre femei”. Băieţii pot veni să ne viziteze în căsuţa de lut. Clark trase cu ochiul. Ar putea fi chiar distractiv. Ştii, eu şi Marty n-am locuit niciodată singuri.

— Şi nimic din ce-aş putea spune nu vă va face să vă răzgândiţi? spuse Missie, într-un ultim efort de a-i convinge.

— Mă tem că nu. Dacă iarna devine prea friguroasă şi ne va fi prea frig, s-ar putea să ne târâm înapoi, dacă ne daţi voie, spuse Clark pe un tot glumeţ.

— Eu o să te las înăuntru, bunicule, îl asigură Nathan, şi toţi izbucniră în hohote.

Missie întinse mâna după ibricul cu cafea.

— Hi bine, dacă sunteţi atât de hotărâţi, cred că nu vă pot opri, dar tot nu-mi place.

— Uite ce e, draga mea, spuse Marty, înţelegând ce simţea fiica ei. Dacă n-am crede că aşa e cel mai bine, n-am face lucrul ăsta. Sinceri l l-ai să-ncercăm, eşti de acord, Missie? Dacă nu e spre binele tuturor, atunci o» a ne mutăm înapoi. În regulă?

Missie se lumină puţin la faţă şi se aplecă să o sărute pe Marty pe frunte.

— Îmi pare rău! M-aţi luat pe nepregătite. Reuşi să zâmbească. Dacă sunteţi siguri că asta vreţi, căsuţa mea de lut vă stă la dispoziţie. Dar te avertizez, mamă, poate deveni tare sufocantă într-o zi de iarnă.

Marty râse.

— Eu am un avantaj pe care tu nu l-ai avut draga mea.

— Da? întrebă Missie.

— FV tine, spuse Marty. Dacă o să mă simt încorsetată acolo, o şi mă înfofolesc bine şi-o să mă-ndrept spre casa ta mare şi frumoasă. Tu n-ai avut o casă mare sau o fiică prin apropiere, aşa că ai fost obligată să rămâi acolo.

Missie zâmbi din nou.

— Ei bine, sper să te simţi încorsetată cât mai des cu putinţă, spuse ea Atunci o să vii la mine mereu.

Clark îşi puse jos ceaşca goală.

— Bine, copii, le spuse el băieţilor, cred că ar trebui să ne apucăm de treabă. Aveţi vreo căruţă pe care s-o putem folosi?

Băieţii coborâră grăbiţi de pe scaune şi dădură fuga spre dormitorul bunicilor din ultimele luni. Clark îi urmă, iar cârja lui făcea un zgomot ritmic pe podeaua casei.

— Mă duc să văd ce covoare şi pături găsesc. Vei avea nevoie şi de vase mai bune. Cele care sunt în căsuţă arată jalnic.

— Nu-ţi mai face atâtea probleme, îşi avertiză Marty fiica. Însă ştia foarte bine că a-i cere asta ar fi fost ca şi când i-ar fi cerut soarelui să nu mai strălucească. Sigur că Missie îşi va face probleme. Marty ridică din umeri. Poate că toată preocuparea asta de a-i instala cât mai bine va fi

pentru Missie şi un prilej de amuzament. Ieşi afară în urma lui Missie. hotărâtă să facă din ziua mutării lor o adevărată aventură.

oce

V’prile erau mai răcoroase de-acum, iar lemnul din vechea sobă dJktea tihnitei căsuţe din lut un aspect confortabil şi călduros. Oui v încurajase pe Marty să o viziteze mai des pe Missie în prinde nle după mutarea lor. pentru a o asigura că nu uitaseră de ea. Uut\ o invitase pe Missie în căsuţă pentru ceaiul de după-amiază. «multele amintiri ale lui Missie despre primitiva locuinţă îi ajuw4 pe părinţi să înţeleagă mai bine primii ani ai ei în Vest. Missie le xxesti despre şocul pe care-l avusese când dăduse cu ochii pentru Tăma dată de mica movilă acoperită cu iarbă ce urma să fie căminul «v despre groaza pe care-o simţise când văzuse din interior podeaua $ xvpenşul de lut despre teama pe care-o simţise când îl aşezase re Nathan pe pat teama că din acoperiş se vor desprinde bucăţi de rănunt ce se vor prăvăli peste copilul plăpând. Le descrise primul lor Crăciun şi cum lucrătorii de la fermă, îngrămădiţi acolo, s-au bucurat de-o simplă masă de Crăciun. Le spuse de Cookie şi de Nathan, când acesta din urmă se îmbolnăvise de anghină, despre felul în care Ceobe o ajutase să respire din nou. Le spuse despre prima vizită a Vianet despre cât îi era de greu să-şi uşte rufele, despre sentimentele cărora îi fusese teamă să le dea glas. Însă în vocea ei exista o nostalgie ti timp ce le vorbea despre toate astea, nostalgie ce dovedea faptul d Missie simţea o afecţiune profundă pentru micuţa căsuţă de lut. Mânv începu chiar să se întrebe dacă nu cumva Missie îi invidia că locuiau acolo!

Băieţii aveau o plăcere deosebită să vină în vizită, iar Marty şi Clark constatară ci abia aşteptau să audă o bătaie în uşă. urmată deglasurile lor strigând: „Bunicu’! Bunica!” îl întrerupeau pe Clark de la studiul Scripturii pentru duminică. Îi băteau la cap să-i lase să pună lemne pe foc. Voiau să se rostogolească în pat, să facă desene pe duşumeaua de lut şi să mănânce la mica măsuţă din încăpere. Aduceau de la mama lor legume din grădină, ouă

proaspete sau bpte. Aduceau chiar deserturi făcute de Wong.

Clark şi Marty se bucurau de ei, însă se asigurau întotdeauna că or fi acasă în momentul în care tatăl lor se întorcea de la muncă.

Viaţa intră în orie din urmă într-o rutină. igrv. ibilă, confortabili pentru fiecare dintre e». Martsera mulţumitoare că soţul vi îi propusese să se mute. simţind că această schimbări era, într-adevăr, spre binele tuturor. Willie nu mai era atât de tensionat, era mai relaxat şi vesel. Avusese nevoie să-şi ocupe din nou locul de stăpân al casei. Chiar şi Missie căpătase o strălucire nouă. Lunile ce trecuseră îi secătuiseră pe toţi însă acum era momentul ca viaţa să revină la normal.

mat

Marty stătea în faţa căsuţei, tricotând şi bucurându-se de soarele de toamnă târzie; Clark veni de după colţul casei, descurcându-se de minune cu cârja sub un braţ şi cu găleata plină cu apă de la izvor în cealaltă mână. Puse găleata jos şi se aşează pe un scaun lângă Marty, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Râse pe înfundate, iar Marty îşi ridică privirea. *găseşte de amuzant*? se întrebă, repetând întrebarea cu voce tare.

— Nimic anume. Doar mă gândesc că Dumnezeu chiar *face* ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine.

— Adică?

— Piciorul ăsta – pe care nu-l mai am. Ai observat care îmi lipseşte?

— Da, stângul.

— Da, stângul – dar mai mult de-atât. Uite, când muncesc, mâna mea dreaptă e liberă. Vezi, folosesc cârja cu mâna stângă. Nu doar asta, dar mai ţii minte că tot piciorul stâng l-am lovit cu securea în acea iarnă când am tăiat copaci pentru scânduri? Ţii minte?

Marty se întrebă cum putea crede el că uitase. Încă o mai lua o stare de leşin când se gândea cum se întorsese Clark acasă, cu faţa palidă şi piciorul scăldat în sânge.

— Îmi amintesc, spuse ea, cu un nod în gât.

— Ei bine, piciorul lovit a fost tăiat. Nenorocitul, de câte ori nu m-a ţinut treaz noaptea – în special când se schimba vremea.

— Nu mi-ai spus asta niciodată.

— N-aveam motiv s-o fac. De-acum, nu cred *că* mă va mai ţine treaz.

Clark chicoti din nou. Marty nu reuşi să i se alăture, însă îi zâmbi acestui bărbat puternic şi răbdător al ei, care vedea mâna lui Dumnezeu în toate circumstanţele vieţii sale.

toca

Clark primi vizita lui Juan. Trecuseră trei săptămâni de când îi văzuseră ultima oară pe cei din familia de la Rosas. Li se spusese că jxun şi Maria plecaseră, aşa încât bănuiră că Juan încă umbla să-şi refacă rezerva de echipamente şi materiale pentru practica sa medicală. Acum îl salută pe Clark strângându-i hotărât mâna şi cu privirea limpede. Marty simţi că dorea să vorbească în particular cu Clark, aşa că-i lăsă singuri, în faţă cu câte o ceaşcă de cafea aburindă.

— Ei bine, după multă rugăciune şi frământare, începu Juan îndată, am făcut cum mi-ai recomandat.

— Ai fost acasă?

— Am fost acasă, spuse Juan emoţionat.

— Mă bucur, spuse Clark. Şi cum te-a primit tatăl tău? Ochii lui Juan se întunecară o clipă.

— Tatăl meu, îmi pare rău s-o spun, nu mai era acolo să mă-ntâmpine. Murise cu şapte luni în urmă.

— Îmi pare rău! spuse Clark cu sinceritate.

— Şi mie-mi pare rău! Ar fi trebuit să plec mai repede. N-ar fi trebuit să las ca mândria asta a mea să mă ţină departe.

— Şi mama ta?

— Mama m-a primit cu braţele deschise. Clark zâmbi.

— Sunt sigur de asta.

— Tata a murit şi a lăsat-o singură. Mama s-a rugat în fiecare zi ca, dacă fiul ei Juan mai era încă în viaţă, să se

întoarcă la ea. Din cauza nesăbuinţei mele, a trebuit să treacă destul de mult timp până când rugăciunile i-au fost ascultate.

— Cu toţii suntem nesăbuiţi uneori, îi aminti Clark.

Juan continuă:

— Mama abia dacă-şi putea crede ochilor când m-a văzut intrând în camera ei. Îmbătrânise mult. Nu mâncase bine şi nici nu se prea îngrijise de când murise tata. Când m-a văzut, a început să plângă de bucurie. Apoi mi-a povestit că, după plecarea mea, tata a început să slăbească tot mai mult. A încercat luni la rând să mă găsească – să-mi ceară iertare – însă n-a reuşit să-mi dea de urmă. Înainte de a muri, a făcut-o pe mama să-i promită că va continua căutările. Şi ea a făcut-o. A trimis oameni în căutarea mea, a promis recompense, dar nu m-a putut găsi.

Juan se opri şi-şi trecu o mână peste ochi.

— Le-am cauzat multă suferinţă, murmură el.

— N-ai ştiut.

— Nu, n-am ştiut. Eram prea ocupat să-mi ling rănile… Mama a fost atât de fericită să audă că sunt din nou doctor. Mi-ar face plăcere s-o întâlneşti.

— Şi mie. Poate într-o zi…

— Nu într-o zi. Acum.

— Vrei să spui…

— E aici. Am lăsat-o la casa mare, îşi bea ceaiul cu Missie şi Maria. Tare mult ar vrea să-l întâlnească pe omul care i-a trimis fiul acasă.

— Dar eu… nu *eu* am făcut asta. Te-ai dus singur. A fost decizia ta.

— Da, m-ai lăsat să iau singur decizia asta. Mi-ai lăsat demnitatea asta. Dar atunci când mi-ai vorbit, ai ştiut ce voi decide. Juan zâmbi.

— Mi-ar face plăcere s-o întâlnesc pe mama ta, spuse Clark, ridicându-şi cârja.

— Şi am ceva pentru tine, spuse Juan, întorcându-se la uşă şi în tinzând mâna după o cârjă atent confecţionată, căptuşită în partea de sub braţ.

— În oraş se fac cârje foarte bune, adăugă el.

— Clark luă noua cârjă şi o sud pe toate părţile, privind-o din toate unghiurile.

— E grozavă, zâmbi el larg. Şi-ţi mulţumesc.

Clark, cu noua sa cârjă „de cumpărat”, se îndreptă spre casa mare alături de Juan. Juan îi explică în timp ce mergeau într-acolo:

— Mama n-a vrut să rămână singură la fermă. Şi, pentru că eu n-am vrut să mă întorc acolo, ne-am hotărât să vindem ferma omului care a condus-o în locul tatălui meu. Mama a insistat să folosim o parte mare din bani pentru practica mea medicali. Vrea şi avem echipament de calitate pentru cei care au nevoie de ajutor. Va locui cu ne. Suntem atât de fericiţi! Maria nu ştie ce înseamnă să ai o mamă. A ei a murit pe când Maria era micuţă. Suntem cu toţii tare fericiţi, domnule Clark, şi-ţi mulţumim.

Doamna de la Rosas era o femeie delicată, cu ten închis la culoare, ochi sclipitori şi un zâmbet larg. În ciuda anilor şi a suferinţei din secul avea un spirit vioi şi o viziune vibrantă asupra vieţii. Clark şi Marty o plăcură imediat.

— Mama spunea că ar trebui să venim cu toţii la serviciul de închinare, spuse Maria. Când Dumnezeu lucrează răspunzând rugăciunilor prin oameni care se închină – chiar dacă se închină într-un mod diferit – înseamnă că sunt plăcuţi lui Dumnezeu, spune ea. Aşa că Dumnezeu este de acord să ne închinăm împreună cu ei. Vom veni la închinare duminica viitoare – şi toate duminicile – şi vom fi fericiţi să putem contribui la construirea noii biserici.

Rugăciunea pe care o înălţară împreună înainte ca familia de la Rosas şi se-ndrepte spre casă fu plină de înflăcărate mulţumiri aduse lui Dumnezeu.

ŞAISPREZECE

Iarnă

Nathan îşi sărbători cea de-a şasea zi de naştere – un eveniment mare pentru el în fiecare an, dar mai ales acum, când îi avea pe bunicii lui alături. Familiile Klein şi de la

Rosas veniră la sărbătoare, iar casa răsuna de râsete şi sporovăială.

Josiah îşi primi şi el porţia de atenţie cu această ocazie, venind din bucătărie înfăşurat în şorţul mare al lui Wong. Toţi izbucniseră în râs, iar Joey fusese plăcut impresionat de reacţia produsă.

Nathan insistase şi el să primească de ziua lui o cârjă „exact ca a hi bunicul” şi nu putea înţelege obiecţiile cu care-i fusese întâmpinată cererea. Dorea să-l imite pe buni cu în toate felurile posibile, de aceea considera folosirea unei cârje – cu toate ci plănuia să-şi păstreze piciorul – încă un lucru pe care-l putea împărtăşi cu acest om pe care-l iubea atât de mult. Missie fusese şocată când aflase dorinţa lui Nathan, temându-se că insistenţa lui de a primi o cârjă ar putea ispiti soarta să-i facă parte de aşa ceva pe viitor. Încercase să-l convingă pe Nathan de inutilitatea ei, promiţându-i tot felul de alte lucruri în schimb. Însă Nathan nu se lăsase. Clarii fusese nevoit să stea de vorbă cu băiatul, ca de la bărbat la bărbat, iar Nathan se convinsese în urma discuţiei că era mai bine să aibă două picioare bune, aşa, „ca tatăl său”.

Willie avusese un profit bun de pe urma vânzării de toamnă a vitelor, aşa că plecă împreună cu Missie într-un oraş mai mare, pentru cumpărături. Clark şi Marty se ocupară de cei doi băieţi în lipsa lor. Copiii îi implorară să-i lase să doarmă cu ei, în căsuţa de lut, aşa că cei patru avură parte de un timp deosebit de plăcut împreună.

Mobila comandată sosi, în cele din urmă, iar Missie avea acum o cameră de luat masa cu totul nouă – splendid aranjată cu mobilă din lemn închis la culoare, un covor gros şi draperii bogat ornamentate. Marty o complimentă pe Missie de multe ori pentru gustul desăvârşit de care dădea dovadă, însă aceasta râse şi răspunse că oricine putea avea asemenea gusturi dacă avea şi destui bani.

Şi Missie îşi sărbători ziua de naştere. Marty se bucură să-i poată pregăti tortul şi masa festivă după atâţia ani în care nu avusese ocazia s-o facă. Marea sufragerie a familiei fusese aproape la fel de plină de oameni ca

încăperea din căsuţa de lut, pe vremea acelui Crăciun de neuitat, cu câţiva ani în urmă. Însă Missie fusese încântată, iar lucrătorii de la fermă se pare că apreciaseră cu toţii sărbătoarea familiei.

net

Marty se trezi într-o dimineaţă surprinsă de şuieratul vântului ce dădea târcoale căsuţei. Prima furtună de iarnă tăbărâse asupra lor fără a le da de ştire. Clark se trezise şi aprinsese deja focul în sobă înainte de a-şi citi Biblia la masă.

Marty se ghemui din nou sub pături şi se gândi cât de norocoşi erau. Da, iarna le bătea la uşă cu furie, însă ei erau la adăpost şi căldură. Marty nu reuşi să stea prea mult sub pături. Clark făcuse cafeaua, iar mirosul ei proaspăt o ademeni. Dădu la o parte aşternuturile cu oarecare părere de rău, însă căldura pe care o degaja focul o asigură că vântul nu putea pătrunde în adăpostul lor călduros.

— Măi, da bine mai miroase cafeaua asta! Cred că ai făcut-o dinadins, doar ca să mă scoli din pat, spuse ea punându-şi braţele în jurul umerilor lui Clark şi sărutându-l pe obraz.

— Auzi cum şuieră vântul? întrebă Clark. Cred că avem ocazia acum să aflăm cum sunt iernile în Vest.

— Aşa e, spuse Marty, da ştii ceva? Pe mine nu mă sperie deloc.

Clark zâmbi.

— Ce fan? întrebă Marty.

— Henry s-a gândit că iarna, atunci când vine o astfel de furtună tocmai în ziua de duminică, oamenii care locuiesc la distanţă nu vor putea ajunge la întâlnire. Aşa că am discutat asta şi am hotărât să tăcem nişte lecţii scrise, pe care ei să le poată citi şi studia acasă

— Dar asta e o idee foarte bună! exclamă Marty cu entuziasm

— Cel puţin asta-i va face să se simtă parte din grup, chiar dacă nu mijesc să vină la întâlnire. Vor studia aceeaşi porţiune a Cuvântului *ca* şi restul.

— E foarte bine, îl încuraja Marty din nou.

— Da parcă lucrez la asta de secole, aşa că mi-ar prinde bine acum ceva de mâncare. Stăteam aici şi mă gândeam că dimineaţa asta e tocmai potrivită pentru o porţie mare de clătite.

Marty râse şi se duse să se îmbrace, ca să-i poată pregăti clătite lui Clark.

lama se dovedi la fel de furtunoasă cum îşi făcuse apariţia. Furtunile se abăteau asupra locului şi apoi le dădeau răgaz, lăsând în urmă mormane de zăpadă. Aşa cum bănuiseră, grupul numeros de oameni care se întâlneau duminica se reduse în zilele de iarnă grea Henry se oferi să distribuie materialele cu lecţii biblice celor care nu reuşeau să participe la închinare.

Comitetul de construire a bisericii se străduia din greu să facă planurile de construcţie şi să aranjeze livrarea materialelor pentru ridicarea dădini, la primăvară. Toţi membrii grupului erau nerăbdători să poată avea propria lor bisericuţă. Mama lui Juan comandă din oraş un clopot pentru turla bisericii. Era de părere că biserica lui Dumnezeu trebuia tă aibă un clopot care să-i adune pe închinători laolaltă.

Sosiră muncitori şi donaţii pentru materiale din partea multor wrom. Willie şi Henry erau siguri că în momentul în care clădirea va fi ridicată, numărul celor ce vor veni la închinare va creşte considerabil

Cookie venea adesea la căsuţa din lut pentru a sta de vorbă cu Clark. Marty era sigură că Cookie aştepta s-o vadă plecând la Missse ca să mai stea de vorbă sau să gătească ceva împreună, iar apoi, în absenţa ei, se îndrepta spre căsuţă să bea o cafea cu Clark. Clark nu-i prea spunea ce discuta cu Cookie – ştia că în acest fel onora dorinţa lui Cookie ca discuţiile lor să rămână confidenţiale. În acelaşi timp, îşi dădea seama că bătrânul bucătar era profund tulburat de viaţa sa din trecut şi de efectul pe care aceasta îl avea asupra viitorului său veşnic. Marty ar fi dorit să grăbească „trezirea” şi să-i spună franc în faţă lui Cookie: „Eşti păcătos şi-ţi dai seama că faptele

tale rele nu te vor lăsa să intri în rai. Şi eu am fost o păcătoasă. Dar nu-i nevoie să rămâi aşa. Cristos Iisus a venit pentru ca orice om să poată fi iertat şi să devină ce a vrut Dumnezeu pentru noi când ne-a creat. Tot ce trebuie să faci, Cookie, este să accepţi darul vieţii pe care El ţi-l oferă. E foarte simplu. Nimic mai mult. Nu-i nevoie să te tot frământţi dacă e sau nu o idee bună. Bunul simţ îţi spune că nu poţi pierde în toată afacerea asta. Acceptă şi rezolvă-ţi problema!”

Clark era mult mai răbdător cu omul, iar Marty ştia că-i va explica cu atenţie ceea ce avea de spus Scriptura referitor la căderea omenirii în păcat – începând cu Adam şi Eva – despre egoismul omului, despre nevoia fiecăruia de a avea un Salvator şi despre soluţia lui Dumnezeu la această nevoie. Cookie îşi înţelegea treptat propria nevoie şi ce a făcut Cristos pentru el, îi spusese Clark lui Marty. Era încrezător că atunci când Cookie va lua decizia, nu se va mai întoarce la ce-a lăsat. Cu toate astea, înăuntrul ei, Marty se agita, dorindu-şi ca omul să se decidă mai repede.

Şi Scottie se afla pe lista de rugăciune a familiei Davis. Le plăcea şi-l respectau pe supraveghetorul fermei, dorindu-şi să-l vadă făcând pace cu Dumnezeu. Scottie venea la serviciile de închinare de duminica ori de câte ori era liber, însă nu părea să-şi dorească vreo schimbare în viaţa sa.

Lane, cel care-l ajutase pe doctorul de la Rosas în timpul intervenţiei chirurgicale, creştea din punct de vedere spiritual. În fiecare zi îi căuta pe Clark sau pe Willie punându-le întrebări ce se ridicaseră în mintea lui în timp ce citea Scriptura. Nu numai că citea Biblia, însă şi încerca să trăiască în fiecare zi după poruncile şi preceptele ei. Lane nu putea fi acuzat de ipocrizie. Până şi înverşunatul Smith începu să dea dovadă de un anumit respect faţă de Lane, iar într-o zi îi spuse lui Jake:

— Nu prea dau doi bani pe religie. Totdeauna m-am gândit cât pentru femei şi copii şi pentru aceia slabi de înger. Da dacă-ar fi să mi intereseze religia, mi-aş dori s-o

am pe-a lui Lane.

Jake îl privi sceptic.

— N-am ştiut că sunt mai multe, spuse tărăgănat.

— Nu? Atunci nu te-ai prea uitat la Lane în ultima vreme.

— Şi de unde şi-a luat Lane religia asta aşa de specială? rânji Jake dispreţuitor.

— Cred că de unde şi-au luat-o şi şefu', şi socrul lui. Se pare că-i aceeaşi.

Jake se gândi la Willie şi la felul său ferm de-a fi – chiar şi în perioadele mai grele – la felul corect în care-şi trata lucrătorii şi la preocuparea de care dădea dovadă faţă de cei din jur. Se gândi la Clark şi la felul în care-şi acceptase handicapul, aşa că murmură pentru sine:

— Da, cred că ai dreptate. Apoi se întoarse spre Smith.

— Păi, dacă ei pot să o dea mai departe şi-s nerăbdători s-o facă, ce te opreşte pe tine s-o accepţi?

Smith nu răspunse. Doar se încruntă şi se îndepărtă călare.

axa

Odată cu sosirea Crăciunului, gândurile lui Marty se îndreptară tot mai des spre familia rămasă acasă, aşa cum se îndreptaseră gândurile ei către Missie în timpul sărbătorilor de Crăciun pe care nu le petrecuseră împreună. Marty îşi spuse că Ellie va primi ajutor de la Kate pentru pregătirea Crăciunului la fermă, iar în ultima scrisoare veniţi de acasă li se spuse că familiile lui Nandry şi Clae vor fi acolo de Crăciun. Curând după Anul Nou, Joe, Clae şi micuţa Esther vor pleca la oraş, unde Joe va avea ocazia, în sfârşit, să-şi continue studiile la seminar. Marty şi-ar fi dorit să fie acolo ca să-i petreacă. Însă Uicuria ei era că cei trei se vor afla în acelaşi oraş în care Luke îşi va continua studiile medicale. Nu îi va fi atât de greu să-l lase să plece, fbind că Clae şi Joe vor fi acolo ca să-l primească.

Chiar şi aşa, Marty se gândi mult la ei în timp ce-şi continua pregătirile pentru Crăciun alături de familia din Vest.

Wong şi Cookie îşi combinară eforturile în pregătirea unei cine festive de Crăciun pentru toţi membrii familiei de la ferma de vite. Urma să fie un eveniment măreţ, aşa că toţi anticipau ocazia. Marty presupuse că vor mânca toţi mai mult decât era nevoie, însă, cumva, până şi lucrul acesta vorbea despre binecuvântările îmbelşugate pe care Dumnezeu le revărsase asupra lor, în special cu ocazia acestui Crăciun.

Nathan şi Josiah erau cuprinşi de un entuziasm debordant. Nathan mai avusese parte de astfel de sărbători şi făcuse cunoştinţă cu emoţiile primirii de cadouri. Josiah era prea micuţ pentru a-şi aminti alte asemenea ocazii, însă-l credea pe cuvânt pe fratele său.

Marty tricotase mănuşi, şosete şi fulare pentru cei doi băieţi, iar Clark fabricase cu grijă o sanie.

— Cu atâtea dealuri în jur, îi spusese el lui Marty, trebuie să existe unul pe care să se poată da cu sania. Marty era perfect de acord. Chiar dacă se aflau la o distanţă atât de mare de restul familiei lor, erau fericiţi să poată petrece acest Crăciun alături de Missie, Willie şi cei doi copii.

În Ajunul Crăciunului, Marty isprăvi de pregătit şi ultimul dintre cadouri, le împachetară, se înfofoliră şi ieşiră în noaptea de iarnă luminată de stele, îndreptându-se către casa lui Missie. Plănuiseră o seară de jocuri, colinde de Crăciun şi floricele de porumb în faţa şemineului. Darurile urmau a fi deschise dimineaţa următoare.

Nathan răspunse la bătaia lor în uşă şi chiui de bucurie văzându-i, iar Josiah, prezent pe urmele lui, se făcu ecoul bucuriei fratelui său.

— Bine ai venit, bunicule! Bine ai venit, bunica! Intraţi. E Crăciun! strigă Nathan.

— Căsiun, repetă Josiah, şi-i trase de mâini înăuntru.

Seara fu plină de dragoste şi bucurie. Tăifăsuiră, mâncară, jucară jocuri şi cântară – toate astea presărate cu râsete şi voie bună. Îşi povestiră amintiri de la alte sărbători de Crăciun. Nathan adora poveştile, însă, în cele

din urmă, pleoapele lui Josiah deveniră din ce în ce mai grele, cu toate că băieţelul se lupta din răsputeri să rămână treaz.

Missie se ridică într-un târziu pentru a-i pune pe cei doi copii la culcare. Nathan nu era deloc nerăbdător să se culce, de teamă că ar putea să piardă vreun eveniment anume. Missie îl asigură că toate lucrurile vor rămâne la locul lor şi că dimineaţă va putea să se bucure din nou de sărbătoare.

Odată copiii adormiţi şi adulţii serviţi cu cafea şi felii din tortul de Crăciun al lui Wong, făcut după una dintre reţetele lui Marty, Missie, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, îşi împărtăşi secretul.

— Veţi fi din nou bunici în iulie, spuse ea. O să mai avem un micuţ.

— O, asta-i minunat! strigă Marty, îmbrăţişându-şi strâns fiica. Tare mi-aş fi dorit să fie mai devreme! O să ne întoarcem înainte de asta şi va fi atât de greu să plecăm fără să-l vedem – sau s-o vedem.

— Sper să fie fetiţă de data asta, admise Missie. Dar şi un băieţel e bine. Willie are întotdeauna nevoie de o mână de ajutor la fermă. Izbucniră în râs, iar Willie părea încântat.

Discutară despre speranţele şi visurile pe care le aveau pentru pruncul ce se va naşte. Marty îşi exprimă bucuria că dr. de la Rosas va fi prezent la naştere. Şi poate că până atunci îşi va deschide şi cabinetul medical.

Clark şi Marty, braţ la braţ, străbătură cărăruia acoperită de zăpadă înapoi, la căsuţa lor de lut. Erau pe punctul de a intra, când Cookie îşi făcu apariţia, şontâcăind grăbit către dormitorul lucrătorilor, cu un felinar mic agăţat de brâu. Marty presupuse că mergea să petreacă Crăciunul împreună cu ceilalţi lucrători, însă Clark deosebi o anumită grabă în paşii lui Cookie.

— E vreo problemă? îl întrebă pe Cookie. Acesta ezită.

— Nu, nu chiar. Cel puţin, nu una care să vă îngrijoreze. Scottie tocmai a adus un individ rătăcit. N-

arată prea bine. Arată de parcă n-a mâncat de-o săptămână şi e destul de frig pentru a-ţi face culcuşul sub o stâncă. Lane s-a dus să vadă ce sfat are doctorul pentru degerături.

Cookie dădu să meargă mai departe, însă Clark îl strigă:

— Vin şi eu. Nu cred că pot face prea mult, da pot să arunc o privire.

Se întoarse spre Marty şi spuse încet:

— Tu intră în casă. Nu stau decât câteva minute şi mă-ntorc. Înainte de-a te culca, verifică focul.

Apoi se îndreptă şchiopătând spre Cookie, lăsând urme ciudate în zăpadă cu cârja sa.

Lucrătorii îl puseseră pe nefericitul om în pat, Lane cedându-şi patul înainte de a porni după doctor. Smith folosise singurul medicament cu care era familiarizat – o doză de whisky. Omul scuipa şi se agita, semn că era în viaţă, se gândi Clark.

— Unde l-aţi găsit?

— Scottie l-a găsit undeva, afară. Nici măcar n-avea cal. Spunea c-a murit. Se ducea undeva – cine ştie unde – şi vremea rea l-a prins pe drum. A încercat să se adăpostească într-o scobitură, aşteptând ca vântul să se mai potolească. Putea sta acolo până la primăvară, că vântul tot nu se oprea.

Clark zâmbi, în ciuda îngrijorării pentru acest om.

— E grav?

— Nu ştim încă. Are câteva degerături şi e slab ca un şarpe. Şi la fel de rău. Tot ce face e să înjure şi să blesteme. Nu dă semne c-ar aprecia ce-a făcut Scottie pentru el.

Clark veni mai aproape de pat.

Bărbatul din faţa lui avea o barbă deasă, iar ochii îi erau înfundaţi în orbite. Ud leoarcă şi murdar, arăta de parcă n-ar fi mâncat de câteva săptămâni. Însă i se părea că-l mai văzuse undeva.

Clark le făcu semn să apropie felinarul de pat, lucru care-l făcu pe bărbat să geamă şi să înjure. Clark privi

atent la faţa trasă şi umbrită, însă în cele din urmă fu sigur.

— Jedd, spuse clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Jedd Larson.

ŞAPTESPREZECE

Jedd

Bolnavul se mişcă uşor şi mormăi ceva de neînţeles. Toţi ochii din încăpere se întoarseră spre Clark.

— Îl cunoşti pe omul ăsta? întrebă Scottie.

— E Jedd Larson; asta-i sigur. Da arată teribil. Ultima oară când l-am văzut era încă destul de tânăr şi în putere – şi cam încăpăţânat. Marty şi cu mine i-am crescut cele două fiice – cu toate că uneori uitam de-a dreptul că nu erau din carnea şi sângele nostru. Noi aşa ne gândim la ele.

— Să fiu al… exclamă Cookie, însă fu întrerupt de agitaţia bolnavului şi de strigătele sale delirante. Clark se aplecă asupra lui, încercând să înţeleagă ce spunea. Se îndreptă de spate când reuşi să înţeleagă unul dintre cuvinte, repetat adesea. Jedd spunea „Tina.

— Îl înţelegi? întrebă Cookie.

— O strigă pe soţia lui. A murit cu mulţi ani în urmă. Nu prea s-a purtat bine cu ea cât timp a trăit. Poate că acum are păreri de rău.

Clark întinse mâna şi o puse pe fruntea lui Jedd, dogoritoare din cauza febrei. Se aplecă din nou asupra omului şi-i rosti numele. Acesta nu-i răspunse. Clark în genunche lângă pat şi-i luă mâna. Începu să vorbească cu el. Bărbaţii din cameră se îndepărtară unul câte unul de pat, lăsându-i pe cei doi singuri.

— Jedd, spuse Clark, Jedd, sunt Clark. Clark Davis, vecinul tău. Mă (n minţi?, Jedd? Clark Davis. Clark şi Marty. Ţi-ai lăsat fetele cu noi, Jedd, când te-ai hotărât să mergi în Vest. Tina dorea ca fetele să faci şcoală. Tina a rugat-o pe Marty să le dea o şansă, Jedd. Ţii minte? Surit fete bune, Jedd, Nandry şi Clae ale tale. Ai fi tare mândru de ele. Eşti bunic, Jedd. Bunic de cinci ori. Şi de nepoţii tăi ai fi mândru, dac-ai putea să-i vezi.

Bărbatul nu răspunse. Rămăsese cu privirea aţintită în gol şi, din când în când, mormăia sau blestema, în timp ce căldura din cameră sporea durerea din mădularele sale degerate. Clark continuă să-i vorbească, masându-i mâinile în timp ce vorbea, atent să nu-i atingă degetele afectate de ger.

— Jedd, Nandry şi Clae îşi fac probleme pentru tine. Se roagă în fiecare zi pentru tine. Vor să te duci înapoi, Jedd. Vor să-ţi arate dragostea lor, familia lor, Dumnezeul lor. Ţii minte, Jedd? Tina s-a împăcat cu Dumnezeu înainte de a muri. Ei bine, fetele tale îl slujesc şi ele pe Dumnezeul Tinei, Jedd. Nimic nu le-ar face o mai mare plăcere decât ca tu să-L cunoşti pe Dumnezeu. Mă auzi, Jedd? Fetele tale te iubesc. Nandry şi Clae… te iubesc. Tina te-a iubit, şi Dumnezeu te iubeşte, Jedd. Trebuie să rezişti, continuă Clark, vorbind încet şi insistent. Nu poţi renunţa acum. Rezistă, Jedd!

Murmurul vocii lui Clark nu încetă decât în momentul în care Lane îşi făcu apariţia alături de doctor. Dr. de la Rosas îl examină pe Jedd cu atenţie şi-i dădu câteva medicamente. Clătină din cap în timp ce se întoarse spre Clark şi spre lucrătorii de la fermă.

— N-arată bine. N-o ducea bine nici înainte de-a fi fost prins de furtună.

— Va trăi? întrebă Clark.

— Nu ştiu.

— Te rog, doctore, spuse Clark, dacă poţi face ceva pentru el – orice, ca să-l faci să-şi revină – o să suport eu cheltuielile. Omul ăsta e tatăl a doua fete pe care eu şi Marty le-am crescut. A fost un om îndărătnic şi încăpăţânat, nesocotit şi uneori crud, dar fetele lui îl iubesc. Dacă Jedd ar putea trăi măcar atât cât să afle despre dragostea şi iertarea lui Dumnezeu. Ar însemna atât de mult pentru fetele lui…

pentru noi! Crezi că-l poţi face să-şi revină, doctore? Nu pot suporta gândul că va muri fără să pot vorbi cu el despre fetele lui şi despre dragostea lui Dumnezeu faţă de el.

Dr. de la Rosas îl privi grav.

— Pot doar încerca, spuse el. Roagă-te ca Dumnezeu să facă o minune.

Firi îndoială, doctorul ştia că Clark se va duce în căsuţa lui de Hit şi-şi va pleca genunchii în rugăciune, însă pentru Clark situaţia era urgentă. Îngenunche de îndată lângă patul în care zăcea Jedd şi irxrpu să se roage cu ardoare pentru o minune. În jurul lui se auzi un târşâit de picioare, în timp ce văcarii, nesiguri de ce ar putea face într-o astfel de situaţie, îşi schimbau poziţia. Însă Lane ştia. Traversă încăperea şi îngenunche alături de Clark, alăturându-i-se în rugăciune.

— Dragă Doamne, începu Clark, Tu îl cunoşti pe omul acesta. A fost un om păcătos, Doamne, dar toţi am fost aşa. A făcut alegeri greşite, dar toţi am făcut. Are nevoie de Tine, Doamne, aşa cum avem cu toţii nevoie. Nu Te-a recunoscut niciodată ca Dumnezeu şi Mântuitor, şi are nevoie de şansa asta. Doamne. Nu poate auzi sau răspunde în starea în care se află, aşa că cerem de la Tine o minune. Doamne, şi să-l ajuţi pe doctor să facă ceva să-şi revină, ca să putem vorbi cu el şi tăi putem citi Cuvântul Tău, ca să poată avea şansa de a alege singur. Te rugăm lucrul acesta. Doamne, în Numele lui Iisus, Fiul Tău, care a murit pentru ca fiecare dintre noi – şi Jedd – să aibă viaţa veşnică. Mulţumim, Doamne, că asculţi rugăciunile celor care se închină înaintea Ta! Amin.

Clark se ridică, luându-şi cârja pentru a se sprijini în ea. Bărbatul din faţa lor nu mişca.

Lane întinse mâna şi-i atinse obrazul păros. Apoi se uită la doctor.

— Ce urmează, doctore? Juan se uită la omul de pe pat.

— Cred cât voi lua la mine acasă. Îl pot instala în patul din birou. Toţi ochii se întoarseră spre doctor, întrebători.

Doctorul continuă:

— Are nevoie de multă îngrijire. Acolo îl putem supraveghea. Mama mea se va bucura să poată da o mână

de ajutor. Vrea să facă <era pentru cineva, iar asta ar fi şansa ei. Dacă-l pot ajuta pe omul ăsta… uan ezită, apoi continuă. Cred că e prea târziu pentru a-i mai putea salva câteva degete de la mâini şi de la picioare. Poate că le va pierde chiar pe toate.

Astea erau veşti grave. Clark observă cum câţiva bărbaţi din încăpere îşi strânseră mâinile în pumni, ca şi când ar fi vrut să se protejeze de aşa ceva.

Lane acţiona primul.

— Vrei să pregătesc o căruţă? îl întrebă pe doctor.

— Da. Pune un strat gros de fân pe fundul căruţei. Va trebui să-i facem un pat.

A doua oară în acel Ajun de Crăciun, Lane făcu drumul spre casa doctorului, de această dată mânând căruţa ce transporta un om extrem de bolnav. Dr. de la Rosas îşi legă calul la spatele căruţei şi urcă pe băncuţă alături de Lane, supraveghindu-l pe Jedd să rămână acoperit şi ferit de vântul geros.

Clark se întoarse la căsuţa din lut şi o găsi pe Marty trează.

— M-am frământat şi m-am gândit la tot felul de lucruri, spuse ea.

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse Clark, poate c-ar trebui să stai jos. Omul pe care Scottie l-a adus e Jedd Larson.

— Jedd?

— Şi nu-i deloc bine.

— Oh, Clark. I-ai spus despre fetele lui? Ţi-a spus?

— Jedd n-a spus prea multe, decât câteva cuvinte urâte, Marty. Nu e conştient. De fapt, a spus ceva. A repetat mereu un cuvânt: „Tina”.

— Tina… înseamnă că-şi aminteşte.

— Cumva, numele ăsta mi-a dat speranţă, Marty. M-a ajutat să cred că nu întâmplarea l-a adus pe Jedd aici, ci Dumnezeu îi oferă o şansă de a-L descoperi pe *EL*

— Oh, Clark, mă rog să fie aşa, spuse Marty cu ochii înlăcrimaţi.

— Dacă măcar aş fi putut vorbi cu el… să-l fac să mă

înţeleagă cumva.

— ÎI pot vedea? întrebă Marty.

— Nu mai e aici.

— Dar unde? Cum putea…?

— Lane s-a dus după dr. de la Rosas, iar doctorul a hotărât, după ce l-a consultat, că ar fi mai bine dacă l-ar lua pe Jedd acasă la el asi-l aibă sub supraveghere. Lane l-a luat cu căruţa. Au plecat acum Jtva minute.

— Oh, Clark, spier să trăiască? Sper să ai ocazia să vorbeşti cu el. Era chiar atât de grav, Clark?

Clark dădu din cap.

— OK Clark! strigă din nou Marty. Hai să ne rugăm! Cei doi îngenunchează lângă pat şi se rugară insistent şi îndelung pentru acest om din trecutul lor, de care familia lor era legată cu legături atât de puternice.

— Te rugăm. Doamne, ajută-l să-şi revină pentru a putea înţelege ci4 iubeşti, în ciuda a ceea ce i-a făcut soţiei sale, fetelor sale. se rugă Marty Ajută-ne să ştim cum îi putem arăta dragostea asta.

8008

În ciuda şocului şi a neliniştii pe care o resimţeau din pricina lui ledd, ziua de Crăciun se dovedi a fi o zi de mulţumire şi bucurie. Cu dot băieţi mici în casă, era imposibil să nu simţi bucuria şi plăcerea sărbătoririi naşterii lui Iisus. Cu toate că se culcaseră târziu cu o seară în urmă şi adormiseră destul de greu, Clark şi Marty se treziri devreme şi porniră către casa cea mare. Nathan şi Josiah erau deja treji şi umpleau casa cu strigăte de bucurie, în timp ce priveau la darurile aflate sub pomul de Crăciun, daruri aşezate acolo în timpul nopţii. Nu dădeau semne că i-ar interesa micul dejun.

Nathan fu de-a dreptul încântat de sania pe care i-o făcuse Clark şi n imploră să fie lăsat afară ca s-o încerce, înainte de micul dejun. Clark rase şi le promise băieţilor că o să-i ducă afară cu sama de îndată ce mama lor le va da voie. Missie, zâmbind, ridică din umeri p dădu din cap.

Darul favorit al lui Nathan, din partea părinţilor săi, era un căpsăstru nou pentru Spider, poneiul său. Willie

cedă în cele din urmă rugăminţilor lui şi-i spuse că vor merge în grajd ca şi se asigure că noul căpăstru era pe măsura poneiului. Nathan apăru de îndată, înfofolit pini la sprâncene cu şosetele, mănuşile şi fularul înfăşurat în grabă – damn din partea lui Marty. Willie râse când îl văzu.

— Pan a fi bine pregătit pentru vremea asta, mai puţin picioarele. Nu te gândeşti să te şi încalţi?

— Nu-mi încap cizmele peste şosetele astea mari, răspunse Nathan, iar ceilalţi izbucniră în râs.

Josiah îşi făcu şi el apariţia. Încă îmbrăcat în pijamale, îşi înfăşurase şi el fularul în jurul gâtului. Un ochi îi era ascuns, iar celălalt se străduia să prindă ce se-ntâmpla în jurul lui, ridicându-şi capul pentru a vedea mai bine. Mănuşile fuseseră luate invers, iar degetele mari, golite de „conţinut”, stăteau ţepene într-o parte, ca două coame aşezate în poziţie greşită. Şosetele, pe jumătate scoase din picioare, îl făceau să arate ca un răţoi. Se împletici înainte, mulţumit de sine şi gata să li se alăture fratelui şi tatălui său pentru incursiunea în grajd.

Willie nu se mai putu stăpâni şi izbucni în hohote de râs. Îi duse pe cei doi băieţi în camera lor, îl îmbrăcă bine pe Josiah şi-l ajută pe Nathan să-şi găsească şosete şi cizme potrivite. Apoi, micul Josiah, pe umerii tatălui său, Nathan lângă el, bineînţeles, cărându-şi preţiosul căpăstru, şi Clark, se îndreptară cu toţii spre grajd.

O adevărată privelişte, nu-i aşa? spuse Missie privind pe fereastră, cu vocea încărcată de emoţie.

— Nici nu mai ştiu de câte ori am stat la fereastră şi m-am uitat după tatăl tău şi după băieţi cum traversau curtea, răspunse Marty. Dacă n-aş fi avut niciun alt motiv pentru a-l iubi pe tatăl tău – decât felul în care le purta de grijă copiilor săi – acesta ar fi fost suficient să mă facă să-l iubesc câtă vreme îmi va da Dumnezeu suflare, continuă ea încet.

Începură pregătirile pentru acea zi. Multe erau de făcut, căci masa de Crăciun pentru toţi lucrătorii devenise deja o tradiţie la ferma de vite a familiei LaHaye. Cu toate că de obicei erau ocupaţi şi răspândiţi în multe direcţii, în

ziua de Crăciun toţi îşi făceau timp să se adune laolaltă, să mănânce şi să asculte povestea naşterii.

În jurul mesei de dimineaţă, discuţia se îndreptă adesea către minunea apariţiei lui Jedd Larson la ferma familiei LaHaye. Nu mai avuseseră veşti despre Jedd de când îşi părăsise ferma de acasă şi se îndreptase spre Vest, cu mulţi ani în urmă. Marty şi-ar fi dorit să le poată anunţa cumva pe Clae şi Nandry despre acest lucru, însă apoi îşi aminti că, dacă Jedd n-ar mai fi supravieţuit acestei zile, veştile pe care vor trebui să le împărtăşească fetelor vor fi veşti proaste, nu bune. De câte ori îşi aminti de el pe parcursul zilei, Marty înălţă o rugăciune în gând.

soce

După vizita făcută la grajd, aşa cum promisese, Clark îi luă pe băieţi într-o aventură cu sania.

La început îi fu greu să tragă sania cu cei doi pasageri în susul povârnişului, însă, în cele din urmă, constată că, adânc înfiptă în zăpadă, cârja înlocuia foarte bine piciorul pe care nu-l mai avea.

Băieţii chiuiră de plăcere când bunicul lor îi împinse, iar sania se avântă vertiginos pe panta înclinată. De astă dată, Nathan fu cel care trase sania la întoarcere, însă lui Josiah îi era greu să urce singur prin zăpada adâncă. Clark coborî ca să-l ajute şi-l urcă în cârcă. De nenumărate ori, cei doi se avântară în josul dealului şi urcară greoi înapoi. În cele din urmă, frânţi de oboseală, dar fericiţi, se hotărâră să se întoarcă acasă şi să se încălzească.

— Trebuie să mergem iar, ce zici, bunicule? întrebă Nathan.

— Lai, repetă fratele său mai mic.

— Sigur, spuse Clark gâfâind, la fel de entuziasmat ca şi băieţii de aventura lor.

— După-masă? întrebă Nathan.

— Nu ştiu. Cred că mai întâi trebuie să-mi trag sufletul. Şi poate că tata şi mama au vreun plan pentru după-masă.

— Atunci după aceea?

— Vom vedea, râse Clark. Vom vedea.

În jurul orei unu după-amiază, începură să sosească lucrătorii de la fermă, scuturându-şi zăpada de pe cizme şi pălăriile cu boruri largi. Casa se umplu de glume şi râsete. Marty rămase locului uimită când îi văzu că se opresc în holul mare de la intrare, îşi dau jos cizmele şi le aliniază lângă perete, gândindu-se, fără îndoială, că altfel vor strica frumoasele covoare ale lui Missie. Marty era în Vest doar de puţină vreme, însă deja înţelesese cât de importante erau cizmele pentru bărbaţii de la fermă, cât de important era pentru ei să nu fie surprinşi fără cizme în picioare. Zâmbi, exprimându-şi astfel aprecierea pentru atenţia de care dădeau dovadă. Însă păreau jenaţi şi stânjeniţi în timp ce stăteau acolo, privindu-şi picioarele încălţate doar cu şosete. Marty observă că unele dintre şosete aveau găuri în ele şi se întrebă dacă n-ar putea să se ofere să le cârpească. Nu spuse nimic acum, ci se duse în bucătărie să caute un prosop uzat. Una câte una, ridică cizmele şi le şterse cu grijă, înlăturând orice urmă de apă şi mizerie. Apoi le dădu înapoi bărbaţilor. Lucrătorii se încălţară din nou cu cizmele, adresându-i zâmbete pline de căldură şi dând din cap în semn de apreciere. De acum, abia aşteptau să se poată servi din mâncarea ce deja umplea aerul cu arome plăcute, în timp ce Wong căra platou după platou în marea sufragerie.

Înainte de masă, Willie, în calitate de cap al familiei şi proprietar de fermă, citi povestea naşterii pruncului Cristos. Câţiva bărbaţi îşi dreseră glasurile şi-şi aţintiră privirile asupra vârfului cizmelor sau asupra mâinilor aspre aşezate în poală, însă toţi ascultară cu atenţie. Willie îi ceru mai apoi lui Clark să îi conducă în rugăciune.

Masa începu într-o linişte relativă, însă nu trecu mult timp şi se auziră râsete şi glume politicoase. Nathan şi Josiah se alăturară amuzamentului general, descriindu-le în detaliu celor de la fermă cadourile primite dimineaţă, incursiunea în grajd cu noul căpăstru ce „chiar i-a plăcut lui Spider” şi călătoria pe sania făurită şi trasă de Clark.

După ce mâncară până la refuz, musafirii se mutară în camera de zi, unde fusese pregătit un foc prietenos în

şemineu. Henry nu era acolo ca să-i acompanieze cu chitara, alegând să urmeze exemplul familiei LaHaye şi să pregătească o masă de Crăciun pentru oamenii de la propria fermă. Însă, în ciuda absenţei lui Henry, cântară colinde sub îndrumarea lui Willie. Cei care nu cântară se mulţumiră să asculte.

Scottie se ridică primul să plece. Întotdeauna se oferise să stea de veghe în ziua de Crăciun. De obicei, unul sau doi dintre lucrători 1 se alăturau în mod voluntar, din respect pentru şeful lor. Astăzi, se oferiră Jake şi Charlie. Lane anunţă că dorea să meargă la doctor ca să vadă ce s-a mai întâmplat cu Jedd. Clark îl asigură că i-ar face plăcere să-l însoţească.

Bărbaţii plecară, mulţumind pentru masă, în timp ce-şi puneau pălăriile pe cap.

După masa de Crăciun, băieţii merseră la culcare, pentru un tw-venit somn de amiază. Missic şi Marty se oferiră să-i ajute pe Wong şi pe Cookie la spălatul vaselor, iar în casă se aşternu din nou liniştea.

Clark şi Lane îşi pregătiră caii pentru o vizită la casa doctorului. Călătoria în aerul geros al amiezii se dovedi a fi deosebit de friguroasă, iar Clark simţi gerul în ciotul piciorului. Nu se gândise să-l protejeze cu ceva anume, neştiind cât de sensibilă e acea parte a trupului la temperatură. Lane, fără a spune nimic, cobori de pe cal şi scoase o pătură din spatele şeii. Tăifăsuind în continuare despre alte lucruri, se duse la Clark şi-i înfăşură pătura în jurul ciotului, asigurându-se că va rămâne înfăşurată şi nu va aluneca în timpul călătoriei. Fără a rosti vreo vorbă despre piciorul lipsă sau despre pătură, încălecă din nou şi porniră la drum. Clark se simţi mult mai bine, tot restul călătoriei.

Îl găsiră pe Jedd în aceeaşi stare în care fusese seara trecută. Mama lui Juan se afla lângă el. Jedd fusese îmbăiat, iar barba îi fusese aranjată frumos. Picioarele şi mâinile îi erau învelite în bandaje mari, iar Clark îşi aminti că doctorul fusese îngrijorat pentru degetele degerate. Găsindu-l în aceeaşi stare de inconştienţă, cei doi nu

zăboviră prea mult. Juan promise că dacă omul îşi va reveni, va trimite vorbă printr-un lucrător de la ferma sa. Doctorul părea încurajat de faptul ci Jedd supravieţuise până acum. Pulsul i se mai întărise, iar asta-i dădea speranţă.

Lane şi Clark se îndreptară spre casă după ce serviră o ceaşcă de cafea fierbinte şi câteva din bunătăţile de Crăciun pregătite de Maria. În timp ce încâlceau, Clark se înfăşură cu pătura lui Lane.

— N-am ştiut niciodată, spuse el simplu, cât de tare mă poate deranja frigul la picior. Şi eu, care mă mândream cu faptul că de acum, la piciorul ăsta, n-o să-mi mai simt degetele îngheţate.

Lane zâmbi, însă spuse doar atât:

— O să te obişnuieşti.

OPTSPREZECE

De la moarte la viaţă

Trecură trei zile până când de la ferma familiei de la Rosas sosi un călăreţ care-i informă că Jedd Larson îşi revenise. Clark puse de îndată şaua pe cal şi se pregăti să meargă la el. Îşi vârî Biblia în interiorul jachetei şi îi ceru lui Marty încă o pătură.

— E o şmecherie pe care am învăţat-o de la Lane, îi explică Clark în loc de răspuns la întrebarea ei nerostită. Piciorul ăsta scurt se răceşte tare repede. O pătură îi mai ţine de cald.

Marty îşi petrecu ziua tricotând şi rugându-se. Îi părea că Clark plecase de-o veşnicie, însă, în cele din urmă, auzi tropăitul unui cal ce se apropia de grajd. În aerul clar şi rece de iarnă, ropotul copitelor răsuna puternic. Max ieşi din curte în fugă, întotdeauna primul în întâmpinarea vreunui călăreţ.

Marty privi pe fereastră până când îl zări pe Clark, mai apoi îşi luă talul şi alergă să-l întâmpine.

— Haide la Missie, strigă. Şi ea vrea să ştie care-i situaţia.

Clark îşi schimbă direcţia şi se îndreptă spre casa cea mare, în timp ce Marty alergă pe cărăruia cu zăpadă

bătătorită pentru a-l întâlni acolo.

— O, sperasem să veniţi direct aici! strigă Missie din cadrul uşii. Abia aştept să aud ce s-a-ntâmplat.

Missie îi conduse în faţa şemineului.

— Aproape că murim de nerăbdare, spuse ea în numele amândurora. Spune-ne repede!

— Te-a recunoscut Jedd de data asta? începu Marty.

— Da, m-a recunoscut. A fost aproape la fel de surprins să mă vadă cum am fost eu cu câteva seri în urmă.

— Ce-a spus?

— Primul lucru pe care a vrut să-l ştie a fost ce fac fetele. Marty simţi cum gâtul i se usucă de emoţie.

— Mă bucur să aflu că se interesează de ele.

— Părea de-a dreptul preocupat de asta. Spunea că se hotărâse să se întoarcă acasă. Când a fost prins de furtună, încerca să ajungă în oraş, la tren.

— A vorbit despre Tina?

— Am vorbit destul de mult despre ea. Marty nu mai putu aştepta.

— Clark, spuse ea, ai reuşit să-i vorbeşti despre nevoia lui după Dumnezeu?

— Da. Am discutat despre principalele idei ale Bibliei – de la creaţie la răscumpărare şi apoi la revenirea lui Cristos.

— A înţeles?

— Aşa se pare.

— A… a…?

Clark îşi puse braţul în jurul lui Marty şi o trase aproape. Vocea lui suna răguşit când spuse:

— Fetele noastre vor fi tare fericite să ştie că tatăl lor i s-a alăturat mamei lor astăzi.

— Vrei să spui…

— Jedd Larson s-a împăcat cu Mântuitorul său.

— O, îţi mulţumesc, Tată, se rugă Marty cu voce tare, şi pe obraz îi curgeau lacrimi de bucurie.

Clark îşi drese glasul.

— I s-a alăturat Tinei şi într-un alt fel. Se opri pentru

o clipă, apoi spuse încet: Jedd n-a mai rezistat. Juan a fost nevoit să-l opereze. Jedd nu era destul de puternic ca să reziste operaţiei. Degetele de la mâini şi picioare au fost prea grav afectate, iar Juan n-a mai putut să-i facă nimic. A stat lângă el zi şi noapte, luptându-se să-l salveze, dar…

— Dar a făcut-o, Clark. A făcut-o! exclamă Marty. Datorită eforturilor lui Juan, Jedd are viaţă – şi încă viaţă med!

— Mă tem că pentru un doctor e cam greu să privească lucrurile în felul ăsta, spuse Clark pe un ton grav.

— Dar e adevărat. Şi, Clark, dacă n-ai fi fost aici, Jedd poate că nu s-ar fi hotărât să se împace cu Dumnezeu înainte de a muri. Privirea lui Marty se plecă asupra cracului pantalonilor lui Clark, prins bine chiar dedesubtul genunchiului. Dacă n-ar fi fost accidentul ăsta, n-ai mai fi fost aici, Clark. Am fi fost de mult plecaţi acasă.

Clark o strânse la pieptul lui şi o sărută pe păr, iar Missie veni în cealaltă parte a lui şi cei trei se îmbrăţişară şi-l mulţumiră Domnului împreună pentru mântuirea lui Jedd.

şoca

În timpul lungilor zile de iarnă, Marty petrecu mare parte a timpului în căsuţa de lut, tricotând, cârpind sau făcând diferite lucruri pentru Missie şi familia ei. Avea un coş plin de şosete ce trebuiau cârpite pentru lucrătorii de la fermă, iar asta după ce făcuse investigaţii discrete în urma evenimentului de la masa de Crăciun. Clark îşi folosi orele pentru a meşteşugări diferite lucruri cu mâinile şi folosind uneltele puţine de care dispunea. În serile lungi de iarnă, petrecea ore în şir citind din Biblie şi pregătindu-şi lecţiile biblice pentru micuţa congregaţie.

În fiecare duminică, după ce închinătorii se adunau la slujbă, se discuta despre materiale şi progresul realizat la construirea bisericii, fie măsură ce comitetul continua planificarea şi comandarea materialelor de construcţie, clădirea prindea formă pe hârtie şi în minţile oamenilor, cu toate că nu fusese încă înfipt niciun ţăruş în pământ fi nu

fusese bătut niciun cui. Materialele fuseseră stocate pe terenul familiei Newton pe măsură ce soseau cu trenul şi planificară o zi în care să meargă toţi la faţa locului pentru începerea construcţiei, în funcţie de vreme. Oamenii sperau că primăvara va sosi mai devreme, pentru a putea trece la ridicarea bisericii.

Odată cu încălzirea vremii, crescu şi numărul celor care veneau la întâlnirile de duminica. Cei din oraş se aventurară din nou în lunga lor călătorie. Păreau nerăbdători să fie parte a grupului şi să afle cât mai multe detalii despre proiectul construirii bisericii. În plus. spuneau ei, cu toate că se bucurau de studiile biblice trimise acasă şi ei asta fusese o idee bună, nu se compara cu participarea la întâlnirile cu grupul, unde puteau asculta adevărurile pe care Clark le prezenta din pasajele Scripturii.

În timpul săptămânii, când se simţea îngrădită în căsuţa de lut. Marty se înfăşură cu şalul şi străbătea cărăruia înzăpezită către casa lui Missie. De câteva ori, Missie veni s-o viziteze în bmp ce copiii dormeau. Spunea cât face plăcere să poposească în căsuţa liniştită, sorbind ceai şi povestind despre primii ani ai lor la fermă. Missie recunoştea uneori că i se pare că timpul trece prea repede şi, curând, mama ei se va întoarce acasă.

Pe măsură ce zilele deveniră tot mai lungi, discuţiile lor se îndreptară spre planurile pentru grădină şi pregătirea cloştilor. Era greu să rămână în casă, când afară zăpada se topea văzând cu ochii. Băieţii zburdau ca mânjii scoşi la soare. Mama lor trebuia să ducă muncă de lămurire cu ei ca să rămână îmbrăcaţi şi să-şi păstreze jachetele încheiate.

«ooa

Şi Clark făcuse planuri, numai că gândurile lui luaseră o turnură diferită. Adesea se gândea la mica congregaţie. Se bucurase de ocazia de a-i călăuzi în timpul lunilor de iarnă. Ştia că nu-şi vor găsi prea curând un predicator. Ce se va întâmpla când va trebui să plece acasă? Clark se hotărî să discute despre asta cu Henry. Şi

astfel Clark începu sesiuni de studiu cu Henry, pentru a-l pregăti ca să preia conducerea bisericii. Oamenii vor şti că, din momentul plecării lui. Închinarea şi studiul biblic vor continua. Clădirea era doar o parte măruntă a lucrurilor ce formează o congregaţie.

În cele din urmă sosi şi primăvara. De astă dată, nu treptat, aşa cum se întâmpla adeseori. Primăvara îşi făcu simţită prezenţa în aer de la o zi la alta.

Apărură păsările de primăvară, mici flori colorate împodobiră dealurile, zona din jurul pârâiaşului se acoperi cu o pătură de iarbă verde, iar Nathan îşi făcu obiceiul de a se zbengui fără căciulă în cap şi cu nasul mereu curgându-i.

Missie deja se gândea la plantarea grădinii. Îşi scoase seminţele, acordând o atenţie specială celor pe care Clark şi Marty le aduseseră cu ei. Împrăştie pacheţelele pe toată masa şi, împreună cu tatăl ei, începu să le selecteze şi să facă planuri. Nathan şi Josiah tare – şi doreau şi se implice în interesanta activitate, aşa că, atent sortate, seminţele se amestecară curând. Marty îi zori pe copii la bucătărie pentru lapte şi prăjiturele, iar Clark şi Missie îşi continuară planurile pentru grădină.

În ciuda faptului că purta o cârjă, Clark ară grădina. Aranja mici cutii pentru plantarea seminţelor şi o sfătui pe Missie, spunându-i care dintre ele vor creşte mai bine, unde şi când să le planteze.

Odată grădina pregătită, Missie îşi îndreptă atenţia spre găini. Ochise şase găini care ar fi putut cloci şi alese cu grijă câteva ouă pentru fiecare dintre ele. Clark le aranjă coteţul, iar găinile fură găzduite "în stil mare" pentru perioada clocitului. Missie aşează ouăle sub cloşti şi-şi însemnă calendarul pentru marele eveniment. Marty nu-şi putu reţine zâmbetul privindu-i pe cei doi, tată şi fiică, muncind împreună.

Se hotărî şi data întâlnirii pentru construirea bisericii. Căruţe încărcate cu oameni entuziaşti, mâncare din belşug şi uneltele necesare, *se* îndreptară spre ferma de vite a familiei Newton. Cookie fusese nevoit să rămână

acasă, pentru a pregăti mâncarea lucrătorilor ce supravegheau vitele în acea zi. Nici Wong nu plecase. Nu se pricepea la astfel de lucruri şi nici nu se simţea în largul lui să stea lângă oale alături de femeile din vecini, aşa că rămase în propria bucătărie şi trimise un castron plin cu gogoşile lui speciale, ce urmau a fi servite cu cafeaua de dimineaţă.

Juan descoperise în oraş doi tâmplări pricepuţi, care urmau să conducă lucrările de construcţie. Bărbaţii din vecinătate îşi oferiră ajutorul şi iscusinţa acolo unde era nevoie de ei.

La sfârşitul acelei săptămâni, bisericuţa îşi sumeţea falnica turlă către cer. Preria pustie şi orizontul larg îi puneau în valoare silueta impresionantă. Doamna de la Rosas vărsă lacrimi când auzi pentru prima oară dangătul clopotului, al cărui ecou răsuna la kilometri distanţă.

Anunţarea primei întâlniri în noua biserică aduse multe feţe noi în acea zi. Clark se întrebă, urmărind mulţimea din locul în care se afla, de pe platformă, câţi dintre oamenii aceia erau acolo doar pentru a-i întâlni pe alţii sau din pură curiozitate, şi câţi dintre ei erau deja adevăraţi închinători „în duh şi adevăr”. Indiferent ce i-ar fi adus acolo în acea zi, Clark văzu în asta o ocazie minunată de a le împărtăşi din Cuvântul lui Dumnezeu.

Marty şedea alături de Missie şi familia ei pe una dintre noile bănci. Nathan era între ele şi Josiah, în braţele mamei sale. *place mirosul de lemn proaspăt tăiat*, se gândi Marty în timp ce privea în jur familiile adunate acolo, simţind parcă bucuria cu care aşteptaseră cu toţii acest eveniment. *Cât timp am fost aici*, îşi spuse, *Dumnezeu le-a oferit un doctor pentru problemele trupeşti şi o biserică pentru nevoile spirituale*. *Mulţumesc*, *Doamne*!

Pe măsură ce zilele de duminică treceau, Clark constată cu bucurie că unii dintre vizitatori continuau să vină. Cei ce participau de multă vreme la aceste întâlniri ţineau legătura cu fiecare nou vizitator al bisericii.

aoctt

Nathan şi Josiah îşi petreceau de-acum cea mai mare

parte a timpului afară, bucurându-se de minunata vreme de primăvară. Cu ajutorul bunicului lor, îşi plantaseră propria grădină şi o verificau zilnic, alergând la bunicul cu veşti despre ce se întâmpla acolo.

— Creşte! strigă într-o zi Nathan, aproape izbindu-se de Marty.

— Ce creşte? întrebă ea, ca şi când n-ar fi ştiut despre ce e vorba.

— Grădina mea. Vino şi vezi! Vino şi vezi!

Marty se grăbi după el. Nathan se trânti pe genunchi şi-i arătă câteva firicele verzi ce-şi iţiseră capul din pământ. Marty nu se îndură să-i spună că acelea erau doar buruieni. *Să aşteptăm până când o* şi *apari legumele*, *îşi spuse*, *apoi o şi avem griji şi de buruieni*.

Însă Josiah avea o metodă proprie de a „trata” buruienile. Le smulse din pământ pentru a vedea ce se întâmplă, apoi le împinse la loc şi le bătători cu palma – nici măcar cele mai temerare buruieni nu supravieţuiră îngrijirii sale „delicate”.

În cele din urmă, „adevăratele” plante din grădină începură să crească. Marty nu era sigură cine anume era mai entuziasmat de ele – cei doi băieţei sau Missie. Marty înţelegea asta. Şi ea şi-ar fi dorit şi fie acasă, plantându-şi propria grădină. Îi lipsea şi se întrebă dacă Ellie şi băieţii se vor ocupa de ea.

Marty îndrăzni că urce din nou pe cal, alături de Missie şi de băieţi, pentru a vedea cirezile de vite. Sute de viţei se zbenguiau în junii gălăgioaselor lor mame. Marty nu mai văzuse aşa ceva şi se strădui să-şi fixeze bine în minte imaginea asta, pentru a le povesti celor de acasă la întoarcere.

Nathan descăleca de pe ponei ca să culeagă flori de câmp pentru doamnele lui favorite. Marty zâmbi şi se uită la Missie, călare pe cal, avându-l pe Josiah în faţă. Obrajii îi erau îmbujoraţi, trupul uşor rotunjit din cauza noii vieţi ce creştea înăuntrul ei, iar părul, desfăcut din prinsoare datorită vântului de prerie, i se învolbura jucăuş în jurul chipului. În spatele ei, dealurile se întindeau la nesfârşit,

ca valurile unui ocean de verdeaţă. În spatele lor, munţii îşi înălţau semeţ piscurile argintate către cer, parcă jucându-se cu norii pufoşi ce îndrăzneră să coboare mai aproape de ei. Scena era încântătoare, plină de viaţă, şi căldură, şi dragoste – o amintire pe care Marty o va păstra cu drag, mulţi ani de acum înainte.

Acum era mulţumită că Missie şi Willie veniseră în Vest. Era bucuroasă că putuse veni împreună cu Clark să-i viziteze. Era bucuroasă şi mai mult pentru timpul prelungit de şedere pe care i-l îngăduise accidentul lui Clark. Missie era fericită aici. În timp ce îşi privea fiica, îşi dădu seama că Missie aparţinea, într-adevăr, acestor locuri. Era o parte blajină a Vestului lui Willie. Marty se uită în jurul ei cu un nou sentiment de apreciere pentru dealurile atotprezente şi întinderea preriei – chiar şi pentru vânt. Ţinutul acesta vorbea despre libertate, despre independenţă şi despre tărie. Marty era mândră de faptul că fiica ei era parte din el.

Călăriră spre casă în tăcere… fiecare cu gândurile ei. Nathan mergea în faţă, călare pe Spider, „deschizând" bărbăteşte drumul pentru mama şi bunica lui. Josiah, cu capul rezemat de pieptul mamei lui. adormise.

Clark le aştepta. Îşi petrecuse ziua fixând picioare noi la masa de lucru a lui Cookie.

— Ce-ai mai vorbit cu Cookie? întrebă Missie. Ea şi Marty ştiau că Clark căutase o ocazie de a avea o discuţie „de la inimă la inimă" cu Cookie, referitor la relaţia acestuia cu Dumnezeu.

Clark clătină din cap.

— Am avut o discuţie deschisă, însă Cookie ezită încă. Spune ci vrea să fie sigur că îl acceptă pe Iisus Cristos, şi nu pe Clark Davis.

— Nu înţeleg, spuse Missie.

Marty se gândi un moment la cele spuse de Clark.

— Eu cred că înţeleg, spuse ea încet.

— Ei bine, spuse Clark stânjenit, Cookie spune că mă admiră… poate pentru *ci* amândoi am avut parte de un accident asemănător. Nu-i un lucru pentru care să admiri

pe cineva, dar Cookie gândeşte puţin altfel decât gândesc ceilalţi. Oricum, ascultă Cuvântul pe care-l predic duminică de duminică; vede că mă descurc bine cu un singur picior… nu ştiu. În mintea lui, ceea ce pot să fac eu ca om şi ceea ce pot face cu ajutorul Domnului se amestecă. Încă nu e sigur care e diferenţa dintre acestea două. Cookie are dreptate. Nu vreau să fie un urmaş al lui Clark Davis. Dacă nu poate vedea diferenţa, atunci ar trebui să aştepte până când o va vedea. Nu-i bine să urmezi un om. În mine însumi, n-am nimic din ceea ce el nu are.

— Mie mi se pare cam ciudat, spuse Missie, dusă pe gânduri. Nu m-am gândit niciodată că ai putea să încurci cele două noţiuni. Mie mi se pare foarte clar că *Iisus* este singura cale către cer.

— I-am lăsat lui Cookie Biblia mea şi i-am subliniat câteva versete, ca să le citească. Sper să înţeleagă semnificaţia lor.

— Va trebui să ne rugăm, spuse Missie simplu, în timp ce Clark şi Nathan se îndreptau cu caii spre grajd, iar ea şi Marty intrară în casă, cu Josiah adormit în braţe. Dacă tata nu-l poate face pe Cookie să vadă diferenţa, atunci cum ar putea s-o facă Willie sau Henry?

În cele din urmă, Lane fu acela care-i arătă lui Cookie diferenţa. Într-o zi, intră în bucătăria lucrătorilor şi-l găsi pe Cookie concentrat asupra Bibliei lui Clark.

— Tot nu-nţeleg, bombăni Cookie.

— Ce nu-nţelegi? întrebă Lane, întinzând mâna după ibricul cu cafea.

— Dacă accept religia asta, oare o fac pentru a fi şi eu un om ca Clark Davis?

— Ce e rău în a fi un om ca el?

— Nimic. Absolut nimic. Numai că el spune că a încerca să fiu că el nu mă va apropia cu nimic de porţile de smarald de care vorbiţi întruna.

— Ah, despre asta-i vorba, spuse Lane, înţelegând dilema lui Cookie. Are dreptate.

— Da cum aş putea fi ca Iisus? întrebă Cookie,

frustrat. Nici măcar nu-L *cunosc*.

— Nu te gândi deocamdată cum să fii *ca* El, spuse Lane. Te grăbeşti. Cookie îl privi neîncrezător, însă-l lăsă să continue.

— Ai auzit şi ai citit de multe ori că toţi oamenii sunt păcătoşi.

— Da, mormăi Cookie.

— Crezi că tu nu faci parte din categoria asta?

— Cum să nu? spuse Cookie. Doar ştiu cine sunt.

— Bun, spuse Lane, de aici trebuie să-ncepi. Acum ştii că eşti păcătos şi cred că, dacă vrei să-l copiezi pe Davis, nu vei rămâne la fel.

Cookie aprobă printr-o mişcare a capului.

— Ei bine, nu contează deloc felul în care te vei strădui să-ţi îndrepţi viaţa. Niciodată n-o să reuşeşti, indiferent cât de mult te străduieşti. O, poate vei ajunge să te *porţi* ca şi Clark Davis, dar asta nu-L va impresiona pe Dumnezeu. El vede dincolo de ceea ce văd ochii. Biblia spune că omul se uită la ceea ce izbeşte ochiul, dar Dumnezeu priveşte la inimă. Şi mai spune că inima omului e „nespus de rea". Vestea bună însă e că inimile noastre pot fi schimbate. Ăsta-i punctul de plecare. Iisus, sfânt şi curat, a murit pentru fiecare inimă murdară şi rea care a bătut şi va bate vreodată. Tot ce trebuie să facem e să ne vedem aşa cum suntem, să vedem cum este El şi să acceptăm ceea ce a făcut El. Atâta tot. De acum înainte, El e cel care face din tine un urmaş al Lui.

Ochii lui Cookie se deschiseră larg, uimiţi de simplitatea celor spuse. Lane îşi sorbi şi ultima înghiţitură de cafea, puse ceaşca pe masă şi se îndreptă spre uşă.

Când ajunse la uşă ezită, se întoarse spre Cookie şi spuse încet:

— Tot ce trebuie să faci este să-L rogi.

Şi chiar asta făcu Cookie după plecarea lui Lane.

NOUĂSPREZECE

Planuri şi rămas-bun în intimitatea oferită de mica lor căsuţă de lut, Clark şi Marty începură să discute despre întoarcerea acasă. La început, lunga călătorie cu trenul şi

lăsarea în urmă a Vestului pe care ajunseseră să-l respite şi a familiilor pe care ajunseseră să le iubească atât de profund le păreau doar un vis. Marty şi-ar fi dorit să fi existat vreo modalitate de a-i împacheta pe toţi şi de a-i lua cu ea acasă. Însă mai apoi ei gândi le Willie şi la dragostea lui pentru cirezile de vite, la Missie yi soarele *ce* se reflecta în ochii ei, la Nathan şi Josiah zburdând pe îndrăgitele lor dealuri, cu vântul jucându-li-se prin păr. Şi realiză că n-ar fi avut mima să-i smulgă din rădăcini şi să-i strămute – n-ar fi putut.

Gândurile lui Marty zburau din ce în ce mai mult la familia ei de acasă. Oare cum se descurci Clare Kate în casa din bârne? O mat vizitează Arme pe fiica predicatorului? Cum arată fata? Oare a primit vizita vreunui peţitor? Care dintre tinerii din vecini va observa primul (i *drăguţa ei fiică e de acum femeie*? se întreba dacă Luke mai avea încă dorinţa dea se pregăti pentru a deveni doctor şi cum se înţelegea cu dr. Watkins. Marty era nerăbdătoare să se întoarcă acasă yi să obţină răspunsuri la întrebările pe care şi le punea.

Sosi şi o scrisoare lungă de la Ellie. Le povestea despre tufele de flori care tocmai înmuguriseră, despre păsările migratoare ce se întorseseră acasă şi despre noul mânz ce zburda pe păşuni spuse că Clare arase grădina, iar ea, împreună cu Kate, o cemJInaerră vor avea legume mai multe decât vor putea foto»!, era sigură, în» A pur şi simplu, odată pornite, nu s-au mai putut opri. la» vorbi despre lacrimile de bucurie şi întristare pe care le vărsase Nandry rând primise veşti despre tatăl său. Imediat după aflarea veştilor, n» puse» a le scrie o scrisoare lungă lui Clae şi Joc. Ellie le trimitea veşti despre vecinii lor, despre biserică şi despre şcoală. Însă nu spunea nimic despre felul în care se descurcau Clae şi Kate în căsuţa din bârne, sau daci Amie o mai vizita pe fata predicatorului, sau dacă ea, Ellie, era căutată de vreun peţitor, sau dacă Luke mai avea intenţia de a deveni doctor. Inima lui Marty tânjea să afle cât mai multe despre el.

— Clark, spuse ea, împăturind scrisoarea pentru a

treia oară, cred că e timpul să ne cumpărăm biletele.

Clark îşi trecu mâna peste frânghia pe care o împletea pentru Nathan.

— Da, spuse el, cred că a sosit timpul. Ar trebui să vorbim în seara asta cu Willie şi Missie.

Marty se aşteptă la proteste din partea lor în acea seară. Miseie puse jos ceaşca de cafea pe care tocmai o umpluse şi trase aer adânc în piept.

— N-are rost să ne prefacem că nu ne aşteptam la asta, spuse ea pe un ton liniştit. N-are rost să protestăm. Cred că vă e tare dor de cei de-acasă Mă minunez că aţi putut sta aici atâta vreme. Turnă cafea într-o ceaşcă goală şi i-o întinse lui Willie. Sigur, eu mi-aş fi dorit să rămâneţi pentru totdeauna aici. Dar ştiu cum stau lucrurile. Adevărul este că sunt mulţumitoare pentru fiecare zi pe care am petrecut-o împreună.

Willie îşi drese glasul şi-şi trecu mâna prin părul des.

— Nu ştiu cum o să mă descurc fără ajutorul tău, îi spuse lui Clark, în lunile de iarnă te-ai ocupat de atâtea lucruri mărunte... lucruri pentru care n-am avut timp niciunul dintre noi.

Clark zâmbi.

— Am o idee, spuse el. Ce er fi să-l întreb pe tatăl tău dacă n-ar veni aici pentru o vreme? E tare îndemânatic la astfel de nimicuri. N-am văzut niciodată pe cineva să pună lucrurile în ordine într-un timp atât de scurt ca tatăl tău. Ce spui de asta?

Willie zâmbi.

— Mi-ar plăcea tare mult, spuse cu sinceritate. Parcă a trecut atât de multă vreme de când l-am văzut ultima oară.

— Când v-aţi gândit să plecaţi? întrebă Missie.

— Mâine o să merg în oraş, ca să văd cum merg trenurile, spuse Clark. N-are rost să aşteptăm prea mult, altfel o să călătorim greu din cauza căldurii. Anul trecut, când am venit, mamei tale i-a fost destul de greu. M-am gândit că dacă plecăm mai devreme, nu va fi atât de cald.

Missie nu spuse nimic.

Marty îşi privi fiica şi o văzu cum se luptă cu lacrimile.

— Ne-am bucurat atât de mult să vă avem aici! reuşi Missie să spună în cele din urmă. Ştiţi asta. Îmi pare atât de rău că trebuie să le trimitem înapoi la ceilalţi altfel decât cum ai venit, tata! Sper să nu gândească rău despre noi şi despre Vest.

— De ce ar face-o? întrebă Clark. Accidente se pot întâmpla oriunde. Chiar înainte de a pleca de acasă, un fermier din vecini a fost tras de cai şi şi-a pier*dut amândouă* picioarele.

— Totuşi, spuse Missie, va fi un şoc să te vadă aşa.

— Nu cred că vreunul dintre ei va fi prea afectat, spuse Clark liniştit.

— O să ne lipseşti la biserică, interveni Willie. Nici nu-mi vine să cred câţi oameni s-au arătat interesaţi de când am început să avem servirii adevărate de închinare.

— N-o să se sfârşească aici, răspunse Clark. Henry e bine pregătit să le prezinte lecţii biblice, aşa cum am făcut-o şi eu. Va face o treabă bună. Deja i-am scris lui Joe să-i trimită lui Henry câteva cărţi bune despre studiul Bibliei. Cred că Henry o să fie serios în această privinţă, îi place să studieze Cuvântul şi le va spune oamenilor tot ceea ce va descoperi în el. Cred că Henry va deveni un bun predicator.

— Ne bucurăm pentru el, spuse Missie. A fost un ajutor de nădejde fi un prieten bun încă de când am plecat de acasă.

— Aveţi aici vecini tare cumsecade, spuse Marty. Missie, sunt atât de mulţumită să ştiu că ai aproape de tine femei cu care să poţi vorbi şi un doctor bun, ca să nu mai fi nevoită să faci tot drumul până la Tettsford Junction pentru micuţul care va veni.

— Şi eu sunt, spuse Missie, luându-l de mână pe Willie. Lucrul ăsta mi-a fost cel mai greu când i-am avut pe Nathan şi Josiah – lunile acelea lungi în care am fost departe de Willie.

— Ei bine, dacă vreau să merg mâine în oraş, va

trebui să mă duc mai devreme la culcare. E un drum lung pentru un călăreţ care trebuie să meargă agale. Clark se ridică şi-şi luă cârja.

— Ai prefera o căruţă? întrebă Willie.

— Păi, nu-i rea ideea. Pot să-l iau şi pe Nathan cu mine, dacă mama lui e de acord.

— I-ar plăcea să vină, spuse Missie. O să-i lipseşti. O să-i lipsiţi amândoi. O să fie cam debusolat când n-o să mai fiţi aici.

— Nu mai e mult şi Nathan va trebui să înceapă şcoala. Ştiu că tu-l vei învăţa, Missie, cu educaţia şi instruirea de care ai avut parte. Crezi că vei continua să faci asta? întrebă Marty.

— Willie şi alţi bărbaţi din vecini se vor întâlni miercuri seară la Juan. Avem câteva familii care au copii mai mari decât Nathan şi care şi-ar dori ca aceştia să înceapă şcoala până nu vor ajunge să spună că sunt prea mari pentru şcoală. Îmi place să-i învăţ pe micuţii noştri, dar cred că s-ar descurca foarte bine într-o şcoală adevărată, împreună cu alţi copii.

— Mă bucur s-aud asta.

— Comitetul bisericii o să le spună că se pot întâlni în clădirea bisericii, dacă vor.

— Bună idee, spuse Clark cu entuziasm. Sper să se descurce. Acum, ar fi cazul să ne retragem. O să trec pe-aici ca să-l iau pe Nathan pe la opt, dacă e-n regulă.

— E bine. O să fie gata de plecare. Haideţi amândoi, să luăm micul dejun împreună.

— Oh, nu, dragă, nu vrem să…

— Mamă, spuse Missie, te rog! N-o să mai avem multe ocazii din astea. Haide să ne bucurăm de zilele care ne-au mai rămas.

Marty îşi sărută fiica şi se învoi să ia împreună micul dejun a doua zi dimineaţă.

ºC*

Clark şi Nathan se bucurară de o călătorie relaxată spre oraş. Nathan, curios cu privire la toate lucrurile pe care le auzea şi le vedea, punea întruna întrebări şi făcea

comentarii. Clark realiză faptul că băiatul era, într-adevăr, gata să înceapă şcoala.

— Ce vrei să te faci când vei fi mare? întrebă Clark.

— Nu ştiu, bunicule. Câteodată aş vrea să fiu crescător de vite, ca tata. Şi câteodată mi-ar plăcea să fiu şeful lucrătorilor de la fermă, ca Scottie, şi în unele zile aş vrea să fiu văcar, ca şi Lane, dar cel mai mult mi-ar plăcea să fiu bucătar, ca şi Cookie.

Clark râse. Ferma de vite era sigurul mediu pe care-l cunoştea băiatul. Clark se hotărî să-i trimită lui Nathan un pachet cu cărţi bune.

— Tu ce vrei să te faci, bunicule?

— Când cresc mare?

— Ai crescut deja.

— Oh, da, spuse Clark, cred c-am crescut

— Ce vrei să fii? întrebă din nou Nathan.

— Păi, spuse Clark, eu sunt fermier.

— Ce fac fermierii?

— Cam ce fac şi crescătorii de vite, numai că ei nu cresc atât de multe vad şi cai. Şi s-ar putea să aibă porci, sau oi, sau chiar capre, pe lângă alte animale. Şi ară pământul, dau la o parte bolovanii, smulg rădăcini şi plantează cereale pe care le recoltează în fiecare toamnă. Pe urmă adună fânul în şură şi depozitează hrană pentru ca animalele să aibă ce mânca în lunile de iarnă. Şi taie animale pentru came, taie lemne, au grijă de animalele bolnave, adună legume din grădină şi repară garduri.

— Măiculiţă, spuse Nathan, fermierii fac tare multe lucruri, nu, bunicule?

— Aşa este.

— Tu poţi face toate astea, bunicule?

— Sigur. Nu e nevoie de şcoală specială să le faci.

— Tu poţi face o mulţime de lucruri cu un singur picior, aşa-i, bunicule?

— Păi, vezi tu, fiule, când făceam toate lucrurile de care ţi-am spus, aveam două picioare. În ultima vreme m-am gândit cum aş mai putea face aceleaşi lucruri şi acum. Voi avea nevoie de ceva unelte speciale. Ţii minte hamurile

pe care le-am făcut ca să-mi pot ţine echilibrul şi în acelaşi timp să pot mâna calul la arat?

Nathan dădu din cap şi zâmbi.

— Aia a fost o invenţie tare interesantă, bunicule, spuse el, şi începură amândoi să râdă.

— Ei bine, mă gândesc să fac multe lucruri de felul ăsta, explică Clark. Nu m-am putut apuca încă de lucru pentru că trebuie să iau măsuri, pentru ca uneltele să se potrivească la treburi diferite – unelte cum ar fi plugul, şi grebla, şi semănătoarea. Când voi ajunge acasă, le voi face. Am o idee despre cum ar trebui să modific plugul, vezi tu… Şi Clark începu să-i prezinte lui Nathan toate detaliile referitoare la ideea sa, în timp ce băieţelul căsca ochii mari. Şi timpul trecu pe nesimţite, pe măsură ce "lucrară" împreună la planurile lui Clark.

În oraş, Clark află că următorul tren ce se îndrepta spre Est urma să plece marţea viitoare. Cumpără biletele şi-l duse mai apoi pe Nathan la magazinul general, ca să-i cumpere ceva. Luară şi câteva dulciuri pentru Josiah, apoi îndreptară căruţa spre casă.

Vestea apropiatei plecări o aruncă pe Marty într-un vârtej de planuri şi activităţi. Era sigură că avea o mulţime de lucruri de pregătit pentru călătorie, însă atunci când se apucă de treabă, constată că nu erau chiar atât de multe – nici pe departe cât avuseseră de pregătit pentru drumul încoace. Acum aveau doar bagajele de pregătit restul lucrurilor pe care le aduseseră de acasă rămânând aici, la Missie şi familia ei. Marty se relaxă şi se bucură de aceste ultime zile, petrecând cu copiii cât mai mult timp cu putinţă.

Făcu curăţenie în căsuţa de lut şi-şi luă rămas-bun de la ea, apoi îşi mută lucrurile în casa lui Missie pentru restul zilelor.

În acea seară, Willie se întoarse de la familia de la Rosas cu veşti îmbucurătoare. Comunitatea fusese de acord să înceapă şcoala în clădirea bisericii. Melinda, soţia lui Henry, fusese rugată să le fie învăţătoare copiilor. Vecina ei, doamna Netherton, o femeie în vârstă, fără

copii, fusese de acord să aibă grijă de fiul Melindei în timp ce ea era la şcoală Pentru că Melmda n-ar fi vrui să şi va despărţiţi prea multă urme de copilul ei. cursurile urmau să se ţină în primul an de şcoală Aur de trei ori pe săptămână. Totuşi, oamenii din zonă fuseseră de tăiere că acest aranjament era mult mai bun decât dată n-ar fi avut dekr şcoală

Willieşi Missie hotărâri că Nathan li se va alătura celor te vor iru e pe topala şi pentru că Melmda. În drum spre şcoală, urma să treacă chiar pe lângă ferma lor. fusese de acord să-l ia şi pe micul şcolar

Pe măsură ce fiecare zi împreună se scurgea cu repeziciune, Marty devenea din ce în ce mai atentă la detaliile din junii ei. În minte îi ticăia purtă un ceasornic: *Asta e ultima noastră zi vineri… ultima noastră* duminică… *ultimul serviciu divin în mica biserică*. În acea duminică, se pregăti pentru închinare cu ceva mai multă atenţie decât de obicei. Clark deja îi împărtăşise câteva idei din pasajul biblic pentru acea zi Marty consideră că erau foarte potrivite pentru ultima lor întâlnire cu aceşti oameni pe care ajunseseră să-i preţuiască. Nu exista un mesaj mai potrivit decât cel pe care Clark urma să-l prezinte.

Când Clark se ridică în faţa micii congregaţii în acea ultimă duminică, citi cu solemnitate, dar şi cu bucurie, pasajul din Ieremia 9: 23 şi 24: „Aşa vorbeşte Domnul: «înţeleptul să nu se laude cu înţelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăţia lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul»”, în timp ce asculta, Marty se rugă pentru fiecare om care se afla pe locurile din jurul ei. Dorinţa ei şi, în egală măsură, a lui Clark, era ca fiecare dintre ei să înţeleagă în profunzime şi să trăiască adevărul Scnpturii, în special cel prezentat astăzi.

La încheierea serviciului de închinare, Clark îl invită pe Henry să se adreseze congregaţiei. Se ştia deja că atunci când Clark va pleca. Henry va prelua conducerea.

Cu emoţie în glas, Henry îşi exprimă mulţumirea faţă de Clark şi Marty, jxmtru călăuzire şi încurajare pe parcursul lunilor în care se aflaseră cu ei, iar oamenii se făcură ecoul acestor cuvinte Mai apoi. Clark şi Marty, luaţi prin surprindere, au fost numiţi oaspeţi de onoare şi sărbătoriţi de toţi cei ce făceau parte din mica biserică. Pe mese improvizate se aşezară vase cu mâncare, iar femeile serviră grupul după care se aşezară şi ele alături de bărbaţi şi copii la masă.

Dincolo de zâmbetele şi bucuria sărbătorii, se putea simţi o undă de tristeţe, din cauza faptului că familia Davis îi va părăsi peste doar două zile. Clark şi Marty se bucurară de fiecare persoană care veni să le mulţumească cu ochii în lacrimi, cu strângeri de mână şi îmbrăţişări călduroase. Aceşti oameni erau speciali. Erau speciali pentru că erau fraţii şi surorile lor în Cristos. Clark şi Marty erau siguri că le vor simţi lipsa – cu toate că nu erau familia lor prin legături de sânge, ci prin înfierea în familia lui Dumnezeu.

DOUĂZECI

Spre casă

Când zorii zilei de marţi se iviră, Marty avea deja totul împachetat şi era gata de plecare. În timp ce Willie aducea căruţa şi Missie îşi pregătea băieţii pentru călătoria în oraş, Clark se duse să-şi ia rămas-bun de la lucrătorii de la fermă, iar Marty se strecură afară din casă pentru o ultimă vizită la căsuţa de lut. Nostalgia pe care o resimţea era legată mai mult de Missie, nu de timpul petrecut de ea însăşi în căsuţă. Ea alesese să locuiască acolo pe timpul iernii. Missie făcuse din căsuţă locuinţa ei pentru că nu avusese de ales.

Marty intră şi privi încă o dată de jur-împrejurul micii camere. Şi-o imagina pe Missie ca tânără mireasă, aplecată asupra sobei mici în care ardeau bucăţi de balegă uscată, pregătind masa de seară. În pituţ, la picioarele patului, se odihnea pruncul lor, Nathan. Willie urma să se întoarcă după o zi lungă şi grea de muncă pe păşuni, primit fiind cu dragoste, şi grijă, şi o masă simplă.

Marty şi-l putea imagina şi pe micul Nathan, întâlnirea de Crăciun a lucrătorilor de la ferma de vite, vizitele noilor vecini. Va păstra în amintire şi momentele petrecute de ea însăşi aici. Timpul petrecut în căsuţa de lut o va ajuta să şi-o imagineze şi mai bine pe Missie în mica locuinţă.

Da, şi ea fusese fericită cu Clark în acest loc. Acele seri lungi în care ea cosea, iar Clark îşi studia Biblia, împărtăşindu-i gânduri speciale descoperite acolo şi cerându-i părerea cu privire la anumite versete – erau amintiri dragi. Poate că va trece mult timp până când va mai avea parte de atâtea ore atâtun de Clark, ore pe care să le pună deoparte doar pentru ei doi, fără a fi întrerupţi de treburile zilnice ale fermei sau de familie.

Marty se înapoie, agale, spre casa mare – frumoasa casă a lui Missie. Nu mai văzuse vreodată o casă atât de confortabilă sau atât de frumos aranjată Era mândră de Missie şi de capacitatea ei de a-şi întemeia un cămin.

Marty dădu colţul şi constată că deja oamenii încărcau căruţa. Păşi înainte. Toţi lucrătorii de la fermă care nu erau la muncă se aflau acolo pentru a-şi lua rămas-bun, iar Marty vorbi cu fiecare dintre ei. Cookie era ultimul.

Bătrânul bucătar făcu un pas înainte, cu mâna întinsă.

— Cookie, spuse Marty cu vocea înecată de emoţie, îi suntem atât de mulţumitori lui Dumnezeu pentru că ai ales să-L urmezi. Pentru noi, eşti un om special.

Cookie se răzgândi şi, în loc să-i ofere o strângere de mână, îşi deschise braţele şi o îmbrăţişă.

Lane înaintă şi-i întinse mâna lui Clark. Nu spuse nimic, însă ochii lui spuneau tot ceea ce nu reuşise să pună în cuvinte.

În momentul în care căruţa era pe punctul de a ieşi din curte, Wong apăru alergând, fluturând în mâini o bocceluţă. Câteva gogoşi proaspete, ca să aibă pe drum, spuse el. Marty şi Clark îi mulţumiră cu căldură, în timp ce Wong radia de bucurie, clătinând din cap.

— Multe mulţumiri, spuse el. Multe mulţumiri pentru bucuria specială pe care aţi adus-o în casa asta şi în bucătăria lui Wong. Veniţi iar, poate?

Căruţa se puse în mişcare, în timp ce oamenii rămaşi în urmă îşi fluturau pălăriile şi strigau urări de bine.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Marty privi în urmă, de pe creasta dealului, din locul în care se opriseră în acea primă zi pentru a vedea casa lui Missie. Se petrecuseră atât de multe lucruri acolo, întâlnise atâţia oameni care erau dragi inimii ei.

fosiah se urcă în poala ei, iar ea îl ţinu strâns în braţe pe tot parcursul călătoriei spre oraş. Nathan tăifăsuia plin de entuziasm, spunând că bunica şi bunicul erau de-a dreptul privilegiaţi să poată fi pasagerii unui tren adevărat.

— Şi, într-o zi, o să vin cu trenul la fermă, ca să vă văd, promise cu fervoare.

Iar Josiah repetă:

— Să vă văd.

— Da, spuse Nathan, eu şi Joey. Vom veni să vă vedem.

— Ar fi minunat, spuse Marty, şi îl strânse la piept pe Joey. Când ajunseră în oraş, Clark se asigură că bagajul cel mare ajunge unde trebuie, apoi îşi luară bagajele de mână şi se duseră să servească o ceaşcă de cafea în aşteptarea orei de plecare.

Nu ştiau ce ar fi mai potrivit de spus în cele câteva minute pe care le mai aveau de petrecut împreună. Parcă aveau încă atâtea să-şi spună, în ciuda faptului că avuseseră atât de multe conversaţii pe parcursul ultimelor luni.

Îşi umplură timpul cu discuţii mărunte, reîmprospătând mesajele ce trebuiau transmise fiecărui membru al familiei de acasă. Se făcuse aproape ora plecării, când Scottie îşi făcu apariţia.

— N-am reuşit să-mi iau rămas-bun acasă, spuse el, întinzându-i mâna lui Clark, dar n-am vrut să ratez ocazia. Cred că nu mai e nevoie să spun că o să ne lipsiţi la fermă. Cred că acum voi fi nevoit să-mi repar singur căpestrele şi

să curăţ singur grajdurile.

Clark zâmbi. Nu considera că-l ajutase chiar atât de mult pe Scottie, însă ştia că ceea ce făcuse fusese apreciat. Îi strânse cu fermitate mâna.

— Întotdeauna vei avea un loc special în inimile şi rugăciunile noastre, îi spuse bărbatului, iar Scottie zâmbi.

Se îndreptară încet către gară. Trenul deja scotea nori de fum în timp ce cuptorul era umplut pentru plecare. Vagoanele erau încărcate cu juncani gălăgioşi, iar Marty îşi dădu seama că vor împărţi călătoria cu animalele trimise la târg. Se întreba dacă erau acolo şi vite de-ale lui Willie.

Sosi momentul pentru ultimul rămas-bun înlăcrimat.

— Tată, spuse Missie, cu vocea înecată dv lacrimi, crezi că mi-ai putea trimite cu trenul câţiva butaşi de măr? Tare mi-e dor de merii noştri.

Clark rămase o clipă pe gânduri, nefiind sigur dacă merii ar putea creşte în acea zonă, însă dădu din cap.

— De ce nu? spuse el. Ai putea încerca. Îi poţi planta lângă pârâu, dar trebuie să te asiguri că vor avea apă din belşug. S-ar putea să nu dea prea mult rod, da poate ţi-ar ajunge pentru o plăcintă sau două.

Missie râse printre lacrimi.

— Adevărul e, spuse ea, că nu mi-ar păsa dacă dau sau nu rod. De florile de măr mi-e cel mai dor. De câte ori apar, pentru mine înseamnă promisiunea primăverii, a dragostei şi a fericirii.

Clark îşi îmbrăţişă timp îndelungat fiica. Apoi se îmbrăţişară din nou, cu toţii, şi-şi spuseră iar şi iar cât de mult a însemnat vizita pentru fiecare dintre ei. Marty şi Clark îşi ţinură în braţe nepoţii cât mai mult cu putinţă, apoi auziră chemarea de îmbarcare şi îşi fluturară din nou mâinile, în semn de bun rămas în timp ce se urcau în tren.

Marty flutură din mână până când trenul dispăru după o cotitură, lăsând în urmă oraşul şi familia ei. Îşi şterse lacrimile cu batista şi decise să nu mai plângă.

snoe

Zilele de călătorie se scurseră una după alta, măsurate de ritmul roţilor de fier. Fiecare rotire a lor îi

ducea mai departe de Willie şi Missie, însă mai aproape de ceilalţi membri ai familiei lor.

Călătoria de întoarcere parcă nu era atât de grea, nici atât de sufocantă, constată Marty. Poate că acum ştia la ce să se aştepte şi se obişnuise cu gândul.

Se opriră de câteva ori, ici-colo, în unele orăşele – în câteva poposind mult prea mult – însă mai apoi porniră din nou, călătorind zi şi noapte. În cea de-a treia zi, opriră în oraşul în care schimbaseră trenul când veniseră în Vest. Asta însemna din nou un popas de o noapte aici. Clark şi Marty îşi amintiră amândoi de acel hotel mizer şi de ploşniţele din cameră.

— Trebuie să găsim ceva mai bun, o asigură Clark pe Marty şi începu să se intereseze. Cineva îi îndrumă spre casa unei doamne în vârstă, care, uneori, primea călători. Din fericire, femeia avea o cameră liberă şi îi primi pentru o noapte.

Pe când se îndreptau spre tren, în dimineaţa următoare, străzile deveneau din ce în ce mai animate. Oraşul se trezea din nou la viaţă, aşa cum îl văzuseră cu un an înainte.

Când ajunseră la gară, Clark ţinu uşa pentru ca Marty să poată intra în sala de aşteptare, îndreptându-se spre câteva scaune libere de lângă geam. O să-l aştepte acolo pe Clark până când el verifica ora de plecare.

Qark veni în urma ei, pentru a pune bagajul pe care-l căra lângă Marty, înainte de a merge la tejghea. Mai erau şi alţi pasageri în încăpere.

Marty auzi vocea unui copil.

— Mamă, uite, uită-te la sărmanul om!

Marty îşi ridică privirea, întrebându-se cine ar putea fi nefericitul om. Nu văzu niciunul care să se potrivească descrierii.

— Îl cauţi pe omul nefericit?

La auzul vocii lui Clark, Marty se îmbujoră la faţă, stânjenită de faptul că fusese surprinsă privind în jur cu curiozitate. Privirea ei admise că, într-adevăr, căuta să-l vadă pe „sărmanul om”.

Clark se grăbi s-o liniştească.

— Şi eu mă uitam să văd cine e, mărturisi el. L-ai văzut? Marty dădu din cap.

— Nici eu, spuse Clark, şi începu să râdă încetişor. Marty îl privi surprinsă.

— Aşa, continuă Clark, până când m-am uitat la mine.

— La tine?

Clark râse din nou.

— Se referea la *mine*, Marty.

— La tine?

Privirea lui Marty se îndreptă spre pantalonul bine fixat dedesubtul genunchiului şi la cârja din mâna lui Clark. Icni încetişor. Era adevărat. Băiatul se referea la Clark, iar „sărmanul om" râdea!

Apoi Marty realiză umorul situaţiei… partea bună a ei. Uitaseră amândoi că Clark era considerat handicapat – „sărmanul om". Se prinseră de mâini şi râseră până când lacrimi de bucurie li se scurseră pe obraji.

Alte cărţi din seria *învăluiţi* de Janette Oke.

Învăluiţide whirr. xx>l 1

Promisiunea neclintiţi a whmi. \xJ 2 Drumul lung al iubim. voi. 3 Moştenirea veşnică a mkni. voi. 5 Visul împlinit al whirr „x" l 6 Zborul îndepărtat al whm. x-o 7 Căminul regăsit al whmi, xx>l. 8

Alte cărţi de Janette Oke:

Seria Moştenirea din prerie

Anii frământărilor. \xtl. 1 Căutările inimii, x-o. 2 O i<voinţă de neclintit, vol. 3 Curată ca aurul. voi. 4 Seria Anotimpurile inimii:

A fost odată într-o vară. x-o. 1 Vânturi tomnatice, x-o. 2 lama nu ţine o veşnicie, vol. 3 Promisiunea unei noi primăveri, voi 4 Seria Cântecul Acadiei (coautor T. Daxis Bunn):

Locul de întâlnire, vol. 1 Binecuvântatul ţărm, vol. 2 Moştenirea, vol. 3 Un far călăuzitor, vol. 4 Umanul mult dorit, xrol. 5